

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

T.Y. MAZER

DELİLAH'IN
TÜM
RENKLERİ

Ayısı Kitablığı

Ben Delilah Hazel. 25 yıllık hayatım kimlik arayışıyla geçti. Şimdi köklerimin bulunduğu topraklardayım. Burada bana Leyla diye sesleniyorlar. Burası sıcak, kaybettiğim annemin kucığı gibi güvenli ve babamın hatıralarıyla dolu. Beni kabul edecekler mi, bilmiyorum. Ya da ben onları affedecek miyim? Ama emin olduğum tek şey, bu topraklara kök salmak istiyorum, burada yeşermek istiyorum.

Uzun yıllar sonra, babasının onu reddeden ailesiyle yüzleşen Delilah, daha yeni tanıştığı akrabaları tarafından hiç beklemediği kadar hoş karşılanınca ait olduğu kökler tarafından kabul edilmeyi umut eder. Ama dedesi, çocuklarıyla aynı fikirde değildir. Onun için 25 yıl önce verdiği karar geçerlidir, Delilah ailede istenmiyordur. Aneak Delilah'ın halaları, kendi babalarına karşı gelip yeğenlerini aileye alır.

Fakat Delilah'ın çok daha büyük bir problemi vardır. Yeni ailesine patronu olarak tanıştırdığı Anthony'nin, hayatının aşkı olduğunu onlara nasıl anlatacaktır?

Ailesi ve aşkı arasında kalan Delilah, kimliğini keşfetmeye çalışırken gerçek ailenin herhangi bir toprağa ya da kan bağına ihtiyaç duymadığını fark eder.

@artemismilenyum

ISBN: 978-605-304-888-6

9 786053 048886

Sen benim hayatımın
kadınısın. Seni
gördüğüm ilk
andan beri seni
düşünmediğim,
beraber olduğumuzu
arzulamadığım
tek bir günüm
geçmedi. Sen benim
için çöle dönen
hayatıma esen ılık
bir rüzgâr gibiydin
ve her zerrem sana
tutunmak için
tutuşuyordu.

Ayısığı Kitaplığı

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.**

<https://t.me/ayisigikitap>

YAYIN NO 2432
MİLENYUM 63

Delilah'ın Tüm Renkleri -2-
T.Y. Mazer

Dizi Yönetmeni T.Y. Mazer
Editor Nurdan Başalan
San Okuma Mıhrıban Onur
Kapak İllustrasyon Merve Ergenoğlu
Kapak Tasarımı Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı Adem Şenel

1. Basım Ekim 2023
ISBN 978-605-304-888-6
Sertifika No 43949

T.Y. Mazer © 2023

Kitapta yer alan fotoğraflar ve kitabın tüm içerik sorumluluğu yazara aittir

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ye aittir. Yayınevinden
izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretane Sokak No. 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyyayinlari.com - www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No. 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No. 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Düzenleyen: Seraphina

T.Y. MAZER

D LİLAH'IN
TÜM
RENKLERİ

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.

<https://t.me/ayisigikitap>

Giriş

Ben Delilah Hazel.

Öğrendiğim ilk ismim bu. Tam 25 yıl önce dünyaya geldim. Doğumumdan bir ay önce babamı kaybettim, 13 yaşında da annemi. Annemin kaybindan birkaç ay sonra hayatımın kötü bir geçmiş üzerine kurulduğunu öğrendim. Ailemden geriye kalan ablamın üvey, annemin ise istenmeyen gelin olduğu gerçeğiyle yüzleştim; kendimin de varlığı bile bilinmeyen bir torun olduğumu öğrendim. Bambaşka bir coğrafyada, bambaşka bir kültürün içinde doğmamın planlandığını idrak ettim.

Ben Lilah Hazel. Annem ölene kadar bana bu isimle seslendi. Sonra Anthony Howard hayatıma girdi. Kimlik karmaşamla boğuşurken, köklerimi araştırıp bir yandan da içinde bulunduğum evrene ayak uydurmaya çalışırken; yasak bir elma gibi hayatıma girdi. Bana cenneti gösterdi ve büyülendim. Aşkımızın bizi tüm bu karmaşadan çıkaracağına inandım, inanmak istedim.

Ben Leyla Hazel. Babam hayatta olsaydı, adım bu olacaktı. Bu, öğrendiğim üçüncü ismim. Hangisi bana ait, hangisi kimliklerimi oluşturuyor, emin değilim.

Ancak bulmaya kararlıyım.

1. Bölüm

Türkçe öğrenmeye başladığımda, hayatımla ilgili gerçeği öğreneli 6 yıl olmuştu. İlk zamanlar sadece genel kültür araştırması yapmış; sonrasında babam yaşasaydı benimle nasıl konuşurdu, hangi şarkıları söylerdi, beni hangi ninniyle uyuturdu diye merak etmeden duramamıştım. Bu yüzden Türkçe, hayatımın demirbaşlarından biri olarak bir köşede yerini aldı. Hiçbir zaman gerçekten kimseyle Türkçe konuşmamış olsam da ayna karşısında kendi kendime defalarca pratik yaptım. Dilimin dönmediği kelimeler için onlarca deneme gerçekleştirdim.

Yine de ağızımdan gerçekten çıkan ilk kelimeleri o adama, dedeme söyleyeceğimi tahmin etmezdim.

“Cihan,” dedim.

“Ben Cihan’ın kızıyım.”

Söylediklerimi duyunca kaşları çatıldı. Bir adım geriye attı. Bana bir daha baktı. Baştan aşağıya... Sanki dediklerimin doğruluğunu ölçüyordu. Ya da saçmalık olduğuna inanmak için bir neden arıyordu.

Gülcihan halama döndüm. Elini ağzına kapatmış, gözyaşları içinde bana bakıyordu. Belki de babamla aramda bir benzerlik arıyordu ya da o benzerliği çoktan bulmuştu, bilemiyorum. Bu öyle bir andı ki, her şey aynı anda oluyor ama zaman yavaş akıyor gibiydi. Çünkü biraz sonra bahçe kapısı açıldı. Bir kadın koşarak içeriye girdi.

“Abla, vallahi yakalayamadım!” dedi telaşla. Babasını kastediyordu herhalde. Sonra beni gördü. Onların yanında ne yaptığımı pek anlayamadı ama hızla yaklaşmaya devam etti.

O yaklaştıkça Gülcihan hala bir bana bir ona baktı. Dedem de öyle. Fındık hala sonunda yanımıza ulaştı. Saçları benim saçımın bir ton koyusuydu. Gözlerimiz ise aynı renkti. İkimiz de bire bir o adamın göz rengini almıştık.

Sonra Gülcihan haladan bir çığlık yükseldi. Doğru söylediğimi mi anladı yoksa abisinin anısıyla acısı mı ortaya çıktı, bilmiyorum. Arkasında duran ahşap koltuğa oturdu, elleriyle yüzünü kapayıp ağlamaya devam etti ama ağlarken ara sıra ellerini aralayıp bana bakıyordu.

Fındık hala şaşkınlık ve panik içerisinde bize bakıyordu. “Ne oluyor?” dedi. “Abla, birine mi bir şey oldu? Ne oluyor desenize!”

Dedem bana da kızlarına da bir kere bile bakmadan döndü ve konağa doğru ilerledi. Bastonuna rağmen süratliydi.

Fındık hala ablasını sakinleştirmeye çalışırken ben hâlâ olduğum yerde, kıpırdamadan duruyordum. Ne ifademde bir değişiklik ne de gözümde bir yaş vardı. 25 yıl sonra tanımış olsam da halamı bu hâlde görmek içimi parçalıyordu ancak bu yüzleşmeye ihtiyacım vardı. Köklerimi bulmuş, yuvasız beslediğim dallarımı onlara uzatmış, aynı toprakta yeşerelim diye ilk adımı atmıştım. Canımı yakıyordu ama bu, ilk adımdı.

“Abla, korkutma beni. Ne oluyor, söyle Allah aşkına!” dedi Fındık hala. Nefes nefese bana döndü.

“Bu kız kim? Tuna’nın kızı mı? Ondan mı sinirlendi babam? Abla, bir şey de!”

“Cihan’ım...” dedi Gülcihan hala.

“Abla, abimle ne ilgisi var! Ay vallahi şuracıkta bayılacağım. Bu kız da Türkçe bilmez ki sorayım.”

“Biliyorum,” dedim. Fındık hala şaşırdı. Gülcihan hala tekrar bana baktı. Gözyaşları dindiğine göre artık benden cevap almak isteyecekti.

“Gel kızım, otur şuraya,” dedi, gözyaşlarını başına sardığı örtünün ucuna silerek.

“Baban nerede? Cihan’ım da geldi mi? Amerikalardan çıkıp geldiniz mi sonunda? Biz sizi çok aradık ama bulamadık, yavrum,” Tekrar ağlamaya başlayınca yavaşça yanına oturdum.

Fındık halanın ifadesi tamamen değişti. “Bahsettiğin kişi Cihan abim mi, abla? E, o zaman bu kız?”

Şokla bana baktı. “Sen Cihan abimin kızı mısın, bizim yeğenimiz misin?”

Başımı salladım. Fındık hala da ağlamaya başladı.

“Abim gittiğinde ben 5 yaşındaydım, hayal meyal hatırlıyorum. Şimdi karşımda boyum kadar kızı var. Allah’ım, bu nasıl bir kader!”

Gülcihan hala tekrar sordu: “Cihan’ım nerede, kızım? O hâlâ küs mü bize? Gelmeyecek mi?”

Sesindeki titreyiş, o umut dolu tını kalbimi kırdı. Ancak gerçeklerden başka ne diyebilirdim ki? Onları hangi beyaz yalanla oyalayabilirdim?

“Ben,” dedim ve cesaretimi toplamak için derin bir nefes alarak duraksadım. Kelimeleri doğru seçmeye, gerçekleri düzgün ifade etmeye çalıştım.

“Ben babamı hiç görmedim. Ben doğmadan bir ay önce vefat etmiş.”

Hazel konağı iki kadının derin ağdıyla sarsıldı. Birkaç dakika sonra Tuna, arkasında Kate ve Ellie ile koşarak yanımıza ulaştı. Halalar ağlıyordu, elimde olmadan ben de ağlamaya başlamıştım. Gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan akıyordu. Kimseye bakamıyordum. Kötü haberi yıllar sonra aileye getiren ben olmuştum. Omzumda hem kabulsüzlüğün hem de acı gerçeklerin yükü vardı. Kamburlaşmıştım.

Tuna korkmuştu. “Anne, ne oldu?” dedi endişeyle. Ancak sormasına gerek yoktu. Gülcihan hala babamın ismini haykırarak daha önce görmediğim kadar yürek delen bir şekilde ağlıyordu. Fındık hala da çok perişandı. Yine de ablasının kolundan tutmuş, ona destek olmaya çalışıyordu.

“Dayım mı?” dedi Tuna. “Ölmüş mü?”

Fındık hala ağlayarak başını salladı. Tuna ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Bir an yanındaki kızları ve beni fark etti. Kızlara döndü. İngilizce konuşarak, kötü bir haber aldıklarını ve onları daha sonra arayacağını söyledi.

“Onlar biliyorlar,” dedim.

Türkçe konuştuğumu duyan Tuna'nın ağzı şaşkınlıkla açık kaldı. “Babamı kaybettiğimi biliyorlar, yani dayını,” dedim. Kelimeler dudaklarımdan otomatik bir şekilde dökülmüştü. Amacım onu şaşırtmak değildi ancak halaların konuşacak veya açıklayacak hâli kalmamıştı. Babamın acısını çok uzun süredir içimde yaşıyordum. Onunla olan anılarım, annemle babamın albümlerinden ibaretti. Birlikte tek fotoğrafımız, babamın, bana hamile olan annemin karnını gülümseyerek okşadığı fotoğrafımızdı. Ama o fotoğraf bile bana olan sevgisini anlatmaya yeterdi. Babam, benimkilere benzeyen dişlerini göstererek gülüyordu. Onları delicesine özlüyordum. Annemi, babamı... Bura yuvamı aramaya gelmişim ama yuva diyebileceğim aile, verdiğim haberle temelden sarsılmıştı.

Tuna'nın da gözleri doldu. O da benim gibi, babamı sadece fotoğraflardan tanıyor olmalıydı. Annesinin koluna girdi. “Anneciğim, sakın ol, hadi içeri geçelim. Fındık teyze, hadi.”

O karmaşanın içinde bakışlarım, aynı gözlere sahip olduğum adama kaydı. Bastonuna dayanmıştı, bir kaya gibi hareketsiz bir şekilde duruyordu. Gözlerini sabit bir noktaya dikmişti. Benim dışımda onu fark eden yok gibiydi, herkes kendi acısına gömülmüştü. Konağın içinden koşarak gelen iki kadını hayal meyal gördüm. Her şey tekrar ağır çekime dönmüş gibiydi. Etrafımda hareket eden insanları birbirinden ayırmakta zorlanıyordum. Ama o hâlâ görüş açımdaydı. Duyularımdaki tüm bulanıklığa rağmen onu net bir şekilde görebiliyordum.

Koşarak gelen kadınlardan birinin Fındık halanın, diğerinin de Gülcihan halanın koluna girdiğini görünce tekrar dedeme

döndüm. Hâlâ kaya gibi sabitti. Onun yaşında biri için zor bir haberdirdi verdiğim. Kalbimin onun için bir kayadan farksız olması gerekirken tepkisiz kalamadım.

Herkes evin içine yönelmişti. “Tuna,” dedim, yutkunarak. Anında bana döndü. Gözleri hâlâ dolu doluydu ama tüm dikkati bendeydi. “Deden,” dedim ve başımla dedesinin olduğu yeri işaret ettim.

Tuna panikle dedesinin yanına gitti. O da torundu, ben de. O kabul görmüştü, dedesinin şefkatinin tadını almıştı. Bense uzaklara mahkûm kalmıştım. Kıskançlık değildi hissettiğim, daha farklı ve tarif edilmesi daha güç bir şeydi. Belki bir eksik ya da bir özlem... Ama yine de onlara bakmak istemedim işte. Başımı çevirdim. Kızlara döndüm. Onlar da ne yapacaklarını şaşır-mış hâldeydiler. Kate’in yüzü üzüntüyle kaplıydı, Ellie ise böyle durumlarda tepkisini ayarlayamazdı. Yüzü elektrik şokuna maruz kalmış gibiydi.

“Biz gidelim artık,” dedim. Hemen başlarını sallayıp bahçe kapısına yöneldiler. Buraya gelme nedenim babamın ölüm haberiyle onları yıkmak değildi. Ya da kimliğimi açıklamak...

Ancak dedemin bana ve arkadaşlarıma söylediklerini kaldıramamış, onunla geçirdiğim birkaç dakikanın ardından tüm gerçekleri ortaya sermiştim. Belki de babam da bu yüzden uzaklaşmıştı ondan. 25 yıl sonra bile hâlâ acımasızdı dedem.

Onca yaşanana, acıya ve ayrılığa rağmen nefret hiç tükenmemişti belli ki. Bir parçam, oğlunun ölümünü duymak onu ne kadar üzdü diye düşündü. Yaptıklarından pişman olmuş muydu? Annemi ve babamı sürgün ettiği için zamanı geri almak ister miydi? Sanmıyordum ancak bir yanım öyle olmasını diliyordu. Çünkü içimden bir ses, babam yaşıyaydı dedemi affetmemi isterdi diye fısıldıyordu. Ve ben buraya yakıp yıkmaya değil, köklerimi bulmaya gelmişim. Onları koparmak gibi bir amacım yoktu.

Bahçe kapısından çıktıktan sonra, kızlar iki yanımdan bana sarıldılar. "Del, neler oldu öyle?"

Yüzümde kurumuş yaşların izi vardı ama artık ağlamıyordum.

"Arabaya binelim," dedim. "Anlatacağım."

Ellie sonunda transtan çıkarak arabanın kilidini açtı ve direksiyona geçti. Kate benimle beraber arka koltuğa geçti. Konağı çevreleyen araziden ayrılana kadar tek kelime etmedim. Kızlar da sabırla konuşmamı beklediler. Sonunda derin bir nefes aldım ve endişelerini gidermek için konuşmaya başladım: "Siz Tuna ile konağı gezerken, Gülcihan hala birini aradı. Fındık diye bir halam daha varmış. Sonradan gelen kadın oydu. Babaları, yani dedem, turistlerden hiç hoşlanmıyormuş."

Acı acı gülümsedim. "Her neyse, Fındık haladan dedemi oyalamasını istedi. Yani biz gidene kadar. Ama işte dedem çıkıp gelince her şey birbirine girdi. Bizi görünce korkunç şeyler söyledi. Ben de dayanamadım ve kim olduğumu söyledim. Sonra da babamın çoktan öldüğünü açıkladım. Çünkü onun hâlâ hayatta olduğunu sanıyorlardı."

Babamdan tekrar bahsedince gözümünden bir damla yaş düştü. Ağladığımın farkında bile değildim.

"Aman Tanrım, Del," dedi Kate kolumu sıvazlayarak.

"Aileye girdiğim ilk anda evlerine kocaman bir bomba bıraktım," dedim iç çekerek. "Beni zaten kabul etmiyorlardı, artık hiç etmeyecekler."

"Senin hatan değil, Del," dedi ön koltuktan Ellie. "O geri kafalı bunağın yıllarca oğlundan haber almamış olması senin hatan olamaz. Nasıl bir insan, oğlunun öldüğünü 25 sene sonra öğrenir ki? Seni kabul etmezlerse bu onların kaybı, Del. Bence senin onları kabul etmemen gerekir."

Öne doğru uzanıp omzunu sıktım ve gözyaşlarımın arasından ona gülümsedim. Ellie haklıydı, aile olmak için kan bağına gerek yoktu. Ben yapmam gerekeni yapmış, onlara kendimi

tanıtmış ve babamın öldüğü haberini vermiştim. Artık içim rahat bir şekilde evime dönebilirdim. Sadece birkaç gün daha burada kalıp olanları sindirmeye çalışacaktım. Yüklerimden kurtulup kurtulmadığımdan henüz emin değildim ancak denemiştim. Belki de Hazel ailesinin benim için yaptıklarının toplamından daha çok çaba sarf etmiştim.

Konakladığımız bungalova geldiğimizde biraz sakinleşmiştim. Anthony uyandığım andan beri beni defalarca aramıştı ancak onunla konuşurken nedense ağlama isteği ile doluyordum. Bu yüzden aramalarına mesajla cevap verip, onu sonra arayacağımı söylemiştim. Dennis ve Matt de Anthony kadar olmasa da sık sık arıyorlardı. Sonunda odama vardığımda, üzerimden koca bir tır geçmiş gibiydi. Hayatım boyunca yaşadığım korkuları birkaç dakikaya sığdırmış ve yaşayıp atmıştım. Şimdi bedenim de bu hızlı savaşın yorgunluğunu taşıyordu.

Yatağıma uzandım. Karnım açlıktan gurulduyordu ancak hiç iştahım yoktu. Sabah sadece bir dilim ekmek yemiştim. Sonrasında heyecandan canım bir şey yemek istememişti. İnsan adrenalin yüklü anlardan kurtulduğunda heyecanı sönüyor, geriye boş bir mide ve tarifsiz bir hissizlik kalıyordu.

Telefonumu elime alıp tüm gün aramak istediğim kişinin isminin üzerine bastım.

Anthony diye kayıtlıydı artık. Önceden Anthony Howard'dı. Aramıza ördüğüm duvarların altını çizen bir şekilde kaydetmiştim onu. Ancak artık benim için sadece Anthony'ydi. Kalbimin büyük bir bölümüne sahip olan o adam...

Kızların baş ucuma bıraktığı kahveyi yudumladım. Aç olduğum için önce lezzetli geldi ama sonrasında midemde hafif bir burulma hissettim. İnatla yemek yemek istemediğimi söyleyince kızlar daha fazla ısrar etmemiş, Anthony ile yalnız konuşmak istediğimi anladıkları için biraz hava almaya dışarı çıkmışlardı.

Telefon ilk çalışta açıldı. "Lilah," dedi ölesiye özlediğim o derin, sıcacık ses, "seni çok merak ettim."

Anthony'nin sesini duymak öyle iyi gelmişti ki, içimde oluşan düğümlerin biraz olsun gevşediğini ve nefes almama izin verdiğini hissettim.

"Özür dilerim," dedim yorgun bir sesle, "uzun bir gündü."

"Anlatmak ister misin, sevgilim?" diye sorduğunda kalbim yine o tanıdık heyecanla sarsıldı. Hâlâ Anthony'nin bana ait olduğuna inanamıyordum. O bana *sevgilim* diye seslendiğinde, yıllardır bulamadığım yuvamın yolu görünüyordu sanki önümde, bir umut doğuyordu.

"Bugün kuzenimle tanıştım," dedim derin bir nefes vererek. "Hatta iki halamla ve dedemle tanıştım."

"Devam et, bebeğim," dedi Anthony.

İçimden ağlamak geliyordu, kalbimin hüznle dolduğunu ve gözyaşlarım yoluyla kederimin kendini dışarı atmak istediğini hissettim.

"Tuna, yani kuzenim, benden 3 yaş küçük, üniversiteye gidiyor ve oldukça çapkın. İnanmazsın ama bizim Ellie'ye vurulmuş, onu tavlama için bizi Hazel konağına davet etti."

Anthony'nin hattın diğer ucunda hafif, ılık bir sesle gülümsediğini duydum. "Eğlenceli birine benziyor."

Gülümsedim. "Öyle. Annesi Gülcihan hala da çok tatlı birine benziyordu. Ve bir de Fındık hala var. Sanırım hâlâ bekâr ve Tuna ile beraber evin haylazı gibi davranıyorlar."

"Düşündüğümünden daha renkli," dedi Anthony. Güldüm ama gözlerimden eş zamanlı olarak yaşlar akmaya başladı. Devamını hem anlatmak istemiyor hem de Anthony'ye sığınmak istiyordum.

"Amacım kendimi tanıtmak değildi," dedim sesim bu defa kısık çıkmıştı. "Sadece onlara uzaktan bakmak, nasıl bir dünyaları olduğunu anlamak istedim."

Anthony telefonun diğer ucunda sabırla kendimle hesaplaşmamı dinliyordu. "Biliyorum, bebeğim," dedi yumuşacık sesiyle.

“Ama o adamı, yani dedemi görünce kendimi tutamadım. Daha beni tanımadan benim hakkımda çoktan fikri vardı ve ben de o zaman gerçek kimliğimi bilsin istedim.” Tek solukta konuşmuştum. Nefesimin daraldığını hissediyordum.

“Bu gayet anlaşılabilir,” dedi Anthony. Tatlı sesiyle biraz olsun huzur buldum.

“Ama babamdan bahsetmek, ölüm haberini vermemi gerektirdi.”

Sesim hislerimin ve kederimin arkasında boğulur gibi oldu. “Şşt,” dedi Anthony, “sakin ol, Lilah. Sen yapman gerekeni yapmışsın.”

“Görmen lazımdı,” dedim tamamen çatallaşan bir sesle. “Kardeşleri kederden mahvoldular, koca bir yıkımı getirmiş gibi oldum.”

“Benim tatlı Lilah’ım, sen ancak mutluluk getirebilirsin. Bu yıkımı onlar hazırladılar ve senin hiçbir payın yok.”

Sanki Anthony karşımdaymış gibi başımı salladım. Bunu biliyordum ancak bilmek, bu hisle yüzleşmeme engel olamıyordu.

Derin bir nefes aldım ve burnumu çektim. “Her neyse, sonuçta artık kim olduğumu biliyorlar.”

“Seni tanıdıkları için ne kadar şanslı olduklarını anlayacaklar,” dedi Anthony. Sonra da ekledi: “Şu an sana sarılabilmek için çok şey feda ederdim.”

Gülümsedim. “Yakında döneceğim, ben de sana sarılmaktan daha fazlasını istemiyorum.”

Anthony’nin cevabını duyamadım. Ellie alt kattan yüksek bir sesle beni çağırıyordu.

“Kızlar sesleniyor, bir bakayım,” dedim Anthony’ye.

“Tamam,” dedi, kapatmadan önce bir kez daha kadife gibi sesiyle ismimi söyledi: “Delilah, sen benim başıma gelen en güzel şeysin. Seninle olmak için dünyayı altüst etmeye hazırım ve sen tam olarak buna değecek bir kadınsın. O yüzden sana farklı şekilde düşündürmelerine izin verme.”

Kalbim aşkla, şefkatle doldu. “Seni seviyorum,” diyebildim sadece.

Anthony cevap veremedi, Ellie’nin bungalovu inleyen sesi lenişi duyuldu.

Acaba neden bu kadar bağıırıyordu?

“Geliyorum, Ellie! Bağırmaı kes,” diye seslendim telefonu kapattıktan sonra.

Merdivenlerden hızla aşağı indim. Ellie ve Kate kapının önündeı ve kapı açıktı. “Biri mi geldi?” diye sordum onlara yaklaşarak. Ellie cevap vermek yerine kapının önünden çekildi. Dışarıda gördüğüm kalabalık beni ciddi bir şaşkınlığa uğrattı.

Tuna, Fındık hala, Gülcihan hala, biri 10 diğeri 15 yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim iki güzel genç kız, bir de Tuna’ya ve *babama* benzeyen uzun boylu bir adam vardı kapıda.

2. Bölüm

Hepsinin ifadesi hüznle doluydu ama adını koyamadığım bir ifade daha vardı yüzlerinde.

Şaşkınlığımı fark etmişlerdi ama onlar da bana, benzer bir şekilde bakıyorlardı.

Gülcihan hala konuştu: “Benim ikizim Nurcihan da gelecekti ama o burada yaşamıyor,” dedi. Sesi hem yüksekti hem de kırık. Sözcüklerle ifade edemeyeceğim bir an yaşıyorduk.

Ben merakla onlara bakmaya devam edince, Gülcihan hala konuşmayı sürdürdü. Fındık hala ile uzun boylu adamı gösterdi. “Bunlar Fındık ile Fatih, en küçüklerimiz. İkizler. Fatih’in kayınvalidesi hasta, eşi de bebekleriyle onun yanında, gelemedi.” Yutkunup devam etti: “Bu benim oğlum Tuna,” dedi Tuna’yı göstererek. “Bunlar da Zeynep ve Zeliş, kızlarım.”

Başımı salladım. Bana aileyi tanıtıyordu. Ailemi. Gözlerime yaşlar hücum etti ama kendimi tuttum.

“Nurcihan da benim ikizim ama o, evlenip Ankara’ya yerleşti,” dedi Gülcihan halam.

Onun da gözleri yaşarmıştı. “Cihan abim en büyüğümüzdü. Sen kaç yaşındasın, güzel kızım? Abimi ne zaman kaybettik?”

Son sorusunu sorarken gözyaşlarını tutamadı ancak hâlâ dimdik ayaktaydı.

“25,” dedim yavaşça. Babam yaşasa 50 yaşında olacaktı. Tam 25 yıl önce hayata veda etmişti.

Gülcihan halam daha çok ağlamaya başladı. “Senin yaşında kaybetmişiz abimi,” dedi. “Allah sana uzun ömür versin, kuzum.”

Bana doğru koşup sarılınca kollarımı açmaktan başka tepki gösteremedim.

Buraya köklerimi aramaya mı, dedemle yüzleşmeye mi, akrabalarımın hesap sormaya mı yoksa kabul görmeye mi gelmiştim, tam olarak bilmiyordum. Ancak Gülcihan hala kollarını bana sımsıkı doladığında buna ne kadar ihtiyacım olduğunu o an anlamıştım. Ablamdan ve eniştemden başka kimsem yokken, şimdi böylesine kocaman bir aileye sahip olduğumu kendi gözlerimle görmek farklı hissettirmişti.

Gülcihan halanın kucağı sıcaktı. Öyle anaçtı ki, kollarında resmen huzur vardı. *Anne sıcaklığı*. O anda benim de gözlerimden yaşlar düştüğünü fark ettim. Duyularım yeni bir hisle tanıştı. Küçücük hissettiğim kara parçasında, başka bir parçada da var olduğumu fark ettim. Halamın şefkatle dolu kolları beni, kaybettiklerimi merak etmeye sevk etti. Annemle tam yaşayamadığım, babam ve ailesiyle ise hiç yaşayamadığım çocukluğum canlanıp gözlerimin önünde dikildi. Daha çok ağlamak istedim ancak kendimi tutmayı öğrenmem lazımdı.

Yaşadığımız anı Kate'in sesi böldü: "İçeri geçmek ister misiniz?" dedi Tuna'ya. Tuna dönüp yanındakilere baktı. Kate'in teklifini anlamak için İngilizce bilmeye gerek yoktu.

"Rahatsız etmeyelim," dedi Fındık hala. Onun da gözleri yaşlıydı ve bana değişik bir özlemle bakıyordu.

"Buyurun lütfen," dedim ve kenara çekildim. Hepsi ayakka-bılarını çıkarıp içeri girmeye başladı.

Fındık hala yanımdan geçerken, "Ben de sarılabilir miyim sana?" diye sordu. Başımı salladım. Kollarını hüznle etrafıma doladı. Bir kez daha bir parçaya ait olma hissini tüm hücrelerimde yaşadım. Tüm aile üyeleri küçük bungalovumuzdaki koltuklara oturmadan önce bana sarılıp arkadaşlarımla selamlaştı.

Fatih amcam elindeki poşetleri gösterdi. "Bunları nereye koyayım, yeğen?"

Bana mı demişti? Ben şaşkınca bakınca Gülcihan hala koluna bir şaplak attı. “Nereye koycun, koy işte mutfaka, kızın gözüne sokar gibi!”

“Gerek yoktu, teşekkürler,” dedim.

“Minnacıksın, yavrum, ne gerek yoku? Poşetlerde çorba, mısır ekmeği, sarma ve bir de yoğurt var. Akşam yemek aramayın, güzelce karnınızı doyurun, he mi kuzum?”

“Teşekkürler,” dedim tekrar. Gülümsedi. “Gel şöyle yanımıza otur,” dedi, Fındık halanın yanındaki yeri göstererek. İki sinin arasına yerleştirdim.

“Annen nerede?” dedi Gülcihan hala.

“Abla, yapma sen de! Babam kadını evden kovup bir de oğlunu reddetmiş. Onca olaydan sonra ben de olsam geri dönmem. Neden gelsin kadıncağız?” diyerek araya girdi Fındık hala.

Derin bir nefes aldım. Bakışlarım kucağımda birleştirdiğim ellerime düştü. “Annem öldü,” dedim yavaşça. “Ben 13 yaşımdayken kaybettik.”

Halalar elleriyle ağzını kapadı. Gülcihan halanın tekrar gözleri doldu. “Ah kuzum, hem yetim hem öksüz mü büyüdün sen bunca sene! Ah Cihan abim mezarında ters dönmüştür! Yeğenimize sahip bile çıkamadık. Ah baba, ah!”

Gülcihan halayı teselli etmek istedim. Eline dokundum. “Ablam ve eniştem vardı,” dedim. “Beni üvey ablam büyüttü. Annem kadar olamaz tabii ama elinden geleni yaptı.”

Gülcihan hala biraz teselli bulmuş gibi olsa da kendi kendine söylenip duruyor, ardından bana bakınca gülümsemeye çalışıyordu. Tuna ve kardeşleri Zeynep’le Zeliş pürdikkat bana bakıyor, ikizler Fatih ve Fındık ise aralarında fısıldaşıyorlardı.

“Senin şimdi adın ne, canım? Diliho mu?” diye sordu Fındık hala. Adımı doğru söylemelerini beklemiyordum. Delilah basit Amerikan isimlerinden değildi. Tuna kahkaha atmaya başlayınca herkes ona döndü. “İlahi teyze yaa, Diliho ne? De-lay-lah diyeceksin.”

Fındık hala ile Gülcihan hala içlerinden ismimi tekrar ediyordu. Yüzlerindeki şaşkın ifade çok şirindi. Tuna annesine ve teyzesine bakıp tekrar güldü.

“Arkadaşları ona Del diye sesleniyorlar. Kısaltma gibi. Kola-yınıza gelecekse siz de öyle seslenin.”

Gülcihan hala, “Uyyy,” dedi. “O ne öyle *deli* der gibi!”

Tuna yine güldü. “Annecim, hatta daha da kısaltıyorlar. Mesela Delilah yerine sadece baş harfini söylüyorlar. D diye çağırıyorlar.”

“Amanın, olur mu öyle şey?” dedi Gülcihan hala. “Ben şimdi Fındığı *Feeee gel* diye mi çağıracağım? Ya da *Teee, gel oğlum hele,*” Gülcihan hala hem gülüyor hem de *fee teee* diye söyleniyordu. Ben de gülmeye başlayınca odadaki derin yas havası biraz olsun kırıldı.

Kızlar merakla bize baktığı için onlara dönüp fısıldadım: “İsmimi söylemeye çalışıyorlar, kısaltmasını komik buldular,” dedim. “Niye ki?” diye sordu Ellie. Kate onu dürttü. “Şimdi sırası değil, Ellie.”

Sonunda herkes gülmeyi bıraktığında Gülcihan hala iç çekti. “Babacığın, canım abim, bir kızı olsa adını Leyla koymak isterdi. Nasip değilmiş,” dedi.

Tuna kaşlarını kaldırdı. “Aslında Lilah ile Leyla uyumlu, belki dayım bilerek koymuştur bu ismi.”

“Babamın bana ne isim vermek istediğini hiç öğrenemedim,” dedim dürüstçe. “İlk defa sizden duyuyorum. Annem de hiç bahsetmemişti.”

Derin bir nefes aldım. “Babamın ani ölümü yüzünden annem bana bu ismi vermiş. Babam onu bıraktığı için babama kızgınmış, babamın isteğini pek önemsememiş olabilir.”

“Niye kızmış ki Cihan abime? Ölmeyi o mu istemiş sanki?” diye araya girdi Fındık hala.

Gülcihan hala onu yüz ifadesiyle susturdu. Ben de tekrar derin bir nefes aldım. “Sanırım hamilelik psikolojisi ile çok sağlıklı

düşünemiyordu, annemin babamdan başka kimsesi yokmuş." Gözlerimin dolduğunu fark edince hemen kendimi toparlayıp gülümsedim. "Ama siz öyle rahat edecekseniz, bana *Leyla* da diyebilirsiniz," diye ekledim.

Gülcan halanın yüzü mutlulukla ışıldadı. "Sahi mi, gerçekten söyleyebilir miyiz?" diye sordu heyecanla.

"Tabii," dedim. "Sonuçta bu, babamın isteğiymiş. Bu ismi taşımaktan mutlu olurum."

Gülcihan hala bana bir kez daha sarıldı. "Yıllar sonra aramıza güneş gibi doğdun, kızım. Gelip bizi bulduğun için Allah senden razı olsun," dedi.

Omuzlarımdan devasa bir yük kalktı.

Ben Delilah ve Lilah Hazel. Şimdi bir de Leyla Hazel olmuştum. Kimliğimin kapılarını açmıştım, özümün köklerine yavaşça iniyordum.

Halam, amcam ve kuzenlerim biraz daha sohbet ettikten sonra ayrıldılar. Ne kadar kalacağımızı sormayı ihmal etmediler. Bana kalsa birkaç güne dönmeyi planlıyordum ancak şimdi her şey bambaşka bir boyut almıştı.

Onlar gittiğinde koltukta arkama yaslandım.

Kate yanıma geldi. "Vay canına! Bu beklenmedikti!"

"Değil mi?" dedim. "Çok şaşkınım."

Kate bana sıkıca sarıldı. "Tatlı insanlardı, Del. Düşündüğün kadar korkunç değil."

"Evet," dedim. "Şükürler olsun."

"Peki, ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Kate. Ellie mutfaktan bağırdı: "Bensiz konuşmayın, geliyorum!"

Ellie, elinde iki tabak ve üç çatalla yanımıza geldi.

"Del, Kate, şu yeşil yosunlara bakın! Manyak bir şey, suşi sandım ama değil, sıcak ve enfes. Bir de bu ekmek var. O restoranda bunlardan niye yemedik?"

"Biz yedik, sen tatmadın," dedi Kate. Ardından tabaktan bir tane alıp o da ağzına attı.

“Ah, ama bu gerçekten çok lezzetli.”

Ben de bir parça mısır ekmeği koparıp ağızıma attım. Midem açlıktan gurulduyordu ama bana sorsanız aç hissetmiyordum. Yine de iyi gelmişti.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedim ağızımdaki lokmayı son defa çiğneyip yuttuktan sonra.

“Birkaç güne ayrılmayı planlarken şimdi önümde bambaşka bir tablo var. Önünde sonunda Detroit’e, Anthony’ye dönmek zorundayım ancak buradayken sanırım onları biraz daha tanımak istiyorum.”

Ellie de yanıma gelip beni kucakladı. “Bu en doğal hakkın. Akrabaların çok tatlı insanlara benziyor. Tabii, Tuna balığı hariç.”

“Adama şöyle seslenmekten vazgeç,” dedi Kate.

“O adam değil, sadece bir oğlan.”

Kate yüzünü buruşturdu. “Şimdi de olgun erkeklere mi düşkün oldun?”

Ellie iç çekti. “Eğer bahsettiğin Christian Grey ise, cevabım evet.”

Ben de yüzümü buruşturdum. “Lütfen millet, şu an değil.”

Kate üzülerek bana sokuldu. “Haklısın, Del. Özür dilerim.”

Ellie üzgün görünmüyordu. “Tuna bir baby boy, aşka inanmıyorum ama illa inanacaksam da Grey gibi olgun birini isterim. Ve o kırmızı Audi’yi.”

Ellie kaşlarını indirip kaldırdı.

“Hayal âleminden çık, Ellie. Tuna’dan hoşlandığını da itiraf et.”

“Hayalperest olan sensin, kardeşim,” dedi Ellie. “Ben ayakları yere basan kardeşim, unuttun mu? Bu yüzden gerçek bir aşka kapılmak gibi bir aptallık yapmam. Grey iyidir.”

Kate göz devirip ayağa kalktı. “Ben gidip çorbayı ısıtıyorum. Akşam yemeğini böyle geçiştirmeyelim.”

Hiç hâlim yoktu ama ben de ayağa kalktım. “Ben de yardım edeyim, oyalanmaya ihtiyacım var.”

ANTHONY

Günün son e-postasını cevaplayıp arkama yaslandım. Saat 5.34'ü gösteriyordu. Matthis Projects'te mesai 34 dakika önce bitmişti, ancak asistanım Jenna ile ben hâlâ ofisteydik. Dâhili numaram çalmadan önce Türkiye'de saatin kaç olduğuna bakıyordum. Gece yarısını geçmişti. Delilah ile konuşma şansını kaçırmış olabilirdim.

Elimdeki kalemi masaya vurup dâhili telefonuma cevap verdim: "Evet?"

"Bay Archibald şirkete giriş yaptı, efendim."

"Teşekkürler, Jenna," dedikten sonra, az önce oynadığım kalemi tekrar elime alıp parmaklarım arasında çevirmeye başladım. Matt günlerdir ortalarda yoktu ve onunla konuşmak için neredeyse ofiste yatıyordum. Evine gitmek, Dennis ve Tommy'nin huzurunu kaçırmak istemiyordum. Çünkü işler çirkinleşirse, bu defa hak etmediğim bir yumruğu yemeye niyetli değildim.

Telefonum tekrar çaldı. "Odasında efendim."

"Teşekkürler," dedim tekrar. Telefonu kapatır kapatmaz ceketimi giyip odamın kapısına yöneldim.

Koridorda Jenna'dan başka çalışan yoktu. Matt'in asistanı da çıkmıştı. Bu yüzden kapısını açmadan önce aşmam gereken bir bürokrasi olmaması benim şansımaydı.

Kapısını çaldıktan sonra cevabını duymadan içeri girdim. Matt beni görünce gözlerini kıstı.

"Gir demedim."

"Konuşmamız lazım," dedim lafı uzatmadan.

"Tabii," dedi Matt. "Ama istersen Melanie'yi de çağıralım. Bence bu konu onu da ilgilendiriyor."

"Matt," diye uyardım onu.

"Matt ne? Yapacağın açıklama hiçbir şeyi değiştirmeyecek, Howard. Daha Melanie'den ayrılmadın bile! Baldızımı ve onu birlikte idare ettiğine inanamıyorum!"

Sabırım taşmaya başlamıştı. "Kes artık, Matt!" diye bağırdım. "Ben Melanie ile hiçbir zaman beraber olmadım. Olamam da! O, benim ölen kardeşimin nişanlısı."

Matt kaşlarını çatı. Gözlerimin içine bakarak birkaç saniye söylediklerimin kendi kafasında anlamlı bir bütün hâline gelmesini bekledi.

"Arthur'un nişanlısı," dedi yavaşça.

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım.

"İsim benzerliği demiştin!" diye bağırdı. Melanie ile Londra'dan Detroit'e döndüğümüzde çıkan haberler sonrası, Melanie'yi herkesle tanıştırmıştım. Ancak geçmişinden bahsetmemiştim.

"Herkes sevgilim olduğunu düşünüyordu, Matt, Melanie de dâhil."

Matt, yüzüme anlamadığını belirten bir ifade ile bakınca bir elimi saçlarıma daldırdım ve kafamı toparlamaya çalıştım.

"Arthur'un ölümünden sonra Melanie toparlanamadı. Bana ihtiyacı vardı ve ben de elimden geldiğince yanında oldum," diye başladım.

"Biliyorum," dedi Matt.

"Tamamını değil," dedim. "Melanie'nin psikolojisi iyi değildi. Ben ona destek oldukça beni Arthur gibi görmeye başladı ve bu durumu saplantı hâline getirdi."

"Nasıl yani?" diye sordu.

"Sanki beni, yeni Arthur'u ilan etmiş gibiydi. Arthur ölmemiş, ben onun yerine geçmişim gibi davranıyordu. Tabii, ben bu durumu iş işten geçene kadar fark edemedim. Fark ettiğimde de onu kati bir dille reddettim. O gece kendini kaldığım otelin terasından attı."

"Aman Tanrım, Anthony!" dedi Matt.

Aynı hikâyeyi defalarca anlatmak bana iyi gelmiyordu ancak Matt'ın ofisindeki koltuklardan birine oturarak anlatmaya devam ettim. Matt de karşıma oturdu. "O gece kurtuldu ama bu son intihar girişimi olmadı. Ne zaman onu reddetsem ve aramızda bir şey olmadığını söylesem kendine zarar vermeye devam etti."

"Ve sen de onu alıp buraya geldin," dedi.

Başımı salladım. "Onu annemden saklamak zorundaydım. Nasıl biri olduğunu bilirsin. Oğluna kafayı takmış, merhum kocasının gayrimeşru çocuğunun eski nişanlısı olduğunu öğrendiği an Melanie'yi bitirmek için elinden geleni yapardı. Basının bizi beraber görüp sevgili ilan etmesinden sonra bu oyunu sürdürmekten başka şansım kalmadı zaten."

"Bu ne zamana kadar devam edecekti, Anthony? İki senedir rol mü yapıyordun?"

"Evet," diye cevapladım sıkıntıyla. "Önce ne yapacağımı bilemedim. Bir klinikte tedavi olması için ikna etmiştim ki karşıma Delilah çıktı. Matt, üzgünüm ama baldızına sırılsıklam âşığım ve ondan vazgeçmeye niyetim yok."

Matt kaşlarını kaldırdı. Ardından ayağa kalkıp odada birkaç tur attı. En sonunda konuşmaya başladı: "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu anlattıkların benim için bile fazla. Yani, yaptığın çok asilce, neden yaptığını da çok iyi anlıyorum. Ve Delilah'ı sevdiğine de inanıyorum. Ama ikinizin de hayatı şu an çok karışık. Delilah şu an Rize'de ve onu sırf Amerikalı olduğu için kabul etmeyen ailesi ile bağlantı kurmaya çalışıyor. Diğer tarafta sen bambaşka bir trajediyle boğuşuyorsun. Biz dostuz, biliyorum ama o, benim baldızım, Anthony. Onu bu kaostan korumalıyım."

"Ona zarar gelmesine izin vermem," dedim kaşlarımı çatarak. "Hayatımda ondan daha fazla değer verdiğim biri yok."

"Sözüne güveniyorum," dedi Matt. "Ama Melanie ne olacak? Basın hâlâ sevgili olduğunuzu düşünüyor. Peki ya, Delilah'ın

Müslüman olması gerçeği? Eğer ailesi tarafından yıllardır hayal ettiği kabulü görürse seni damat olarak kabul etmeleri imkânsız.”

“Bunların hepsini ben de düşünüyorum, Matt!” diye çıkıştım.

“Ama bu, herkesten önce Delilah’ın kararı ve o yanında olmamı istediği sürece onu asla bırakmayacağım.”

“O, benim kız kardeşim,” dedi Matt, “beni anlamalısın, dostum.”

“Benim de sevdiğim kadın,” dedim. “Evlenmek istediğim, çocuklarımı doğurmasını istediğim kadın. Bırak, tüm bunlar için savaşayım.”

Matt cevap vermedi, onun yerine başını yavaşça eğdi. Bu ne bir onay ne de cevaptı. Bu bir kabullenişti ve benim için bu kadarı da yeterdi. Tekrar kendi odama geçtiğimde derin bir nefes aldım ve Jenna’yı arayarak ofisten çıkabileceğini söyledim.

Benim yapmam gereken daha çok iş vardı.

3. Bölüm

“Saat sabahın 8’i! Neden bu saatte kapımız çalıyor?”

Szil sesini ben de duymuştum ancak hâlâ uykuluydum ve Ellie’nin isyanları yüzünden tamamen ayılmak zorunda kaldım.

“Ben bakarım,” dedim merdivenlerden inerken. Gece uyuyamamış, önceki akşam olanları sabaha kadar kafamda tekrar tekrar oynatmıştım. Bu yüzden gözlerimden hâlâ uyku akıyordu ve açıkçası bu saatte kapıyı kimin çaldığını ben de çok merak ediyordum.

Kapıyı açınca Tuna’yı karşımda buldum. Yüzü soğuktan kıpkırmızı olmuştu. Dışarısı buz gibiydi, kar yağıyordu.

“Tuna,” dedim ve ardından istemsizce İngilizce konuştum. “Donuyor olmalısın, içeri geç,”

Tuna gülümsedi. “Sorun yok, yayla karına alışığız ama mart karına pek alışık olduğumuz söylenemez.”

Sahi, mart ayında bu kadar yoğun kar yağması ilginçti.

“Herkes iyi mi?” diye sordum. “Bir sorun yok, değil mi?”

Tuna eşikten içeri girse de ayakkabılarını çıkarmadı.

Kızların büyük merakla bizi izlediğini biliyordum ama onlara doğru dönmedim.

“Yok yok, endişelenme,” dedi saçındaki karı silkeleyerek.

“Bizimkiler sizi kahvaltıya çağırıyorlar, yayla evine. Onu haber vermek için erkenden geldim. Uyandırdıysam kusura bakmayın.”

O sırada Tuna, yorgan altından bizi izleyen kızları görmüştü.

“Günaydın,” dedi onlara gülümseyerek.

Kızlardan belli belirsiz bir mırlama geldi. İkisi de pek sabah insanı sayılmazlardı.

"Eee, geliyor musunuz?" dedi Tuna bana dönerek.

"Annem hayır cevabını kabul etmeyeceğini söyledi. Sabah 5'ten beri hazırlık yapıyorlar, gelerseniz benim de başımın etini yemezler."

Tuna tekrar gülümsedi. Gerçekten yakışıklıydı ve gülüşü bana, babamın fotoğraflarını hatırlatmıştı.

"Olur," dedim. "Bize konum atarsan hazırlanıp geliriz."

"Olmaz," dedi hemen Tuna. "Yollar berbat ve yayla evimiz bayağı yüksekte. Kiralık aracınızla gelmeniz riskli olur. Ben arazi aracıyla geldim, sizi ben götüreyim."

"O zaman içeri gel lütfen, kapıda bekleme. Hazırlanmamız vakit alabilir," dedim kızları işaret ederek. Kızlar o sırada yorganın altından çıkıp tuvalete koştular. "Hiç de bile!" diye bağırdı Ellie. Kate ondan önce tuvalete girince, "Aç şu kapıyı!" diye bağırdı.

Gülmeye başladım. Tuna'ya dönünce onun da gülmeye başladığını gördüm. "Hep böyleler mi?" dedi.

"Daha bir şey görmedin," dedim ben de.

"Tamamını görmeyi çok isterim," dedi Tuna. Kaşlarını kaldırıncı söylediği şeyi fark etti ve ağzına fermuar çekti. "Artık kuzen olduğumuz netleştiğine göre tüm söylediklerim aramızda kalmak zorunda," dedi göz kırparak.

"Öyle olsun," dedim. Acaba Kate'ten mi yoksa benim tahmin ettiğim gibi Ellie'den mi hoşlanmıştı? Gülümseyerek üst kata çıktım ve ben de hazırlanmaya başladım.

Tuna motoru ısıtmak için bizden önce evden çıkmıştı. Ben de hazır olunca alt kata indim. Ellie ve Kate kapıda beni bekliyorlardı. Kate her zamanki gibiydi ancak Ellie de bir değişiklik vardı. "Ellie, sen makyaj mı yaptın?" diye sordum şokla.

"Ne alakası var?" dedi Ellie. "Gece iyi uyuyamadım, göz altlarım mor diye yaptım."

"Tüm gece horladın!" dedi Kate. Sonra da bana döndü: "Tuna için yaptı tabii ki."

Ellie'nin gözleri büyüdü ve Kate'in kafasına bir şaplak attı.

"Saçmalama!"

"Kızlarrrrr!" diye araya girdim, "İlkokulda mısınız? Hadi, gidelim artık. Bu arada makyajın çok güzel olmuş, Ellie."

Ellie göz devirdi ancak iltifatımın hoşuna gittiğini biliyordum.

Kate ile arka koltuğa oturmak için acele ettik, Ellie ön koltuğa oturmak zorunda kalınca bize ters ters baktı ama aldırış etmedik. Aracın içi, dışarıya oranla sıcacık sayılırdı. Tuna büyük arazi arabasını hareket ettirdikten sonra yukarıya doğru çıkmaya başladık. Kızların da anlaması için İngilizce konuşmaya başladı.

"Kaldığınız bungalovlar birkaç sene önce yapıldı. Ayder Yaylası özellikle turist ziyareti açısından meşhurdur ama daha önce kalacak çok fazla mekân yoktu. Şu sıralar bu eksik büyük oranda gideriliyor."

"Kaldığımız yeri çok beğendik," dedim arka koltuktan. "Tüm organizasyonu Ellie yaptı. Bu konuda iyidir."

Tuna göz ucuyla Ellie'ye baktı ama Ellie hiç duymamış gibi davranıyordu. Kate ile birbirimize bakıp gülümsedik.

Yol çok uzun sürmedi. Karla kaplı ağaçların arasından tepeye doğru çıktık. Araç gerçekten bu yolda herhangi bir sorun çıkarmamıştı ve rahat ilerliyorduk. Detroit'te böyle bir yolda binek araçla ilerlemek genelde imkânsız olurdu.

Araç tepeye doğru çıktıkça yağan kar daha fazla yoğunlaşıyor ve görüş mesafesi azalıyordu. Tuna'nın oldukça rahat olduğunu görünce, bu duruma alışık olduğunu düşünerek gerilmeye çalıştım.

Sonunda düz bir yola çıktık. Yolun etrafını sık ağaçlar sarsa da etrafı görebiliyorduk. Kızlar da benim gibi merakla etrafı inceliyordu.

"Şu ilerideki ev," diye gösterdi Tuna, eliyle işaret ederek. Tek katlı ama büyük, oldukça da şirin bir evdi. Etrafını kaplayan

geniş, karlar altında kalmış bir bahçesi ve bahçeyi çevreleyen kısa çitler vardı. Çitlerin çitlerinin sadece en tepesi görünüyordu.

“Şirin,” dedi Ellie mırıldanarak. Ellie’den iltifat almak zordu. Bu yorum gerçekten beğendiği anlamına geliyordu.

Tuna, Ellie’nin mırıltısını hemen yakaladı. “Öyledir, çocukluğum burada geçti,” dedi yüzünde bir tebessümle.

Böyle anlarda içimde ince bir sızı olması normal miydi?

Tuna aracı evin önüne park ettikten birkaç dakika sonra kapının önündeydik. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Hazel hanesine kabul görülerek misafir olduğum ilk andı bu. Sonradan üzülmeiyim diye bunun hayalini bile kurmamıştım.

“Baştan uyarayım, içerisi dün akşamdan daha kalabalık. Ama herkes sıcakkanlıdır, seni görmek için çok heyecanlılar, Delilah.”

Belli belirsiz gülümsedim. Gerginlikten kusacaktım. Kate koluma girip bana destek olmaya çalıştı. Ellie ise dikkatle Tuna’ya bakıyordu. Tuna’dan önceki Ellie ve Tuna’dan sonraki Ellie arasında dağlar kadar fark vardı. “İngilizceyi bu kadar iyi konuşmayı turist kadınların peşinde koşarak mı öğrendin?” diye sordu Ellie.

Kate’le gözlerimiz büyüdü. Tuna belli belirsiz gülümsedi ancak cevap veremeden kapı açıldı.

“Hoş geldinizzzzz!” diye bağırdı Gülcihan hala. “Nurcihan, koş. Bırak şu mıhlamayı, yeğenimiz geldi!”

Gülcihan hala beni ve ardımdan kızları kucakladı. Bir anda herkesle sarılmaya başladım. Fındık hala, Fatih amca, kuzenlerim Zeynep ve Zeliş’le uzun kucaklaşmalar sonrası yeni bir yüz seçtim. Nurcihan hala beni kollarına alıp herkesten daha sıkı sarıldı. Gülcihan halaya inanılmaz benzemesine rağmen oldukça farklı özellikleri de vardı. Çift yumurta ikizleri olduklarını biliyordum ama yine de sıra dışı benzerlikleri muazzamdı. Gülcihan hala, Nurcihan halaya kıyasla biraz daha kısaydı ve Nurcihan halanın hatları daha ince ve kemikliydi.

"Geldiğini söyledikleri an ilk uçakla geldik, yavrum. Hoş geldin, evimize neşe getirdin, Cihan abimin acısına biraz olsun teselli getirdin." Son sözlerini söylerken ağlamaya başlayınca benim de gözlerim doldu. Babamın hatırası benim için sadece fotoğraflar ve notlardan ibaretken onlar için kocaman yıllar içeriyordu. Benim ağlamamın nedeni, babasızlığın ve eksikliğin acısıydı. Onlarsa yitip giden yıllarına ve bir kez daha sarılamadıkları kardeşlerine ağlıyorlardı.

Tuna boğazını temizledi. "Konuklarımız acıkmıştır, anne. Hadi, masaya geçelim," dedi.

Gülcihan hala diğerleriyle beraber gözyaşlarını silip gülümsemeye çalıştı. "Tabii tabii, hadi buyurun," dedi hızlıca toparlanarak.

Hayatımda gördüğüm en büyük yemek masasına oturmadan önce ne kadar kalabalık olduğumuza baktım. Bu tabloyu hayal bile edemezken şimdi bana verdikleri değeri hissetmek gerçekten yaşam boyu tattığım en özel duygulardan biriydi.

"Ne kadar çok çeşit var," dedim masaya hayretle bakarak.

Ellie, "Tüm bunları kahvaltıda mı yiyorsunuz?" dedi Tuna'ya dönerek.

"Hepsini değil ama herkes sevdiği şeyleri yiyebiliyor," dedi.

"İsraf olmuyor mu?" diye sordu Kate.

"Asla," dedi Tuna hemen. "Yemek artıklarını çiftlikteki hayvanlara veriyoruz, hiçbir şey ziyan olmuyor. Ayrıca zaten Karadenizliler yemeyi çok sever, burada biraz daha takılırsanız anlırsınız."

Tuna kızlara göz kırpınca Kate gülümsedi ama Ellie surat astı. Birazcık kıskanıyor olabilirdi.

Annesi Tuna'yı dürttü. "Bırak kızlarla oynamayı, oğlum. Git çayları getir."

"Aaa çok ayıp, anne," dedi Tuna. "Delilah ne dediğimizi anlıyor. Hem kızlara yemeklerin nasıl ziyan olmadığını anlatıyordum, vallahi memleketimizi tanıtıyorum."

Gülcihan hala Tuna'nın kolunu iki parmağıyla kısırdı. Tuna'dan bir ah sesi çıkınca herkes gülmeye başladı. Ellie'nin bile yüzünde hafif bir tebessüm oluştu.

"Biz buna çimdiklemek ya da ditmek deriz, kızım," dedi Gülcihan hala. "Tuna için çok lazım oluyor, öğren, sen de kullanırsın,"

Tuna içeriden bağırdı. "Anne, gerçekten ayıp oluyor ya!"

Tuna mutfaktan elinde bir tepsiyle geldi. İçinde küçük cam bardaklar vardı. Bardakların içinde de çay. Tuna'nın arkasından orta yaşlı bir kadın elinde ekmeklerle hızla yanımıza geliyordu.

"Tuna, sen bırak, oğlum. Yine devireceksin tepsiyi!" dedi kadın.

"Ya bırak Hatun abla, emir Gülcihan Sultan'dan geldi, mecbur servisi ben yapacağım."

"O emri senin çeneni kapatmak için verdim ellaam," dedi Gülcihan halam. Ardından ekmekleri getiren kadını tanıttı. "Leyla, bu Hatun. Bizim 30 yıllık yardımcımız, kızım. Hatun benim aynı zamanda çocukluk arkadaşım."

"Memnun oldum," dedim. Kadın kocaman gülümsedi. "Ben de, yavrum." Yüzüme bakarak derin bir iç çekti. Babamla ilgili bir yorum geleceğini düşünerek ben de derin bir nefes aldım ama son anda konuşmaktan vazgeçerek mutfığa geri döndü.

Tuna çayları dağıttı. Benimkini de uzattıktan sonra yanıma oturdu. Sol yanımda da Ellie ve Kate vardı.

"Ellaam ne demek?" diye fısıldadım Tuna'ya. Biraz düşündü, "Herhalde gibi bir şey demek, herhalde," dedi gülerek. İkimiz de güldük.

Ellie beni dürttü. "Ne diyor?"

Anlaşılan bu kahvaltı oldukça uzun olacaktı.

25 yıllık hayatımda sabah öğününde bu kadar çeşit yediğimi hatırlamıyordum. Sabahları pankek, omlet, sandviç ya da mısır gevreği arasında gidip gelen bir kültürde büyümüştüm. Yediklerimin mideme ağır gelmesinden korkmuştum ancak yemekler rahatsız etmemişti. “Hepsi organik,” demişti Nurcihan hala. “Ben Ankara’da, memleketten götürmediğim bir şeyi yemem. Her şeyi Rize’den götürürüm eve.”

Nurcihan halanın 2 çocuğu vardı ancak uçakta yer olmadığı için çocukları ve eşi gelememişti. Zaten gelmelerini de beklemiyordum, benim için bu merasim bile fazlasıyla hayallerimin ötesindeydi. Kahvaltıyı ettikten sonra yediklerimizi yakmak adına biraz karda yürüyüş yaptık. Kate ve Ellie beni kıştırıp kara batırdığında kahkahalarla güldüm. Tuna ve diğer kuzenlerim de bu oyuna katılınca hayatımın en eğlenceli anlarından birini yaşadığımı fark ettim. Bu insanları daha iki gündür tanıyordum ama kan çekimi, o doğuştan gelen bağ bambaşka bir histi. Sanki hayatım boyunca evimde boş kalan koltuklar dolmuş, hissettiğim yalnızlık hissinin yerini güçlü bir doluluk almıştı.

Eldivenlerimiz sıırıslıklam olana kadar karın tadını çıkardık. Parmaklarımız uyuştığında içeri girdik. Mutfak işlerine yardım etmemize izin vermedikleri için, eve girdiğimiz anda şömine yerine tercih ettikleri büyük metal sobanın etrafında toplandık.

“Kaloriferlerimiz yanıyor ama hiçbir şey bunun yerini tutmaz,” dedi Fındık hala.

Tuna teyzesine döndü: “Kız sen niye gelmedin oynamaya, çok eğlendik,”

Fındık hala gözlerini kıstı. “He Tuna he, geleyim de yine göm beni kara. Hiç hasta olmaya niyetim yok, kuzum. Sen şu güzel kızlara yanaş, beni bırak.”

Ben hafiften öksürünce Fındık hala bana döndü. “Ayy Leyla yaa, senin Türkçe bildiğini unutuyorum hep ama vallahi kötü niyetim yok. Benim biraz içim dışım birdir.”

“Açık sözlü gibi mi?” diye sordum doğru anlayıp anlamadığımı teyit etmek için.

“Biz ona patavatsız diyoruz,” dedi Nurcihan hala, Fındık halaya bakarak.

“İşte benim tatlı ablalarım da birdi, iki oldular,” dedi Fındık hala sırtarak.

“Kalabalık olmak bence çok güzel bir şey,” dedim. “Yani bazen tüm dediklerinizi anlamıyorum ama o da Türkçem iyi olmadığından,” diye açıkladım. Bazen çok fazla konuşma oluyordu ve doğru şekilde anladığımdan emin olamıyordum.

Tüm akrabalarım sesli bir şekilde gülünce ben de tereddütlü bir şekilde gülümsedim. Yanlış bir şey söylemediğimi umuyordum.

“Senin Türkçen gayet iyi Leylacığım. Bu uşaklar bir ağızdan konuşmayı severler, ondan anlamıyorsun,” dedi Gülcihan hala.

“Bak abla, doğru söyledin,” dedi Fındık hala da gülerek.

Gülcihan hala gözlerini kıstı. “Ay haspam, senin onayını bekliydim ben de.”

İşte şimdi gerçekten dediklerinin yarısını anlamamıştım.

Tuna gülerek bana yaklaştı. “Bizde uşak, insan, çocuk ya da adam demek. Her türlü kullanılır. Genelde erkeklere böyle seslenilir.”

“Aaa, tamam,” dedim.

“Valla haspamın tam açılımını ben de bilmiyorum ama iyi bir şey olmadığına eminim,” dedi Tuna fısıltıyla. “Tamam,” dedim gülerek.

Fındık hala da yanımıza yaklaştı. “Bana yakışsız diyor, küçümsüyor yani,” dedi gözlerini açarak.

“Yaaa,” dedim.

“Of teyze, sanki umurunda da,” dedi Tuna, teyzesine kızarak. “Delilah’ın kafasını karıştırma.”

“Benim kalbim yumuşak değil mi, kırılmaz mıyım, he velle?” dedi Fındık hala, Tuna’nın kafasına vurarak.

“Ne yumuşağı be, 10 tane damat adayını geri çevirdin. Tüm Çayeli aşk acısı çekiyor senin yüzünden.”

“Bana bak, onları karıştıрма!” dedi Fındık hala. Tuna dil çıkardı.

Ailem, düşündüğümünden daha eğlenceliydi.

“Birkaç gün daha burada kalmayı planlıyorum,” dedim, telefonun diğer ucunda beni çok özlediğini ifade eden ablama.

Henüz yayla evi dedikleri evden ayrılmamıştık. Akşam yemeğine kalmamız için ısrar etmişlerdi ve o kadar hızlı konuşmuşlardı ki, itiraz dahi edememiştim. Dennis aradığı için boş bir odaya geçmiştim. Burası oturduğumuz odaya göre soğuktu. Kapıyı kapatmamıştım, aralıktan Kate ve Ellie’ye tavla adı verilen bir oyunu öğretmeye çalışan Fındık hala ve Tuna’yı izliyordum. Keyifli görünüyorlardı. Ellie oyunun mantığını anında kapmıştı. Kate daha fazla soru soruyor, Fındık hala da bağırarak konuşuyor ve anlatmaya çalışıyordu. Tuna arada çevirmenlik yapmaya çalışsa da hızlarına yetişemiyordu.

“Ne dediğimi duydun mu?” dedi ablam.

“Affedersin, dinliyorum,” dedim tekrar dikkatimi ona vererek.

Ablamın sesi kısık çıkmaya başladı. Bu da özel bir şeyler konuşmak için oda değiştirdiği anlamına geliyordu. Kalbimin temposu hızlandı.

“Anthony, Matt ile konuşmuş,” dedi ablam bir çırpıda. Nefesimi tuttum. “Matt’e, Melanie ile ilgili her şeyi anlatmış, Matt de benimle paylaştı. Keşke bana anlatsaydın, tatlım,” dedi Dennis.

Gözlerimi kapatıp bir süre kendimi dinledim. Ardından cevap verdim: “Bu, benim anlatabileceğim bir şey değildi, Dennis. Bu tamamen Anthony’nin hayatıyla ilgili. Benim için, beni sevmesi ve benim buna inanmam yeterliydi.”

"Elbette, tatlım," dedi ablam. "Ancak enişten ve ben senin için endişeleniyoruz. Bu durum ve Anthony ile olan ilişkiniz ortaya çıkacak olursa yıpranmandan korkuyoruz."

"Benim için kimsenin düşüncesi önemli değil," dedim tek nefeste. "Siz doğruyu bildikten sonra gerisini umursamıyorum."

"Haklısın," dedi. Ardından güldü. "Bana gençliğimi hatırlatıyorsun. Matt'in ailesiyle ilk karşılaşmamı hatırlasana. Victoria, bana para avcısıymışım gibi davranmıştı."

"Hâlâ gençsin, saçmalama," dedim gülerek. "Ayrıca Victoria'nın böyle davranmasının nedeni, benim senin kızın olduğumu sanmasıydı. Matt'in yanlış bilgilendirmesi sonucu, çocuk yaşta anne olmuş bir para avcısı imajı çizmiştin."

"Hatırlatma," dedi Dennis. "O dönem için Matt'e hâlâ kızgıyım."

"Hatırlatan sendin," dedim gülerek. İçeriden kahkaha sesleri yükselince, "Benim şimdi kapatmam lazım, Dennis. Tommy'yi öp. Onu çok özlediğimi de söyle," dedim.

Ablam telefonu kapattıktan sonra Anthony'yi aramayı düşündüm. Ofise yeni gitmiş olmalıydı. Belki de toplantısı vardı. Şirket takvimime girip, Anthony'nin ajandasını kontrol ettim. Gerçekten de sabah birçok toplantısı vardı. Sesini duymak, bugün olanları ona anlatmak için derin bir arzu duyuyordum ancak kendimi tuttum. Müsait olduğunda beni arayacağını bilecek kahkahaların geldiği topluluğun yanına gitmek için odadan çıktım.

Akşam yemeği, sabah yaşadığımız anları aratmadı. Tuna evin neşe kaynağıydı. Rutinleri şöyleydi: Tuna, Fındık hala ile devamlı şakalaşıyor ya da onu kızdırıyor; Gülcihan hala ikisine birden kızıyor ve sinirden kıpkırmızı oluyordu. Tuna, annesinin gönlünü almak için yanaklarını oldukça sulu bir şekilde

öpüyordu. Gülcihan hala kızarak yanaklarını silse de bir yandan gülümsüyordu.

Yemeği yedikten sonra sobanın etrafına dizildik. Kate ve ben çay ikramına yardım etmek için ısrarcı olduk. Ellie'nin uykusu gelmişti, sobanın başında mayışmış bir şekilde oturuyordu. Yanakları kızarmıştı ancak canlı görünüyordu.

"Bu saatten sonra otele gidilmez," dedi Gülcihan hala. "Babamı ara, Fındık. Merak etmesin. Yol kapalı, yayladan inemiyoruk de. Hatun, sen de yatakları getir de serelim. Bak şu sarı, yeşil gözlü kızın uykusu geldi. Emişen kuzu gibi mayıştı."

Ellie esnedi. "Halan bana bir şey mi diyor, Del?"

Güldüm. "Kötü bir şey demiyor, uykun geldiği için yatak hazırlayalım diyor. Görünüşe göre bu gece burada konaklıyoruz."

Ellie birden olduğu yerde dikleşti. "Nasıl yani? Hepimiz aynı evde mi?"

"Evet, sanırım," dedim.

Tuna araya girdi. "Odamız çok ama soğuk olur. Ben dayımla aynı odada kalırım. Annem de teyzemle yatar. Siz de kızlarla burada uyursunuz. Gece soğuk olmaz."

Ellie aynı odada yatacağımızı düşünmemişti herhalde. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Tuna'nın yanında yaşadığı gerginlik çok şirindi.

"Oleyy, yer yatağı!" diye bağırdı, Zeynep ile Zeliş. Ayrıca bizimle aynı odada olacakları için de heyecanlanmışlardı. Çok tatlı görünüyorlardı.

Saat henüz akşam 9'du. "Henüz erken değil mi?" diye sordum. Belki Anthony arardı.

"Biz erken yatar, sabah ezanıyla kalkarız," dedi Fındık hala. "Ama bu enikler zaten sizi uyutmaz tüm gece."

Kızlar kıkırdadı.

"Enik, yavru demek," dedi Tuna hemen. Gülerek başımı salladım.

Hatun Hanım'ın da yardımıyla hızla sobanın etrafına yataklar kuruldu. Tuna sobaya bolca odun atarak gece boyu odanın sıcak kalması için önlem aldı. Sonunda ışıklar kapatıldığında herkes yorganlarının altına girdi. Ellie ve Kate koltuklarda, ben ise kızlarla yerde yatıyordum.

Kızlar aralarında gülüşüyorlardı. Zeynep bana dönünce gülümsedim. Utanıyor gibiydi, konuşması için cesaret vermeye çalıştım.

"Sana *Leyla abla* diyebilir miyiz?" dedi.

"Tabii," dedim.

"Del, ne konuşuyorsanız? Bize çevirir misin?" dedi Ellie. "Merak ediyoruz."

"Ben merak etmiyorum, insanlara biraz özel alan bırak," dedi Kate.

Tanrım, yine başlamıştık. Kızların dediklerine cevap vermiyip, kuzenlerime döndüm.

"Amerika nasıl bir yer?" diye sordu küçük olan Zeliş.

"Yani filmlerde görüyoruz, böyle hep güzel evler falan var," diye devam etti Zeynep.

"Güzel bir ülke, evet," dedim. "Ama o filmlerdeki yerler genelde doğası güzel olan kasabalar oluyor. Ben daha merkezde yaşıyorum ve benim yaşadığım yer o kadar da güzel değil."

"Yaaa," dedi Zeliş. "Biz de yaşadığın yeri merak ediyorduk."

"İsterseniz bir gün sizi gezdiririm. Hem yaşadığım yeri hem de filmlerde gördüğünüz yerleri," dedim.

"Bu Alacakaranlık'taki yere de gider miyiz?" dedi Zeynep heyecanla.

"Alacakaranlık?" diye sordum.

"Ay, neydi İngilizce ismi, heh *Twilight*?"

"Ayy o renksiz vampiri mi merak ediyorlar," dedi Ellie.

"Ben Edward'ı seviyorum, çok asil," dedi Kate.

Kızlara dönüp, “Susun,” dedim ve yine kuzenlerime döndüm. “Forks’u diyorsunuz. Gideriz tabii ki, ben de merak ediyorum orayı.”

“Ayy, gerçekten mi?” diye çığlık attı Zeliş. Zeynep kardeşini dürttü. O sırada duvardan tıklama sesi geldi. Kızlar hemen yorganın altına girdiler. Sanırım Gülcihan hala *sessiz olun* mesajını bu şekilde veriyordu.

Ben de yorganın altına girdim. Kate ve Ellie’ye iyi geceler dedikten sonra huzursuz bir şekilde gözlerimi kapattım. Anthony’dan hâlâ haber yoktu ve beni bu kadar uzun bir süre aramamasının iyiye işaret olduğunu düşünmüyordum.

4. Bölüm

Sabah uyandıgımızda hava henüz karanlıktı. Gülcihan halasının kızları saatleri çalmamasına rağmen asker gibi ayağa kalkıp hızla yataklarını topladılar. Ellie ve Kate hâlâ umursamazca uyuyordu. Ben de kızlarla beraber uyandım ama, "Sen yat, biz erken kalkmaya alıştık," diyerek beni tekrar uyumaya teşvik ettiler. Aslında uykum vardı ama elim telefonuma gitti. Ekranda hiçbir bildirim olmadığını görünce mideme yumruk yemiş gibi oldum. Anthony beni bir gün boyunca aramazlık etmezdi.

Mesajlara girip mesaj yazdım.

**"Uyanık mısın? Dün erken uyudum,
aramadığını görünce merak ettim. Her şey
yolunda mı?"**

Yazdığım mesaj Anthony'ye ulaşmayınca panik duygusu tüm sinirlerimi işgal etti. Kızlarla beraber yatağıma topladım. "Ben de erken kalkarım, size yardım edeyim," dedim.

Oyalanmaya ihtiyacım vardı. Matt'i ya da Dennis'i arayıp onları da korkutmak istemiyordum. Belki de Anthony yoğun bir gün geçirmiş ve eve gider gitmez uyuyakalmıştı. Belki de özel yerimizdeydi. Orada yorgunluktan uyumuştı. Kendimi sakinleştirmeliydim. Lavaboya gidip yüzümü yıkadım. Ardından kahvaltı hazırlıkları için mutfaktakilere yardım etmeye gittim.

Hatun Hanım çoktan çayı hazırlamıştı. "Aaa, sen niye kalktın, güzel kızım?" diye sordu beni görünce.

"Uyku tutmadı, yardım etmek istedim," dedim.

"Olur mu? Sen geç sobanın başına, ben sana bir çay getireyim, sıcak sıcak iç."

“Olur ama yardım da edeyim lütfen,” dedim. Hatun Hanım sıcak bir şekilde gülümsedi.

“Tamam, tamam. Zaten şimdi Gülcihan’la Nurcihan da gelir kızlarla. Tuna paşam kaldırmasan öğlene kadar uyur.”

Güldüm. Tahmin edebiliyordum.

Sıcak çayımı içtikten sonra biraz dışarıda dolaştım. Dışarıdayken Anthony’ye ulaşmaya çalıştım ancak telefonu kapalıydı. İçimi tekrar sıkıntı kapladı.

Kahvaltı hazır olunca, eve geri döndüm. İştahım yoktu ama yine de bir şeyler atıştırdım, yanımdakileri huzursuz etmek istemiyordum.

“Konağa inelim de bugün ekimi tamamlayalım,” dedi Gülcihan hala, Tuna’ya.

Tuna’nın gözleri uykulu bir şekilde bakıyordu. “Hı hı,” dedi.

Gülcihan hala omzunu dürttü. “Uyan oğlum, yakacan şimdi kendini.”

“Of tamam,” dedi Tuna, ardından gözlerini kocaman açıp çayından bir yudum aldı. Zeliş ve Zeynep güldüler. Ellie de güldü ama belli etmemeye çalışıyordu.

“Ne ekimi?” diye sordum Tuna’ya.

“Mart gelince bahçeye sebze ekeriz,” dedi Tuna.

“Ay, sen de gel, kızım. Bir bahçeyi sana verelim,” dedi Nurcihan hala.

Onlara ait bir şeylerin parçası olma fikri elbette çok hoşuma gitmişti. Reddetmek içimden gelmiyordu.

“Çok mutlu olurum ama ya babanız?” dedim tereddütle.

Gülcihan hala öfkeyle bana baktı. “Babam artık her işe karışmayacak, sana bir sözü olursa karşısında bizi bulur.”

“Ben kimsenin kimseyle arasını bozmak istemiyorum,” dedim hemen.

“Biliyoruz, kuzum,” dedi Gülcihan hala, elime uzanıp. “Ama bu saatten sonra abimizin emanetini, canımızı, babamın demesiyle kapıda bırakacak değiliz.”

Ellie ofladı. “Acil Türkçe öğrenmemiz gerek, Kate. Tüm drama sahnelerini kaçırıyoruz.”

Tuna sırtınca, ikisi göz göze geldi. Bir kıvılcım çıktığına yemin edebilirdim ancak kanıtlayamazdım.

“O zaman biz bungalova geçip hazırlanalım,” dedim halalarım. Başlarını salladılar. Kimse sesli yorum yapmayınca şaşırdım ancak tekrar bir şey söylemedim. Kahvaltı biter bitmez hazırlanıp Tuna’nın arabasına geçtik. Bu sefer ön koltukta ben oturuyordum. Aklım, Anthony ile meşgulken arka koltuğa koşturmak aklıma gelmemişti. Ellie tabii ki bu defa hızlı davranmış ve benden önce oturup, Tuna’nın yanında oturmaktan kurtulmuştu.

Araba biraz yol aldıktan sonra Tuna bana döndü: “Kuzen,” dedi, yüzünü ekşiterek. “Sizin kaldığınız yerde bir değişim oldu.”

“Nasıl yani?” diye sordum.

“Gülcihan ve Nurcihan Sultanların emriyle artık orada kalmıyorsunuz.”

Bu kısmı İngilizce söylemişti. Kızlardan, “NEE?” diye bir tepki geldi.

“Anlamadım?” dedim ben de.

“Annem ve teyzem dün biz buradayken eşyalarınızı kaldığınız yerden aldırdı. Konakta bizim misafirimiz olacaksınız. Biraz emrivaki oldu ama size söylersem kafamı kırmakla tehdit ettiler ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bunu yapmaktan hiç çekinmezler.”

Demek bu yüzden bungalova geçelim dediğimde halalarım masum masum bakıyorlardı.

“Ya deden?” dedim panikle.

“Onu biz hallederiz. Lütfen endişe etme.”

“Elimde değil,” dedim. “Buraya gelirken, olayların bu boyuta evrileceğini hiç düşünmemiştim. Şu an ne düşüneceğim konusunda çok kararsızım.”

"Biz yanındayız. Dedem zor biri, çok sabit fikirli ama kötü biri değil, inan. Umuyorum burada olduğun süre boyunca onu tanıma fırsatın olur."

İçimden *umarım* desem de bunu sesli bir şekilde dile getir-medim.

"Hayatım boyunca bir şey ekmedim," dedi Kate, tohumlara bakarak. "Biraz heyecanlıyım."

"Gören de atomu parçalayacaksın sanacak, Kate. Alt tarafı domates ve salatalık ekeceksin. Toprağı eş, tohumu at, toprağı kapa, suyunu dök ve ta daaa!"

Tuna gülerek yanımıza geldi ve bahçede kullanacağımız eldivenleri uzattı. "Bence olayı kapmışsın, Ellie."

Konağın arkasındaki büyük bahçedeydik. Bir köşede yaşlı bir karayemiş ağacı vardı ve Gülcihan halanın dediğine göre bu ağaç, babamın en sevdiği ağaçtı. O ağacın gölgesinde kalan alan benim bahçem oldu. Şimdi kızlarla tam o bölgede durmuş, nereye ekim yapacağımızı tartışıyorduk.

Konağa vardığımızda odalarımız çoktan hazırlanmıştı, sadece valizlerimiz yerleştirilmemişti. Ellie ve Kate aynı odayı paylaşıyordu. Benim odam ise onlarınkinin hemen yanındaydı. Bana verdikleri odanın, babamın eski odası olduğunu öğrenince sesli bir şekilde ağlamak istedim. Göğüslenecek çok fazla anı, yüzleşecek çok fazla acı vardı. Bazen göğsümün daraldığını hissediyor, sonra da tüm hayatım boyunca bu ânı beklediğimi hatırlayarak kendime güç vermeye çalışıyordum. Gülcihan halam babamdan ne zaman bahsetse gözleri doluyordu. Babaannem vefat ettiğinde hepsi daha küçük birer çocuk olduğu için birbirlerine hem ablalık hem abilik yapmışlardı. Dedemin kalbinin bu kadar kararmasını da eşini erken yaşta kaybetmesine bağlıyordu Gülcihan hala. Dede bizim geldiğimizi duyunca odasına

kapanmıştı. Elbette bundan rahatsız olup dönmek istemiştim ancak Gülcihan ve Nurcihan hala konakta kalmam konusunda oldukça ısrarcıydı.

Tuna'nın verdiği eldivenleri taktıktan sonra Gülcihan hala geldi. Bize ne yapmamız gerektiğini detaylıca anlattı. Anlatırken bir yandan nasıl yapıldığını gösterdiği için kızların tercüme ihtiyacı olduğunu düşünmüyordum. Zaten onların da anladığı, ifadelerinden okunuyordu. Ben salatalık tohumlarını ekerken, Ellie biber, Kate de domates işini üstlendi. Bahçenin etrafını minik bir çitle sarma işi de Tuna'ya kalmıştı. Ellie toprakla ve tohumlarla konuşmaya başladığında hepimiz şaşkınca ona döndük.

“Öyle bakmayın,” dedi. “Bence toprak, hava, su bizden daha canlı. Onların da ruhunun beslenmesi gerek.”

Tuna'nın Ellie'ye uzun uzun baktığını görünce kolumla onu hafifçe dürttüm. Gülümseyip yüzünü bana çevirdi. Yanakları çok şirin bir şekilde kızarmıştı.

“Ellie görüldüğünden daha derin biridir,” dedim sessiz bir şekilde.

“Farkındayım, bence çok etkileyici,” dedi.

Hemen yan tarafımızdaki bahçeyle de halalar ve Fatih amca ilgileniyordu. Zeynep ve Zeliş de onlara yardım ediyordu.

“Tunaaa! O çeneni kapa da elin çalışsın!” diye bağırdı Gülcihan hala.

Tuna göz devirdi. “Vallahi bu gidişle ayrı eve çıkacağım, anne ya, bir rahat ver!”

“Çok konuşma,” dedi Gülcihan hala. Tuna'nın tehdidi hiç de umurumda gibi değildi.

Hatun Hanım koşarak yanımıza geldi. “Leyla, kızım,” diye seslendiğinde, önce bana hitap ettiğini anlamadım ama Tuna bana bakınca durumu kavradım.

“Evet?” dedim.

“Bir misafirin var, seni görmeye gelmiş.”

O âna kadar arkasında birinin olduğunu fark etmemiştim bile. Hatun Hanım kenara çekildiğinde günlerdir özlemini çektiğim kişinin tam karşımda durduğunu gördüm.

Hayal gördüğüme oldukça emindim, bu yüzden gözlerimi kırpıştırarak gerçekliğe dönmeye çalıştım. Ama işte oradaydı.

"Anthony?" dedim tereddütle.

"Lilah," dedi ve bana sıcacık gülümsedi.

Babamın ağacının altında, büyüdüğü evin toprağının üzerinde, akrabalarımın arasında duruyordum. Karşımda, kalbimin tamamının ait olduğu adam vardı. Ve ben, tam da o anda, bir bütün nasıl hissettirir, kayıp bir parça nasıl tamamlanır ya da huzurun tanımını nasıl yapılır, artık biliyordum.

"Patron da geldiğine göre resim tamamlandı," dedi Ellie aklımı okumuş gibi.

Elimde toprakla kirlenmiş eldiven, başımda saçlarımı bir bandana gibi tutan Nurcihan halanın verdiği işlemeli fular vardı. Nasıl görünüyordum, bir fikrim yoktu ama kalbim mutluluktan yolunu kaybetmiş gibi hissediyordu. Anthony'nin kollarına atlama fikri beni ele geçirmişken Tuna araya girdi: "Delilah, bizi tanıştırmayacak mısın?" dedi nazik ama uyarıcı bir tonla. Nerede olduğumu unutmuştum.

Anthony, Tuna'nın çıkışı üzerine kaşlarını çattı ve onu detaylı bir şekilde süzdü. Tuna'ya gülümseyerek eldivenlerimi çıkardım.

"Elbette," dedim.

"Anthony Howard," dedim yutkunarak. "Çalıştığım şirketin CEO'su."

Tuna elini uzattı. "Tuna Hazel, Delilah'ın kuzeniyim," dedi İngilizce.

"Çok memnun oldum," dedi Anthony. Alnındaki gerginlik aniden kayboldu. Gülümsemek istedim.

Halamlar da yanımıza gelmişti. Herkes gelenin kim olduğunu merak ediyordu.

Fındık hala koşarak bahçe kapısından girdi. Üzerinde montu vardı, belli ki dışarıdan gelmişti. “AYYY Hatun abla söyledi, güzel bir adam gelmiş bize! Kime gelmiş?”

“Yuh teyze, yuh, he seni istemeye gelmiş,” dedi Tuna.

Fındık hala, Anthony’yi görünce şaşırıp ağzını kapattı. “Ayy, içeride sandım yahu, ne bileyim buraya gelmiş!”

Heyecandan bayılacak gibi hissediyordum ancak ayakta kalmam lazımdı. Ellie ve Kate hemen yanıma geldiler. “İnanamıyorum, Anthony buraya kadar gelmiş!” dedi Ellie. Şaşırmıştı. “Bu adamdan boşuna hoşlanmıyormuşum.”

Fındık halayı kenara çeken Tuna bize döndü. “Delilah, bu adam senin için mi buraya geldi?” dedi merak içinde.

Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Her şey hem çok karışık hem de netti. Amerika topraklarında değildik, Anthony ile olan özel durumumuzun burada hiçbir önemi yoktu. Burada bizi yakalayacak paparazi ya da yargılayacak iş arkadaşlarım yoktu. Ama ailemin ne tepki vereceğini bilmiyordum. Daha benim var olmam fikrine yeni alışmışlarken bir de çözülmeyi bekleyen karışık bir ilişkiyi onlara nasıl anlatabilirdim, bilmiyordum.

Anthony beni öyle iyi tanıyordu ki, ne düşündüğümü tahmin ederek Tuna’ya döndü: “Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim. Buraya bir yatırım toplantısı için geldim. Lilah, yani Delilah’ın burada olduğunu bildiğim için ziyaret etmek istedim.”

Tuna bir süre düşündükten sonra gülümsedi. “Hiç sorun değil. Biz ziyaretçileri çok severiz. Akşam sizi yemekte ağırlamak isteriz.”

Tuna’nın teklifi karşısında kalp atışım delice hızlandı. “Aman Tanrım, Del, Anthony resmen yemeğe geliyor,” diye fısıldadı Kate. “Şştt,” dedim ona.

“Ne oluyor?” diye sordu Gülcihan hala. “Bu adam kimmiş, oğlum?” diye sordu Tuna’ya. “Delilah’ın patronuymuş, iş için

buraya gelince uğramak istemiş. Ben de akşam yemeğine davet ettim.”

“Aaa, iyi yapmışsın, oğlum,” dedi gülümseyerek. Sonra bir an duraksadı. “Ay, iyi de bu akşam Cihan abimin duasını okutacağız. Ayıp olmasın?”

“Bir şey olmaz, yabancılar anma törenlerine çok saygılıdır,” dedi Tuna.

Gülcihan hala kafasına vurdu. “Anma töreni ne? Tövbe estağfurullah, mevlidini okutacağız Allah’ın izniyle.”

“Of anne ya! Vura vura kafa bırakmadın, onlar anma töreni diyor işte, anla.”

“Ben anlamam, ecnebi âdeti getirme başıma.”

Gülcihan hala benim de Türkçe anladığımı yeni hatırlamış gibi ağzını kapadı.

“Ayy kızım, kusura bakma, senin için demedim. Bu uşağın akli fikri ecnebi işlerinde, inan senle alakası yok,”

Gülümsedim. “Sorun yok, üzerime alınmadım.”

Anthony şaşkın bir şekilde bana bakınca daha önce Türkçe konuştuğumu görmediğini hatırladım. Etrafındaki kalabalık da onu şaşırtmış olmalıydı.

“Müsaitseniz bir kahve içelim,” dedi Tuna.

Anthony, “Rahatsızlık vermek istemem,” deyince kalbim yerinden çıkacak kadar hızlı attı. O an nasıl hareket edeceğimi bilmiyordum. “Del, bir şeyler söyleyen iyi olur, şu an paralizi* geçiriyor gibi davranıyorsun,” dedi Kate, bana iyice yaklaşarak.

Anthony ile göz göze geldik. Bakışları ben ne dersem kabul edeceği anlamına geliyordu. Onunla olmak için can atıyordum ancak her şey çok ani gelişmişti.

“Anthony, yani Bay Howard’ın işleri vardır belki, Tuna,” dedim kuzenime dönerek.

* Paralizi, yüz felci.

Gülcihan halam söze karıştı: “Olur mu öyle şey, kızım. Beyefendi kapımıza kadar gelmiş, zaten saat ikindiye buldu. Kahvemizi içsin ardından da yemekte ağırlarız. Memleketinden arkadaşın, hatta patronun gelmiş, böyle gerisin geri gönderilir mi?”

Tuna’yı dürttü. “Söyle oğlum misafirimize, içeri geçsin hemen. Ben kahveleri yaptırıyorum.”

Tuna, Anthony’ye açıklama yaparken ben tekrar hareketsiz hâle gelmiştim. Gerçekten nasıl davranmam gerektiği hakkında bir fikrim yoktu.

Anthony tekrar gözlerimin içine baktı, ardından Tuna’nın yönlendirmesi ile evin içine doğru ilerledi.

O sırada Fındık hala koluma girdi. “Kız Leyla, görücüye çıkan yeni gelin gibi kaldın öyle,” dedi gülerek. “Hadi yürü yoksa Gülcihan’la Nurcihan ablam mevzuyu çakacak.”

“Anlamadım,” dedim, biraz olsun ruh hâlimden sıyrılıp.

Fındık hala kıkırdadı. “Ben anladım, güzel herifmiş. Hadi yürü yürü, kahveleri de sen yap, tam olsun bari.”

“Benim mi yapmam gerekir kahveleri?” diye sordum eve girerken.

Fındık hala kahkaha attı. “Ay valla bu kızın hiçbir âdetimizden haberi yok. Şaka da yapılmıyor.”

Saçlarımı okşayıp gülümsedi. “Güzel kızım, sen şimdi git, halalarının yanına otur, çok da ses etme. Yoksa bu iş kız istemeye dönecek, hacı babam da kalpten gidecek.”

“Tanrı korusun,” dedim gözlerimi açarak.

“He, Tanrı korusun tabii,” dedi halam.

“Sen şimdi git hadi, canım.”

Ellie ve Kate de girişte bekliyorlardı. Onları el sallayıp gelmelerini işaret ettim. Koşarak yanıma geldiler. Ellie sırtıttı. “Del, bu iş gittikçe renkli bir hâl alıyor. Patron geldi ve ailenin salonunda oturuyor farkında mısın?”

“Hiç bu kadar farkında olmamıştım,” dedim Ellie’ye. Kate koluma girdi. “Sakin ol, biz yanındayız. Hem ailen de oldukça misafirperver.”

Gerçekten öylelerdi. Belki de bu kadar gerilmeme gerek yoktu.

Hatun Hanım kahveleri getirip dağıttığında kısa bir sessizlik oluştu. Ben ve kızlar Anthony’nin çaprazında oturuyorduk. Tuna tam karşısındaydı. Halalarım da kapının hemen yanındaki koltuğa oturmuşlardı.

“Beyefendi şimdi tam ne işi yapıyor?” diye sordu Gülcihan hala.

Fındık hala göz devirdi. “AY ABLA, ANLAMADIN MI, CEYOYMUŞ.”

“Ceyo ne kız? Bu, terlikçide mi çalışıyor yani?”

“İlahi abla, ne terliği! Adam koskoca mühendislik şirketinin başında yani.”

“Hee, Ceyo Mühendislik mi?” dedi Gülcihan hala. Tuna gülmeye başladı. Neredeyse kahveyi ağzından püskürtecekti. Konuşulanları tam anlamasam da Gülcihan halanın bir şeyleri yanlış anladığı barizdi.

Boğazımı temizleyip araya girdim: “Gülcihan hala, Anthony ve ben Matthis Proje’de çalışıyoruz. Anthony şirketin,” dedim ve Tuna’ya baktım. “Üst yöneticisi?” dedi kelime seçimi olarak.

“Haaa,” dedi halalarım.

“Şirketin sahibi de eniştem, yani ablam Dennis’in eşi Matt.”

“Öyle mi?” dedi Gülcihan hala. “Sormaya utandık, yavrum ama maddi sıkıntı çekmediğine sevindik. Bir de zor koşullarda büyüseydin, vicdanımızı nasıl susturacaktık, bilmiyoruz.”

“Maddi zorluk çekmedim,” dedim hafifçe gülümseyerek. “Matt bana bir abi, hatta baba gibi davrandı. Elbette gerçek ailemin yerini tutamaz ancak onların emeğini inkâr edemem.”

“Tabii, edemezsin,” dedi halam. “Keşke onlar da gelseydi. Onları da ağırlasaydık, teşekkürlerimizi sunsaydık.”

"Bir gün gelmelerini ümit ediyorum," dedim. Gülcihan hala oturduğu yerden öpücük yolladı. Gelip yanağımdan öpmüş kadar mutlu oldum.

"O zaman ailecek görüştüğünüzü varsayıyorum," dedi tuna İngilizce, Anthony'ye hitaben.

"Evet," dedi Anthony. "Matt çok eski arkadaşım. Yönetim Kurulu Başkanlığı'nı üstlendiği zaman göreve beraber başladık. Yaklaşık 6 yıldır birlikte çalışıyoruz."

"Anladım," dedi Tuna. "Bu durumda Delilah'la yeni tanışma fırsatı bulduğumuzu biliyorsunuzdur. Delilah bizim için çok değerli. Bu zamana kadar sizin de Delilah'a göz kulak olduğunuzu sanıyorum. Kendi adıma teşekkür ederim."

Anthony hafifçe gülümsedi. "Aksine, Delilah'a hiç göz kulak olma şansım olmadı. Yakın zamana kadar şirketimizde çalıştığımı, hatta Matt'in baldızı olduğunu bile bilmiyordum. Delilah yanlış bir intiba bırakmamak için uzun süre benden kimliğini gizledi," dedi. Bakışlarındaki yakıcı ateşi sadece benim fark ettiğimi düşünmek istiyordum. Tuna'nın bu soruları öylesine mi yoksa bir çeşit sorgu amaçlı mı sorduğunu bilmiyordum ancak her şekilde Anthony bana olan ilgisini gizlemiyordu.

Gülcihan halam, az önce odanın kapısına gelip konuşulanları dinlemeye başlayan Zeynep'i sıkıştırdı. "Kız, kaç senedir İngilizce öğreniyorsun. Ne diyorlar, bir özet geç."

"Ay anne, hızlı konuşuyorlar. Tam anlamadım ama Leyla ablam kimliğini mi gizlemiş, şirkette kimse onu tanımıyor muymuş, öyle bir şey."

"Uydurma," dedi Tuna. "Anacım, ben sana anlatacağım doğrusunu. Misafirimize ayıp olmasın şimdi."

"Siz oturun madem," dedi Gülcihan hala, oğluna. Biz gidip, şu mevlit hazırlıklarını yapalım. Leyla, Eliiii, Keyt, gelin kızım, yardım edin, hadi bakayım,"

Tuna sırtıttı. "Oo anne, isim repertuvarını geliştirmişsin."

“Şimdi ceyonun yanında vurdurma kafana,” diye tersledi Gülcihan hala. Ceyo nedir, anlamadık ama kızlarla biz de güldük. Odadan çıkarken Anthony’ye dönüp son defa baktım. Bana göz kırpınca hemen önüme döndüm ama Fındık hala görmüştü. Gözleri büyüdü, sonra muzip bir ifadeyle bana baktı.

“Anam sevdalısı da varmış bizim Leyla’nın! Ama çok güzel adam, sünnetli midir ki bu?” dedi fısıltı ile.

“Anlamadım,” dedim Fındık halaya. İki parmağını makas gibi açıp kesme hareketi yaptı. “Hani diyorum, sünnet diyorum,” dedi kaşını gözünü oynatarak.

“Makas mı lazım?” diye sordum.

“Ayy, sen ne saf bir şeysin, yerim seni,” dedi koluma girip. “Gel, ben sana biraz piyasayı anlatayım, kuzum. Bu böyle olmaz.”

“Ah Fındık, ah! Şu kızı da kendine benzeteceksin bu gidişle. Oyalanmayın, çabuk gelin hadi,” diye bağırdı Gülcihan hala.

“AY TAMAM, GELDİK!” diye bağırdı Fındık hala.

Ellie ve Kate yanımdaydı. “Fransız komedisi izliyor gibiyim. Anlamıyorum ama yine de komik,” dedi Ellie.

“İlk defa sana katılıyorum,” dedi Kate. “Del, ailen çok eğlenmeli. Ne zaman ciddiler, ne zaman şaka yapıyorlar, anlamak zor ama çok tatlılar.”

“Öyleler,” dedim gülümseyerek. Gülcihan hala mutfaktan tekrar seslenince aceleyle yanlarına gittik.

5. Bölüm

“Şimdi bu et yemeği ve pilav, ölüleri anma töreninde yenen bir şey miymiş?” dedi Kate.

“Güzel kokuyor,” dedi Ellie. “Ölenin arkasından bu kadar iştah açıcı şeyler yemek biraz garip ama ben dert etmem.”

Kate, dirseğiyle Ellie’yi dürttü. “Kapa çenenin, Delilah’ın babasının anma töreni bu. Delilah’ı üzeceksin,” dedi.

“Ben iyiyim, kızlar,” dedim. Bir yandan tabakları sayıyordum. Toplamda 60 kişilik masaların kurulacağını söylemişlerdi. Ellie ve Kate de çatal ve kaşıkları düzenliyordu.

Masalar özenle hazırlanmıştı. Biz de tabak, kaşık ve çatalları götürerek peçetelerin üzerine dizdik. Masalarda paket içecekler -ayran adında tuzlu yoğurt suyu- ve baklava adı verilen kare şeklinde dilimlenmiş tatlılar vardı. Baklavayı daha önce duymuş ancak hiç tatmamıştım. Fındık hala zorla kızlara ve bana birer dilim yedirmişti. Şerbetli bir tatlıydı içinde de bolca ceviz vardı. Şeker tüketmeyi seven bir insan olarak itiraf etmeliydim, baklavayı da sevmiştim.

Konuklar gelmeye başladığında Gülcihan hala beni ve kızları içeri çağırdı. Fındık hala ve Nurcihan hala da yanındaydı. Gülcihan hala söze başladı: “Leylacığım, bugün babacığının duasını okuyacağız. Yattığı yerde huzurla dolması için onu anacak ve ruhu için dua edeceğiz. Haddim değil, beni sakın yanlış anlama ama bizler Kur’an okunurken saçlarımızı örteriz. Eğer siz de buna saygı duyarsanız, bizi çok memnun etmiş olursunuz.”

“Elbette,” dedim. Derin bir nefes aldım.

“Gülcihan hala, ben hiç vaftiz edilmedim. Annem ismimi İngilizce koysa da dinimi belirlemedi. Kimliğimle ilgili gerçekleri

öğrendiğim an, babamın inancını araştırdım, elimden geldiğince öğrenmeye çalıştım. Zaten hiçbir zaman Hristiyan olmadığımı biliyordum. O yüzden bahsettiğiniz kurallara aşınayım. Kızlar da sorun etmeyecektir.”

Nurcihan hala ve Gülcihan hala ağlamaya başladığında yanlış bir şey söylediğimi düşünerek endişelendim. Bir anda hepsi yanıma gelip kollarını bana doladılar. Halalarım tarafından göz yaşlarıyla sarmalandığımda ben de duygulandım.

“Ah benim güzel kızım! Onca kilometre uzakta bile kökünü, inancını bırakmamışsın. Biz sana olan borcumuzu asla ödemedemeyiz,” dedi Gülcihan hala. Diğer halalarım da kafa sallayarak onu onayladı. Nurcihan hala öfkeyle konuşunca şaşırdım. Halalarım arasında en sakın o görünüyordu oysa.

“Hele o babam,” dedi sinirle, “tamam, bizim atamız canımız ama. Senden uzak kalmamız, abimin duasını 25 yıl sonra okutmamız hep onun yüzünden. Bu inadından da at gözlüğünden de yıldık artık!”

“Nurcihan, tamam,” dedi Gülcihan hala. “Babam inmeyecek zaten odasından. Tatsızlık çıkmaz. Hadi, biz de yavaştan bahçeye geçelim. Hoca birazdan gelir.”

Nurcihan hala derin bir iç çekti ama daha fazla yorum yapmadı. Gülcihan halayı takip ederek odadan çıktı. O sırada ben de kızlara Kur'an okunurken örtünmek gerektiğinden bahsettim. Kızlar hiç ikiletmeden örtü olup olmadığını sordu. Fındık hala birkaç dakika içerisinde etrafında -el işi olduğu belli- özel işlemler olan şallarla yanımıza geldi.

“Bu yeşil senin için,” dedi bana göz kırparak. İmasını anlayınca biraz utandım. Ellie koyu mavi, Kate de bordo bir şalı başına doladı. Nasıl bağlamamız gerektiğini sorduk ancak Fındık başımızın etrafına dolacak bile yeterli olduğunu söyledi. Kızlar önden bahçeye çıkınca Fındık halayı durdurdum.

“Nurcihan hala babanızla pek anlaşıyor gibi,” dedim. Bir yandan ailedeki dengeleri anlamak istiyordum.

"Öyledir o," dedi Fındık hala. "Babam hiçbir evladını dizinin dibinden ayırmak istemez ama Nurcihan yaşı geldiği an Ankara'ya gelin gitti. Babamla hiç anlaşılamaz. Gülcihan ablamın çok konuştuğuna, Nurcihan ablamın da sessizliğine bakma. Nurcihan abla her şeyi içine atar ama sonra yaptıklarıyla gösterir. Gülcihan ablam ise konuşur konuşur, yine de kimseye kıyamaz."

"Anlıyorum," dedim. "Yani Leylacığım," diye güldü. "İkiz olanlar birbirine benzer diye bir şey yok. Mesela bak benim ikizim Fatih'e, babamın sözünden çıkmaz ama yine de Cihan abimin yerini tutamadı."

Ne diyeceğimi bilemediğim için sadece kafa salladım. Konu dedemle ilgili olunca tüm sözcüklerim yetersiz kalıyordu.

"Aman, neyse işte," dedi bu sefer Fındık hala. "Hadi, masalara oturalım, dua başlar şimdi."

Bahçedeki masalar kadınlar bir bölüm, erkeklerin ise diğer bölümde oturacağı şekilde düzenlenmişti. Kızlar sağında, halalar da solunda olmak üzere tam ortadaki sandalyeye oturdum. Masalar şimdiden tamamen dolmuş gibiydi. Şükürler olsun ki, beni Cihan'ın kızı diye kimseyle tanıştırmaya çalışmadılar. Yeni insanlarla tanışmaya karşı değildim ancak bu kadar kalabalığın içerisinde ilgi odağı olmak da istemiyordum.

"Hoca geldi, Tuna ilgilensin," dedi Gülcihan hala. Fındık hala kalkıp Tuna'yı çağırırdı. Beyaz kıyafetli, başında *başlık* olan bir adam bahçeden içeri girmiş, masalara doğru ilerliyordu.

Tuna ve Anthony konaktan beraber çıktıklarında kalp atışım bir anlığına nefesimi kesti. Anthony, Tuna'nın gösterdiği yere oturmak için hareketlendi. Gözlerinin beni aradığını fark ettim çünkü ben de gözlerimi ondan alamıyordum. Bakışlarımız kesişince hafifçe gülümsedi. Sonra da gözleri, başıma taktığım şalda

oyalandı. Bir anlığına gözlerinin parladığını gördüğüme yemin edebilirdim. Başımı çevirip önüme döndüm. Biraz daha temasımızı sürdürürsek ona olan özlemim ağır basacaktı ve kalkıp yanına gidecektim.

Hâlâ burada ve yanımda olduğuna inanamıyordum. Yanımdaki Ellie ve Kate'in desteğini asla azımsayamazdım ancak onun varlığı bambaşka bir histi. O buradayken herkese karşı savaşılabılır, tüm yüzleşmelerle başa çıkabilirim gibi hissediyordum. Bir yandan da ne zaman Detroit'e döneceği soruları zihnimi kurcalıyor, önünde sonunda gidecek olması gerçeği karnıma sert bir yumruk gibi baskı yapıyordu.

Anthony masada yerine oturduktan bir süre sonra sessizlik oldu. Aynı masada duayı yapacak olan kişi de bulunuyordu. Halalar ona *hoca* diyorlardı. Hatta Tuna, geldiğinde elini bile öpmüştü. Hoca 50 yaşlarının üzerinde görünüyordu ve sevinli bir ifadesi vardı.

Dua başladığı anda herkes tamamen sessizliğe büründü. Konuklardan bazıları önlerindeki kitaplardan duayı takip ediyordu. Ben hiç Arapçasını okumamıştım ancak Gülcihan halanın, yanımda Kur'an'dan Arapça takip ettiğini görünce şaşırdım. Arapça okumasam da pek çok defa duaları dinlemiştim. Zaten Arapça okunuşu ile öğrenmeye çalıştığım için bana çok da yabancı değildi duyduklarım. Arapça kaba bir dil gibi görünse de okunan dualarda bir ahenk, huzur verici bir tını bulabiliyordum. Kızların sıkıldığını hissetsem de ben hiç sıkılmadım. Hoca bitirene kadar ve Türkçe olarak babamın ruhuna dua etmeye başlayana kadar dikkatle dinledim.

Son dualar edilirken halalarım gözyaşlarına hâkim olamadı. Ben de hiç tanıyamadığım, beraber koşup oynayamadığım, ilk kelimelerimi duyuramadığım babam için bir kez daha yas tuttum. Kalbimin ona ayırdığım köşesi, yıllardır olduğu gibi yine yokluk acısıyla kaplandı. Ancak artık babamın kardeşlerine ulaşmıştım. Yokluğu eskisi kadar karanlık değildi.

Dua bitince kızlar bana döndü. “Üzgünüz, Del,” dediler. Onlara sıkıca sarıldım. Çok duygulanmıştım. İyi ki yanımdalardı. Halalarıma da sarıldıktan sonra Anthony’ye bir bakış attım. Bana dünyanın en şefkatli gözleriyle bakıyordu. İyi ki o da yanımdaydı. Bu ânı hayal bile edemezdim ancak şimdi neredeyse tüm sevdiklerimle babamın anma törenini gerçekleştirmiştik. Ne kadar şükretsem azdı.

Yemekler dağıtılmaya başlayınca, tüm gün neredeyse bir şey yemediğimi hatırlatmak isteyen midem guruldadı. Tabaklar hızlıca önümüze konulunca Ellie hemen bir kaşık attı. “Aman Tanrım, bu harikaa! Bir tabak daha istesem verirler değil mi?”

“Önce tabağını bitir, Ellie. Açgözlü davranma,” dedi Kate.

“Off, bari burada yemeğime karışma. Bu güzel yemekleri Detroit’te bulamayacağım. İstedikim kadar yemek istiyorum. Yani hep yemek istiyorum.”

Ellie’ye gülümsedim. “Sorun olacağını zannetmiyorum, El ama önce tabağını bitirmende fayda var.”

Tuna yanımıza geldiğinde ben de tabağımı yarılamaştım. “Kızlar, şal çok yakışmış dedi,” Ellie’ye bakarak. “Dua bitti, çıkarabilirsiniz ama çok beğendim dersiniz takmaya devam edin. Ben görüntüyü sevdim,” dedi sırtarak. Ellie hemen şalı başından sıyırdı. Omuzlarına aldı. Tuna’ya ters ters baktıktan sonra yemeğini yemeye devam etti. Ama anlaşılan o ki Tuna, Ellie ile uğraşmaya devam edecekti. “Bir tabak daha ister misin, Ellie? Senin için hemen getirebilirim.”

Ellie ağzındaki büyük lokmayı hızlıca yuttu. “Hayır elbette, beni ne sanıyorsun? Su aygırı falan mı?”

Kate ile birbirimize bakıp gülmek için dudağımızı ısırдық.

Cebimdeki telefon titreyince, Ellie ve Tuna’yı izlemeyi bırakıp telefonu kontrol ettim. Anthony’dan mesaj vardı.

“Sana sarılmak için daha ne kadar beklemem gerekiyor?”

Yanaklarım çapraz masadan bana baktığı gerçeğiyle yanmaya başladı. Kafamı kaldırıp bakışlarına karşılık vermeye cesaret edemedim. Bunun yerine mesajına cevap verdim.

"Burada olduğuna hâlâ inanamıyorum.
Ve ben de sana bir an önce sarılmayı
diliyorum."

"Hava kaçta kararıyor?"

"7 gibi sanırım,"

"O zaman saat 7.30'da tamamen
karardıktan sonra benimle buluş."

Ne diyebilirdim ki?

"Nerede buluşacağımızı söyleyeceğim."

Başımı kaldırıp çok kısa bir anlığına onunla göz göze geldim. Zaten bakışlarını benden ayırmadığı için, ona baktığımı gördüğü an göz kırptı. Kalbim, gövdemde küçük taklalar atmaya başladı.

"Anthony ile mi mesajlaşıyorsun?" diye sordu Kate. Başımı salladım. Gözleri mutlulukla parladı.

"Ne diyor?"

Fısıltıyla cevap verdim: "Hava karardıktan sonra buluşmak istiyor."

"Ayy, çok romantik ve de heyecanlı! Nerede buluşacaksınız?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim.

Kate bir an düşündü. "Konağın bahçesi çok büyük, şu arka tarafta eski bir kiler var. Artık kullanmıyorlarmış. Tuna konağı gezdirirken söylemişti. Orada buluşmaya ne dersin?"

Gülümsedim. "Olur."

Bu gerçekten hem çok heyecanlı hem de korkutucuydu. Sanırım benim kaderim Anthony ile gizli gizli buluşmaktı. Derin bir iç çektim.

Anthony'ye, Kate'in betimlediği şekilde kilerin konumunu anlatan bir mesaj gönderdim.

Sabırsızlandığını söylediği bir mesaj atmıştı. Ben de öyleydim ancak telefonumu cebime yerleştirip yanımıza gelen halalarım ile sohbete başladım.

Saat henüz 6 bile olmamıştı ve 7.30'a kadar nasıl sabredeceğim konusunda çok da fikrim yoktu.

Çok geçmeden son misafir de konaktan ayrıldı. Masalar çoktan toplanmıştı. Bulaşıklara yardım etmek istemiştik ancak halalarım izin vermemişti. Biz kızlarla bahçedeki rahat koltuklarda otururken, Anthony de tam karşımda Tuna ile sohbet ediyordu. Zeynep ve Zeliş de Anthony'ye yakın bir koltuğu paylaşarak hayranlıkla, sevdiğim adamı izliyorlardı. *Ehhaklıydılar.*

Hatun Hanım koca bir tencere ile mutfaktan çıktı. Bahçenin köşesinde taşlarla çevrilmiş bir alan vardı. Hatun Hanım'ın oraya odun dizdiğini görünce, o alanı ateş yakmak için kullandıklarını anladım. Ateş yandı ve dumanı etrafa saçıldı. Tuna yerinden kalktı.

"Hatun abla, rüzgâr buraya doğru esiyor, her yeri duman ettin! Dur, yardıma geliyorum."

Tuna ateşe doğru koşarken, Fındık hala elinde büyük bir tepsi ve tepsinin içinde çokça taze mısırla dışarı çıktı.

"Ya bu Fatih yine nereye kayboldu? Bunları taşımak bizim işimiz mi?"

"Dedi Karadeniz gülü," dedi arkasından Gülcihan hala. Alay ettiğini sonradan fark ettim. "Rize'de adamların ağır iş yaptığı nerede görülmüş, cevval karılar varken."

"Bunu aşmamızın zamanı geldi diye düşünüyorum, abla," dedi Fındık hala.

"Yeni damat adaylarına bu kriteri de ekle."

Fındık hala göz devirip tepsiyi ateşin yanına yerleştirdi. Anthony ilgiyle onları izliyordu. Fındık hala tekrar içeri koştu ve birkaç dakika sonra, büyük metal taşıma kaplarında su taşıyarak konaktan çıktı. Anthony hemen yerinden kalkıp Fındık halanın elinden su kaplarını aldı. Sesli iletişim kurmadan, nazik bir şekilde suları ateşin yanına koydu. Tuna hâlâ dumanla uğraştığı için Anthony'ye teşekkür edip işine döndü.

"Thank you," dedi Fındık hala sırtarak. "Anam Leyla, adam hem bıçkın gibi hem de centilmen, şu kaşa göze bak, tû tû maşallah!"

Anthony, Fındık halayı anlamadığı için gülümseyip yerine geri oturdu. Aslında duadan sonra gideceğini farz etmişim, böylece onunla buluşana kadar kalbim ağzımda, dakikaların geçmesini beklemeyecektim. Ancak çaya kalması konusunda ısrar etmişlerdi ve o da bana attığı bakış ile *seni görebileceğim bir dakikayı bile kaçırmam* mesajını çoktan vermişti.

Anthony'nin yardımıyla beraber taşınan suda taze mısırlar pişirildi. Gülcihan hala *açık havada, odun ateşinde pişen taze bahçe mısırının tadını hiçbir yerde bulamazsın* derken haklıydı. Çünkü aldığım ilk ısıktan itibaren hayatımda yediğim en leziz mısır olduğunu düşünmüştüm. Mısırlarla beraber çay servisi yapıldı. Bugün hava güzel olduğu için duayı bahçede yapmayı uygun görmüşlerdi. Öyle ki dua esnasında sadece kazakla oturmamıza rağmen bahçeye vuran güneş her yeri yeterince ısıtmıştı. Akşamın çökmesiyle birlikte soğuk biraz daha kendini hissettirmeye başlasa da üzerimizdeki montlar bizi soğuktan koruyordu. Ayrıca bahçede yanan ateş hem bizi ısıtıyor hem de atmosfere keyif katıyordu. Saat 7'yi biraz geçtiğinde Anthony müsaade istedi. Onu ailecek konağın dışına park ettiği aracına kadar uğurladık. Aracına binerken bize el salladı ve Tuna aracılığıyla halalarımıza

ve dayıma teşekkür etti. Anthony gittikten sonra herkes konağa geri döndü ancak ben ve kızlar bahçede oyalanmaya devam ettik. Tuna bahçe kapısını kapattıktan sonra kilidini çevirdi.

Kate ile birbirimize baktık. Anthony'nin kilere nasıl gireceği ya da orada buluşmasak bile benim nasıl konaktan çıkacağım artık bir muammaydı.

O sırada Anthony'nin mesajı telefonumun ekranına yansıdı.

"İçeri nasıl gireceğimi biliyorum,
randevumuz hâlâ geçerli :)"

Mesajı okuduğum anda içimde mutluluk bulutları kabarmaya başladı. Az önce maruz kaldığım dumandan ötürü berbat koktuğuma emindim, o yüzden koşarak benim için hazırlanan odaya çıktım. Yani babamın eski odasına.

Duş alıp saçlarımı kurutmam 10 dakikamı aldı. Dişlerimi fırçalayıp bir bere taktıktan sonra yenilenmiş bir şekilde bahçeye inmek için odamın kapısını açtım. Kate ve Ellie odamın kapısındalardı. Heyecanla beni bekliyorlardı.

"Ay Del, çok heyecanlı!" diye fısıldadı Kate. "Şştt," dedim, "duyacaklar."

Ellie yüzünü buruşturdu. "Tamam, bu biraz romantik, kabul ediyorum ama niye Tuna balığını oyalamak benim görevim ki?"

Hafifçe güldüm. Ellie'yi gücendirmek istemiyordum. "Senin onunla daha iyi baş ettiğine şahit olduk. Ayrıca Kate'ten daha dikkat dağıtıcı olabiliyorsun."

Ellie surat astı ama bunun numara olduğunu hepimiz biliyorduk.

Kate el çırttı. "Tamamdır, ben de halalarını oyalıyorum ve sen de sevgili Anthony ile kavuşuyorsun!" Kate ile kıkırdadık. Ellie göz devirdi ama ona aldırmadık.

Kate ve Ellie önden giderek planı uygulamaya koyuldular. Kimsenin ortada görünmediği bir anda ben de dış kapıyı yavaşça açarak dışarı çıktım. Kate'in bahsettiği kiler, evin çok uzağında

olmasa da bir cephesi görüş açısının dışındaydı. Anthony'nin de o cephede bekleyeceğini tahmin ederek oraya ilerledim. Etraf oldukça karanlıktı. Temkinli adımlarla yürüsem de bilmediğim bir yerde dolaşmak pek hoşuma gitmiyordu. Anthony'nin henüz gelmediğini fark edince biraz endişelendim. Kilerin duvarına yaslanıp beklemeye başladım.

Ağaçların arasından bir ses gelince, "Anthony?" diye seslendim. Sesim cılız çıkmıştı çünkü duyulmak istemiyordum. Ancak damarlarımda, belirsizliğin korkusu geziniyordu. Birkaç saniye içerisinde ağaçların arasından karanlık silüetini seçtim. Bana yaklaştığı anda kollarını açtı. Hiç vakit kaybetmeden benim için hazırladığı o huzur yuvasına koştum.

Anthony güçlü kollarını tüm bedenime doladı. Beni sıkıca, kimsenin hissettirmediği bir güvenle sarıp havaya kaldırdı. Özlem duyduğum kokusunu içime çektim. Dudaklarım boynuna değdi, hafifçe çıkmış olan sakallarını hissettim.

"Ah Lilah, seni çok özledim," dedi.

"Ben de. Çok," dedim tüm gücümle ona sarılırken. Sonunda beni kucağından indirdi.

"Sana bakmama izin ver, tüm gün sana yakın olmanın hayalini kurdum,"

Gözlerinin içine baktım. Uzun kirpikleri, hafif çillenmiş burnu, keskin çenesi ve benim için parlayan ela gözleriyle sevdiğim adam tam karşımdaydı. Kollarının arasına girene kadar ona bu kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

"Neden buradasın?" dedim, ardından kahkaha attım. "Tanrım, iyi ki buradasın ama ya şirket?"

"Şirket umurumda değil. Matt'in biraz fazla mesai ile çözemeyeceği bir şey yok."

Ellerimi dudaklarına götürüp öptü.

"Lilah, hayatının en önemli anlarından birini yaşıyorsun. Seni burada yalnız bırakma fikri beni delirtti. Daha fazla uzak kalamazdım."

Ona tüm içtenliğimle gülümsedim. "Anthony Howard, seni ne kadar sevdiğim konusunda bir fikrin var mı?"

Gözlerinin tekrar, bu defa arzuyla parladığını fark ettim.

"Biraz fikrim var," dedi, çenemi kendisine doğru nazikçe çekerek. Ona daha da yakın olmanın verdiği heyecanla gözlerimi kapadım. Soğuğun etkisiyle üşüyen dudaklarım, sıcacık temasına kavuştu. Tanrım, onu çok özlemiştim. Onu çok seviyordum ve şimdi beni dudaklarının ateşine hapsetmişken, ona yakın olmaktan başka bir şey düşünemiyordum. Nefes almak için benden ayrıldı. Ona hayranlıkla baktığımı görünce gülümsedi. Elleri, saçlarıma ve omuzlarıma kaydı. Yine tüm hücrelerimi sarmak için bana uzandı.

Bir tokmak sesi duyduk. Anthony beni kolunun altına alarak önüme geçti.

Orada, çok da uzak olmayan karanlıkta biri vardı. Elindeki sopayla zemine vuruyordu. Birkaç kere daha vurdu. Ardından sert bir sesle tüm konağı ayağa kaldıracak kuvvetle bağırdı.

"Gülcihan! Nurcihan! Fatih! Fındık! Bu gâvurları hemen evimden defedin! Yoksa bu konağı yakarım!"

6. Bölüm

Anthony tüm gücüyle beni korumak istese de duyduklarım, tüm dünyamı çoktan paramparça etmişti. Dedem karşımda var gücüyle bağırırken, Rize’de yaşadığım günler, yeni kavuştuğum ailemin sıcaklığı ve dedemin nefretine rağmen beni kucaklayışları gözümün önünden geçti. Bu andan sonra hiçbir şeyin önemi olmadığını düşündüm. Bizi görmüştü, muhtemelen daha önce eniştem Matt’in gördüğünden daha özel bir anımızı yaşarken görmüştü. Dedem gibi düşünceleri olan birinin böyle bir görüntüyü affetme şansı yoktu. Onunla zaten ölü doğan ilişkimin artık hiçbir şansı kalmamıştı.

Öfkesi öyle somuttu ki, bu öfkenin aramızdaki rüzgârı aşıp bana tokat gibi çarptığını hissettim.

Konağın kapıları açıldı, bahçe ışıkları aynı anda yanmaya başladı. Parlak ışığın etkisiyle gözlerimi kısıtım.

Önce Fındık hala çıktı. Babasına doğru koşuyordu. Anthony ve beni beraber görünce ellerini şoke olmuş bir hâlde ağzına kapattı. Anlamıştı. Sonra Fatih amca ve Tuna çıktı kapıdan. Tuna’nın zaten durumu sezdiğini düşünüyordum. Şaşırmış gibi görünmüyordu. Bana bakarak üzgünce kafasını salladı. Nurcihan ve Gülcihan hala çıktıklarında daha büyük kıyamet koptu.

“Fındık! Fatih! Ne oluyor? Babama bir şey mi oldu?”

Bu soruyu Fındık halanın cevaplamasına gerek yoktu. Dedem derdini anlatacak kadar iyiydi. “Çabuk şu paçavraları evimden defedin!” dedi bizi göstererek. Ne zaman ağlamaya başladığımı bilmiyordum. Anthony kolumu sıvazladı. “Neler oluyor, sevgilim?” dedi endişeli bir şekilde.

“Bağırın adam dedem,” dedim. “Babamın kardeşleri bana kucak açtı ama dedemin aynı düşüncede olduğu söylenemez.”

Anthony beni daha sıkı kavradı. “Ben yanıdayım,” dedi.

Gülcihan hala hayretle babasının yanına koştu.

“Baba, ne diyorsun? Hayırdır?”

Dedem, yüzünü iğrenç bir şey görmüş gibi buruşturdu. “Ne hayrı, Gülcihan! Şu gâvurların hâline bak! Ben gelmesem ne halt yiyeceklerdi, kim bilir!”

Başımı Anthony’nin göğsüne gömdüm. Bu çirkin lafları daha fazla duymak istemiyordum.

Tuna öne çıktı. “Dede, sözlerine dikkat et! O senin torunun!”

“Benim torunlarım belli,” dedi dedem. “Ben bu konağı yakmadan şunları gönderin!” diye tekrar bağırıp bastonunu zemine vurdu.

Kate ve Ellie kocaman olmuş gözlerle dedemin öfkesini kusmasını izliyorlardı. “Fatih! Sen benimle gel!” diye bağırdı konağa girerken. Anthony’nin kollarından yavaşça çıkıp halalarımın yanına yürüdüm.

“Ah kuzum,” dedi Nurcihan hala. “Ağlama yavrum,” diyordu bir yandan Gülcihan hala. Fındık hala konuşmuyordu ancak yüzündeki hüznün, sözcüklerden daha değerliydi. Tuna da çok üzgündü.

“Özür dilerim,” dedim gözyaşlarımı silerek. “Anthony benim erkek arkadaşım. Sizlere söyleyemedim, nasıl karşılayacağınızı bilemedim.”

“Karışmak bizim ne haddimize?” dedi Nurcihan hala.

“Daha beni yeni kabullenmiştiniz, bir de Anthony’yi açıklamak zor geldi,” dedim kırılgan sesimle.

“Kuzum, sizin sevdalı olduğunuz zaten yüz metre öteden belli oluyor,” dedi Fındık hala. Tuna, Fındık halayı dürttü. “Teyze, bir sus.” Fındık hala, Tuna’nın sözlerine omuz silkerek karşılık verdi.

“Bizim artık gitmemiz daha doğru,” dedim. “Bu şekilde bu evde daha fazla kalamam, zaten önünde sonunda Detroit’e dönmem gerekecek.”

“Böyle olur mu? Kapıdan kovulur gibi...” dedi Gülcihan hala. Onun da gözleri yaşarmıştı. “Daha biz sana doyamadık. Seni yeterince sevip kucaklayamadık. Sana çay toplamayı, ekmek yapmayı, lahana sarmayı öğretecektim. Babanın en sevdiği yemeği,” dedi ağlayarak.

Gözyaşlarım tekrar akmaya başladı. Onlardan bu şekilde ayrılmak istemiyordum. “Siz benim ailemsiniz. Beni kabul ettiniz, aranıza aldınız. Artık hep öyle olacaksınız ama bu sözlerden sonra daha fazla kalamam,” dedim.

Nurcihan hala ağlayarak bana sarıldı. Ardından Gülcihan hala ve Fındık hala da. Bahçenin ortasında yeni ailemin kollarında ayrılık acısı yaşayarak bir süre daha ağladım. Kalbimdeki boşluğun dolduğunu, yerini sıcacık sevgilerin aldığını düşünüyordum ancak sevgi, aynı zamanda acıyı da beraberinde getiriyordu.

Konağa daha sabah geldiğimiz için henüz yerleşme fırsatımız olmamıştı. Ben eve girmedim. Kate ve Ellie valizleri toplayıp çıktıklarında Anthony ile aracının başında bekliyorduk.

“Çok üzgünüm,” dedi Anthony. “Her şeyi mahvetmişim gibi hissediyorum.”

Yanına gidip ona sarıldım. “Beni sevdiğin ve bana sarılmak istediğin için mi?” dedim güzel yüzüne bakarak. “Bunun seninle ilgisi yok. Geldiğimden beri beni kabul etmedi. Benimle tek kelime konuşmadı, aynı masada bile oturmadı. Kabul edeceğini de sanmıyordum. Zaten başından beri benimle ilgili ne düşündüğünü az önce görmüş olduk,” dedim. Ağlamak istemiyordum

ama sözcüklerimin gerçekliği karşısında canım acımaya devam ediyordu.

“Sen güneş gibisin, Lilah,” dedi çenemden tutarak. “Işığını göremeyen biri gerçekten kör demektir. Seni söndürmesine, parlaklığını etkilemesine izin verme.”

Parmakları yanağımı okşadı. Şefkatine ölesiye ihtiyacım olduğunu, geçen her an daha fazla fark ediyordum. “Ailenin hayatına da bir güneş gibi doğduğun ortada. Babanın anma töreninde bile seninle teselli olduklarını görmek zor değildi. Kendine asla haksızlık etme, sevgilim. Sen onların başına gelmiş en güzel şey olabilirsin. Benim başıma geldiğin gibi.”

Eğilip yanağımdan öptü. O sırada kızlar valizlerle bahçe kapısından çıktılar. Kate, Ellie’yi çekiştiriyor gibiydi.

“Gitmeye hazırız,” dedi Kate. “Ben değilim!” dedi Ellie. “O yaşlı bunağa gününü göstermeden gitmek istemiyorum.”

“Ellie!” diye uyardı Kate. “Del’i üzmeyi bırak. Bir an önce gidelim,”

“OF!” diye bağırırsa da Ellie aracın arka koltuğuna yerleşti. Anthony arabayı hareket ettirdi ama devamlı beni kontrol ediyor, endişesini gizlemiyordu.

“Eee, senin üstün zekâlı kuzenin Tuna balığı, rezervasyonumu da iptal etti. Şimdi nerede kalacağız?”

“Büyük bir odam var,” dedi Anthony. “Bu gecelik idare edelim, yarın daha uygun bir yer ayarlarız. Dönüş uçağınız ne zamandı?”

“2 gün sonra,” dedim. “Tamam,” dedi, uzanıp elimi sıkarak. Yanımda olmasına bir kez daha şükrettim.

Anthony’nin odası gerçekten büyüktü. Merkezdeki zincir otellerden birinde kalıyordu.

“Vay, odaya bak!” dedi Ellie. “Ben de patron sevgili istiyorum!”

Kate, Ellie’yi dürttü. “Bu gidişle senin ancak üniversiteli sevgilin olacak.”

“Ne demek istiyorsun sen?”

“Hiçbir şey, sevgili kardeşim. Lütfen duygularını yok saymaya devam et,” dedi ve banyoya girdi.

Ellie taşıdığı valizleri bıraktı ve Kate’in arkasından koşup kapıya vurdu.

“Saçmalamayı kes, Kate! Benim kimseye duygu beslediğim falan yok!” diye bağırdı.

Her zamanki hâllerine geri dönmüşlerdi. Ben gülümseyince Anthony de gülümsedi.

“Neler oluyor?”

“Sanırım Ellie ve Tuna birbirlerine vuruldu,” dedim.

Anthony’nin bir kaşı kalktı. “Kuzenin Tuna mı?”

“Hı, hı. Ama Ellie elbette kabul etmiyor, Kate de onunla uğraşmaya devam ediyor.”

Kate banyodan çıktıktan hemen sonra Ellie onu itti ve hızla bir şeyler söyleyerek o da banyoya girdi.

Kate yanımıza geldi. “Tanrım! Ellie’nin erkek cinsi için bu hâle geleceği aklıma bile gelmezdi. Delilah, bugün törende ikinci tabak için delirirken, Tuna’yı görünce nasıl vazgeçtiğini gördün mü? Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum!”

Kate ile birlikte gülümsedim ancak artık ailemin yanında olamadığımı aklıma geldi. Bu düşünce yüz ifademe yansımış olmalı ki Kate ışıltı hızıyla konuyu değiştirdi.

“Ee, biz nerede uyuyacağız?”

Anthony saçlarını kaşıdı ve sağdaki açık kapıyı gösterdi. Burası ayrı bir odaydı ve içinde çift kişilik yatak bulunuyordu.

“Sen Ellie ile bu odada kalabilirsin. Ben koltukta yatarım. Lilah, sen de şuradaki tek kişilik yatakta uyuyabilirsin.”

“Olur,” dedim hemen. Aynı yatakta uyumamızı teklif etmeyeceğini biliyordum elbette ama yine de gerilmiştim. Anthony’ye bu kadar yakın olacak olma düşüncesi hem cezbedici hem de tehlikeliydi.

“Süper!” dedi. “O zaman ben valizlerimizi odaya taşıyayım. Anthony senin odadan almak istediğin bir şey var mı?”

“Hayır,” dedi Anthony ve girişte duran küçük valizini gösterdi. “Ben valizimi kapalı tutmayı tercih ediyorum.”

“Senden de bunu beklerdim, patron,” dedi Ellie banyodan çıkarak. Kate’i takip edip o da odaya girdi.

“Onların odasının ayrı banyosu vardı,” dedi Anthony sessiz bir şekilde.

Sırıttım. “Sorun yok, şu an kullanmayacağım.”

Anthony montunu çıkardı. “O zaman izninle bir duş alabilir miyim?”

“Tabii,” dedim. Ben de montumu çıkarıp girişteki dolaba astım. Anthony tam ayakkabılarıyla banyoya ilerleyecekti ki durdu. “Ah, ayakkabılarımı çıkarmayı unuttum,” dedi ve hızlı bir şekilde botlarından kurtuldu. Dolaptaki terliklerden birini giyerek banyoya yöneldi. Ona içten bir şekilde gülümsedim.

Anthony’nin banyoda geçirdiği sürede, ben de valizimi açıp pijamalarımı ve diş fırçamı çıkardım. Telefonumun şarjı bitmişti. Şarj aletini takacak priz bulduktan sonra bir süre yatakta oturarak bekledim. Kızların kapısı kapalıydı. Ya uyumuşlardı ya da bizi yalnız bırakmak için ortaya çıkmıyorlardı. Ne yaptıklarını sormak için mesaj atacaktım ancak telefonum henüz açılmamıştı. Banyonun kapısı açılınca dikkatim oraya kaydı.

Anthony kafasını uzatıp bana seslendi. “Lilah, valizimi uzatır mısın, sevgilim?”

“Tabii,” dedim.

Hemen ayağa kalkıp valizine doğru ilerledim. Görünüşü küçüktü ancak çok da hafif değildi. Banyo kapısına geldiğimde kapısını tıklattım. Kapı açıldı ve içeriden bir buhar bulutu firar

etti. Anthony beline sarılı bir havlu ile karşımda belirdi. Aman tanrım! Bornoza falan yok muydu? Bu sahneyi görmeyi bekle-miyordum. Şu an yanaklarım da banyonun içi kadar sıcaktı. Anthony'yi hiç böyle görmemiştim. Yani yarı çıplak. Güçlü göv-desini, göğsünün üstüne yayılan belli belirsiz tüyleri ve çıplak kollarını... Aman tanrım! Neler düşünüyordum?

Başımı kaldırmadan çantayı uzattım. Anthony çantayı alır-ken bileğimi yakaladı.

"Bir sorun mu var, Lilah?" dedi endişeli bir sesle. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır, hayır," dedim, başımı eğmeye devam ederek. Ama vazgeçmedi. Diğer eliyle çenemi kaldırıp beni, ona bakmaya mecbur bıraktı.

"Ağlıyor musun yoksa?"

Gözlerindeki endişe o kadar gerçekti ki kalbim yine onun aş-kıyla hem yandı hem de eridi.

"İyiyim," dedim. "Hadi, üşümeden üzerini giy." Son cüm-lemi söylerken çıplak gövdesine kaçamak bir bakış atmıştım.

Anthony'nin birden kaşları havalandı. Yüzündeki tüm ger-ginlik yok oldu ve gülmeye başladı.

"Tanrım, Lilah, benden utanıyor musun?" Tekrar kahkaha attı.

Kaşlarımı çattım. "Gülme lütfen! Seni her gün çıplak gör-müyorum."

"Teorik olarak şu an tam olarak çıplak değilim. Ayrıca beni her gün böyle görmek için çok çalışmayı düşünüyorum."

Sırtınca bileğimi kendime çektim. "Tanrım, Anthony, çok kötüsün! Hadi giyin artık!"

Ben kapının önünden kaçınca Anthony gülmeye devam etti. Ardından kapısını kapattı ama hâlâ kahkaha seslerini duyabili-yordum. Serseri.

Bir süre daha bu gece uyuyacağım yatakta oturdum. Telefonumun ekranı parlayınca açıldığını anladım ve hemen gidip telefonu elime aldım.

Tuna'dan ve kızlardan mesaj vardı.

"Olanlar için çok zgnz, Delilah. Annem ve teyzemler hâlâ ağlıyor. Dedemle ciddi bir tartışma yaşadılar ama çok uzatamadık. Dedemin kalp sorunu var. Bir şey olacak diye endişeleniyoruz. Ancak senin için de çok endişelendiğimizi bil lütfen. Yarın sabah arayacağız."

Tuna'nın mesajını okuyunca gözlerim doldu ancak gözyaşlarını geri göndermek için elimden geleni yaptım.

Kate ve Ellie ile olan grubumuzda da mesajlar vardı.

"Lilah, ne lemdesin?"

"İyiyim, Anthony duşta."

Ellie edepsiz bir sticker yolladı.

"Senin yerine Elie'ye bir tane patlattım."

Gülümsedim. Kızlar her zaman beni glmsetiyorlardı.

"Biz yatıyoruz, sabah görüşmek üzere."

Ellie cevap verdi.

"Ben yatmıyorum Del, kâğıt oynayalım mı? Patronun yanında iskambil kğıdı var mıdır dersiniz?"

"Kapa çeneni Ellie, kapıyı kilitledim ve anahtarı sakladım. Uyumaktan başka şansın yok."

"Kate dehşet sıkıcısı!"

"İyi geceler kızlar."

İkisine de öpücük yollayıp telefonumu tekrar şarja taktım.

Anthony -şükürler olsun ki- giyinik bir şekilde banyodan çıktı. Omzundaki havluyla saçlarını kuruluyordu. "Sen de duş almak ister misin?" diye sordu.

Kafa salladım. "Çıkmadan önce almıştım." Pijamalarımı ve diş fırçamı alıp banyoya yöneldim.

"Kızlar yatmış, ben de pijamalarımı giyip yatacağım," dedim.

"Tamam, sevgilim," dedi koltuğa otururken.

Banyoya girip kapıyı kapattım. Antony ile ilk defa aynı odada kalmıyordum ama yine de bu gece farklı hissettiriyordu. Tekrar duş alıp almamayı düşündüm. Omuzlarım, taşıyabileceğimden fazla yükü ağırlaştırmış gibiydi. Bir yandan da tüm uzuvlarımdan bana isyan ettiğini düşünüyordum. Aynanın karşısındaki aklıma baktım. Gözlerim ve burnum ağlamaktan kızarmıştı ve ağlamamın etkisi henüz geçmemişti. Birkaç saat önce sıcak suyun altında olmama rağmen tekrar suyun iyileştirici etkisine sığınmak istedim. Kıyafetlerimi çıkardım, ardından duşun kapısını açtım. Kabinin içi hâlâ nemliydi. Az önce onun burada yıkanmış olması bir şekilde aynı mahremi paylaşıyoruz gibi hissettirdi.

Sıcak suyun altına girdim, gözlerimi kapattım ve omuzlarıma binen bu ağırlaştırıcı yük hissinden kurtulmaya çalıştım. Sıcak su saçlarımdan akarken yanıma şampuanımı

almadığımı hatırladım. Kendi şampuanımla yıkanmadığımda saçlarım cehenneme dönerdi. Suyu kapattım ve Anthony'nin benim için bıraktığını tahmin ettim ettiğim bornozu üzerime geçirdim.

Kapıyı açarken, az önce benzer bir anın yaşandığını düşünerek durumun ironisine güldüm. "Anthony?" diye seslendim.

Hemen kapının önüne geldi. "Efendim, Lilah?"

"Rica etsem valizimi getirebilir misin?" Kapı arasından başımı uzatmıştım ama üzerimde bornoz olduğu belli oluyordu. Gülümsedi.

"Duş almaya mı karar verdin?"

Başımı salladım. Duvarın hemen önünde duran ve onunkine kıyasla oldukça büyük olan valizime baktı.

"Tüm valizi getirmemi istediğinden emin misin? Neye ihtiyacın var?" diye sordu.

"Şampuanıma ve çamaşırlarıma," dedim. Muhtemelen kendisi getirmeyi teklif edecekti ama istediklerimi öğrenince vazgeçti.

Kafasını kaşdı. "Dilersen gelip alabilirsin," dedi. Ardından gülümsedi. "Söz veriyorum, bakmayacağım. Tabii, seni daha önce bornozlu görmediğimden değil."

"Anthony, çok kötüsün! Sarhoş olduğunu sanıyordum!" dedim. Daha önce benim evime sarhoş geldiğinde yatağında uyu-yakalmıştı ve ben de bornozumla odama girip kıyafetlerimi almak zorunda kalmıştım.

"Sarhoştum ve çoğu şeyi hatırlamıyordum. Ama sonradan bazı anılar gözümde canlanmaya başladı," dedi gülerek.

Ona daha fazla malzeme olmamak için banyonun kapısını tamamen açıp çıktım ve önünden geçtim. Gözlerini şakacı bir şekilde kapattı. "Abartma, üzerimde bornoz var," dedim gülerek.

"Evet, işte sadece bornoz var," dedi göz kırparak. Yine kızardım ancak bu defa cevap vermedim. Valizden aldığım çamaşırlarımı kolumun altına sıkıştırdım, saç bakım ürünlerimi de

yanıma aldım ve banyoya ilerledim. "Başka bir şeye ihtiyacın olmadığına emin misin?" diye sordu imalı bir şekilde. "Hayır, ne gibi?" diye cevap verdim.

"Bilmem, belki tertemiz olmuş sevgilinden bir öpücük?" diye teklif etti. Anthony dünyanın en tatlı adamıydı ve istediğinde oldukça flörtözdü. Havaya doğru bir öpücük yollayıp kapıyı kapattım. Tekrar sıcak suyun altına girdim, bu defa daha hafiflemiş hissediyordum. Anthony iyi ki vardı...

Dişlerimi fırçalayıp, saçımı da kuruttuktan sonra hazır bir şekilde duştan çıktım. Anthony beni görünce şefkatle gülümsedi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyiyim, teşekkür ederim," dedim. Koltukta oturuyordu. Ben de yatağımın üzerine oturdum.

"Hemen uyuyacak mısın?" diye sordu tatlı bir sesle.

"Sanırım."

"Peki, o zaman. Işıkları kapatayım."

"Ben kapatırım," dedim. Aynı anda ayağa kalktık. Birden elim ayağım birbirine dolanmıştı. "Bu arada, buraya nasıl geldiğini hiç anlatmadın," dedim. Az önce uyuyacağım derken şimdi sohbet konusu açıyordum. Kararlılıkta üstüme yoktu.

"Tarifeli uçakla," diye cevap verdi.

"Anlamadım?" dedim.

"Jet ile gelmedim, tarifeli uçakla geldim. Tabii, o teknik olarak benim değil, eniştenin jeti ve enişten zaten buraya geldiğinden dolayı çok da mutlu olmadığı için ondan jetini istememi pek hoş karşılamazdı."

"Matt buraya geldiğini biliyor mu? Tanrım!"

"Endişelenme lütfen," dedi. Nazikçe kolumdan tutup yanına oturmamı sağladı.

"Matt'in artık bizi anladığını düşünüyorum."

"Onunla konuşmuşsun, ablam söyledi," dedim.

"Konuştum, gerçekten barışçıl bir konuşmaydı."

Derin bir iç çektim. Hayatımda istemediğim kadar çok drama vardı.

Anthony yüzünü bana yaklaştırdı. "Artık istediğim öpücüğü alabilecek miyim?"

Ona doğru sokulunca beni hemen kollarının altına aldı ve yanağıma yumuşak, masum ve içten bir öpücük kondurdu. "Seni çok seviyorum. Ne olursa olsun yanıdayım, her ne yaşayacaksan beraber atlatacağız," dedi şefkatle.

"Teşekkür ederim, Anthony," dedim, duygusallığın verdiği etkiden dolayı boğuklaşan sesimle. Yatağıma geri döndüğüm an, Anthony yerinden kalkıp ışıkları kapattı.

Ona doğru dönerek yorganın altına girdim. "İyi geceler," dedim kısık bir sesle. "Sana da, tatlı Lilah," dedi. Onunla aynı çan altında olmanın verdiği huzurla gözlerimi kapattım.

Aradan ne kadar zaman geçti, bilmiyordum. Henüz uyuyamamıştım. Gecenin sessizliği, zihnimdeki düşüncelerin daha baskın bir şekilde ortaya çıkmasına neden oluyordu. Dedemin söyledikleri ve bana yakıştırdığı çirkin sıfatlar, düşüncelerime sızıp beni rahatsız etmekten geri kalmıyordu.

Bunca yıl onlara layık bir insan olmak için verdiğim emek, kendimi onların kültürüne ve geleneklerine yakın tutmak için sarf ettiğim çabanın hepsi boş gibi geliyordu. Haksızlık edemezdim, halalarım düşündüğümünden çok daha anlayışlı, çok daha modern insanlar çıkmışlardı.

Asla gördüğüm ya da okuduğum haberlerdeki gibi bağınaz insanlar değillerdi. Aksine, Anthony ile yaşadığım duruma bile büyük bir anlayışla yaklaşmış ve beni asla yargılamamışlardı. Ama dedem aynı fikirde değildi. Onun için ben kötü tohumdum. Hatta bundan da öte, onun için ben yoktum. Tüm bunları düşünmek göğsümün acıyla dolmasına neden oldu. Gözlerim

ve burnum yanmaya başladığında, yastığımın sıcak yaşlarla ıslandığını fark ettim. Ağlamak istemiyordum, düşünmek istemiyordum ama gece karanlığında kendimle baş başa kaldığımda, bunca yıldır verdiğim savaş ve dedemle yaptığım yüzleşme aklıma geliyordu.

Hapsoldüğüm karanlığın içinde bir ses duydum. Anthony *Lilah* diye seslendi.

O da henüz uyumamış mıydı yoksa ağladığımı mı duymuştu, bilmiyordum. Ama beni daha fazla böyle görmesini istemiyordum. Cevap vermedim. Belki de yanlış duymuştum.

“Lilah,” dedi tekrar, yumuşacık sesiyle. “Yanına gelebilir miyim?”

Uyanık olduğumu biliyordu. Bir yanım şu an bana sarılmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu düşünürken diğer yanım onu daha fazla üzme istemiyordu. Ama elbette ona sarılmak isteyen tarafım ağır bastı. “Olur,” dedim yavaşça.

Hemen yatağımdan kalkıp yanıma geldi. Yavaşça kenara kayıp ona yanımda yer açtım. Hareketleri sakın ve nazikti. Aynı yastığa baş koyduğumuzda gözlerimin içine baktı. Parmakları, ıslak kirpiklerimi buldu. Yavaşça kalan gözyaşlarımı sildi. Hâlbuki ben hepsinden kurtuldum sanıyordum. “Sen bu evrende olabilecek en mükemmel kadınsın. Harika bir arkadaş, becerikli bir çalışan ve erdemli, ahlâklı bir insansın. Senin masumluğuna zarar veririm diye ellerim titriyor çoğu zaman,” dedi, parmakları saçlarımda dolaşırken. “O adamın sana söylediklerinin, seni tüm bunlardan şüphe ettirmesine izin verme, Delilah Hazel. Sen bir gökkuşağısın ve her rengin bana dünyaları vadediyor. Renklerini koru, sevgilim.”

Beni kollarının arasına aldığı anda tekrar güvende olduğumu hissettim. Sanki kafamdaki düşünceler, dedemin sarf ettiği hakaretler ve o öfkeli, benden, bizden iğrendiğini gösteren bakışlarının hatırası yavaş yavaş uzaklaşmaya başlamıştı. Sözleri ruhunun derinliklerine işleyip tüm kirli şüphelerimin üzerine ferah

bir yağmur gibi çöktü. Ruhumu huzura kavuşturdu. Anthony kollarını belime uzatıp bana sıkıca sarıldı. Ardından saçlarımdan öptüğünde, bana ondan daha iyi gelen bir şey olmadığını hissettim. Ona sığındım.

Sabah olduğunda sanki asırlardır sıcak bir yuvada uyuyormuşum gibi hissediyordum. Aşk böyle bir şey miydi? Biriyle hayatını paylaşmak, her gece onun sıcaklığına sığınmak bu kadar özel ve tamamlanmış mı hissettiriyordu?

Gözlerim sızlıyordu. Nedeninin geceden kalma gözyaşları olduğunu tahmin ettim. Tek kişilik yatağımda yalnız yatıyordum. Anthony banyoda olabilirdi. Yavaşça doğruldum. Neyse ki kızlar henüz kalkmamıştı yoksa bizi beraber uyurken görme ihtimalleri yüksekti. Gerçi utandığımdan değil, utanılacak bir şey yapmamıştım. Keşke bunu dedem de bilseydi. On dakika kadar yatakta oturup ayılmayı bekledim. Anthony hâlâ görünürde yoktu. Banyo kapısına gidip kapıyı tıklattım. "İçeride misin?" diye seslendim ancak cevap gelmedi. Acaba kahvaltı yapmak için restorana mı inmişti?

Kızların kapısını tıklattım. "Uyandınız mı?" diye seslendim.

Ellie hemen kapıyı açtı. "Oh sonunda! Sabahtan beri uyanmanızı bekliyorum! Kate odadan çıkmama izin vermedi," diye söylendi.

"Sana da günaydın," dedim. Kate, Ellie'nin sırtına bir tane şaplak attı. "Gerçekten çocuk gibisin. Bazen senin adına utanmaktan yoruluyorum," dedi.

Ellie elbette göz devirdi. "Neden yoruluyorsun ki? Utanma?"

"AHH," diye inledi Kate. "Bir an önce senden uzak kalacağım günlere dönmek istiyorum."

"Akşamları beraberiz, unuttun mu, kardeşim?" dedi Ellie.

"En azından okulda seni görmezden gelebiliyorum," diyerek cevap verdi Kate.

"Kızlarrr," diye araya girdim. "Anthony'yi gördünüz mü?"

İkisi de aynı anda, "Hayır," dedi.

"Bunu senin biliyor olman gerekmez miydi?" diye sordu Ellie.

"Bilemiyorum, ben uyandığımda gitmişti," dedim.

"Belki de bir işi vardır," diye tahmin yürüttü Kate.

"Yani Rize'de ne işi olabilir? Tabii, gerçekten iş için buraya gelmediyse?" diye sordu Ellie.

Kate ofladı. "Saçmalama, Ellie. Tabii ki iş için gelmedi. Birdenbire Del'in ailesinin olduğu şehirde proje mi ortaya çıktı?" Ellie dil çıkardı. "Mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyorum, her zaman romantik olmak zorunda değilim."

Kate güldü "Sen hiçbir zaman romantik değilsin zaten, Ellie."

Onlar her zamanki gibi didişirken ben hâlâ endişeli bir şekilde etrafa bakıyordum. Aynanın önünde bir kâğıt gördüm ve duraksadım. "Sanırım not bırakmış," dedim kızlara.

"Ne duruyorsun, okusana," dedi Ellie. Kate, Ellie'yi dürttü. "Saçmalama artık. Özel olabilir. Del'i rahat bırak."

Notu elime aldım. Anthony'nin özenli el yazısını hemen tanıdım.

Sevgilim,

Kıtlık bir ayarlama yapmam gerekiyor ama hemen döneceğim.

Lütfen ben gelene kadar kahvaltının tadını çıkarın. Seni

pimdiden dünyadaki tüm çiçekler kadar özledim.

Ellie arkamda zıplıyor, notta ne yazdığını okumaya çalışıyordu. "Romantik olmayan birine göre çok meraklısın," dedim ona dönerek. "Sadece aksiyon seviyorum," dedi.

"Hı hı," dedik Kate ile aynı anda.

"Eee, anlatsana, ne diyor?" dedi Kate hemen. O sırada kapı çaldı. "Ah, geldi sanırım," dedi Kate.

Gelen oda servisiydi. Hepimizi şımartacak kadar özel bir kahvaltıyı servis etmeleri sadece birkaç dakika sürdü. Pek iştahım yoktu ancak Anthony'nin tam da bunu düşünerek bu kahvaltıyı

organize ettiğini tahmin ettim. O yüzden elimden geldiğince karnımı doyurmaya çalıştım.

"Patron her geçen gün gözüme daha çok giriyor," dedi Ellie. Elindeki çikolata kaplı kuruvasandan kocaman bir ısırık aldı.

"Rüşvetçinin tekisin çünkü," dedi Kate.

"Buna *fırsatları doğru değerlendirmek* deniyor, kardeşim. Zaten bu işlerden anlasaydın, devamlı benden borç istemezdin."

"Devamlı senden borç istiyorum çünkü hayatını bir beleşçi olarak sürdürdüğün için çoğu zaman benden geçiniyorsun ve para istediğimde sadece borç olarak verebileceğini söylüyorsun."

Kate son derece haklıydı ancak bu yorum üzerine kahkaha atmaktan kendimi alamadım.

"Kızlar, size bayılıyorum. Gerçekten siz olmasanız hayatım çok renksiz olurdu."

"Biz de sana bayılıyoruz, Del," dedi Kate. İkisi de ayağa kalkıp iki yanımdan bana sarıldılar.

"Bugün daha iyi görüldüğün için çok mutluyuz. Dün olanlara gerçekten çok üzüldük."

"Sizin suçunuz değil. Bu kadar kolay kabul gördüğüme zaten şaşırmıştım. Bir yerde tıkanacaktı her şey."

"Saçmalama!" dedi Kate. "Akrabaların çok iyi insanlar ve seni de çok seviyorlar. Bu olayın ilişkinizi zedeleyeceğine inanmıyorum. Ayrıca sen kötü bir şey yapmadın ki, Del."

"Sahiden o yaşlı bunak, gece karanlığında nereden çıktı? Odasında saklanıyor sanıyorduk," dedi Ellie.

"Her neyse," dedim. "Sanırım Anthony gelene kadar yapacak pek bir şeyimiz yok. Film izlemeye ne dersiniz?"

"Korku filmi olursa varım," dedi Ellie. "Del, onu dinleme. Sabahın 10'unda korku filmi izlemek gibi bir öneri ancak ondan gelebilirdi. Seni ne iyi hissettirecekse onu izleyelim."

"Peki o zaman, ben seçiyorum. Siz de kahveleri hazırlayın."

7. Bölüm

ANTHONY

“Ne iş yapıyorlarmış?” diye sordum.

“İronik olan da bu. Senin yaptığın işi yapıyorlarmış, patron. İnşaat şirketleri var. İstanbul, Kocaeli ve Rize’de ciddi yatırım yapmışlar. Bayan Hazel’in babası ülkeyi terk edince, şirketin başına tekrar Bayan Hazel’in dedesi geçmiş. Yakın zamanda görevi, dayısı Fatih Hazel’e bırakmış. Şu an daha büyük konut projeleri var ancak yabancı yatırımcı arıyorlarmış.”

Brandon bana tam da istediğim bilgiyi vermişti. “Bu iyi,” dedim, hızlıca bir beyin fırtınası yaparak. Buraya gelmeden önce Brandon’dan Lilah’ın ailesini ayrıntılı bir şekilde araştırmasını istemiştim. İşlerimi düzene sokup Türkiye’ye gelmem biraz vakit almıştı ve bu süre zarfında Lilah’ın iyi olduğundan emin olmak adına arkadaşları Kate ve Ellie ile bolca gizli görüşme gerçekleştirmiştim. Onun her şeyin üstesinden gelecek kadar güçlü olduğunu biliyordum ancak bu zamana kadar tek başına verdiği mücadelede artık yalnız olmasını istemiyordum. Ailesi yoksa bile ben vardım. Ben her zaman ve ne pahasına olursa olsun yanında olacaktım. Nefesim yettiği sürece.

“Başka bilmem gereken bir şey olduğunu düşünüyor musun?” diye sordum Brandon’a.

“Mehmet Hazel, sektörde anlaşılması zor biri olarak nam salmış,” dedi Brandon. “Her ne teklif edeceksen dikkatli olmanı öneririm, patron.”

“Teşekkürler, Brandon. Bu önerini dikkate alacağım. Görüşürüz,” dedim telefonu kapatırken.

Brandon benim sadece şoförüm değil, aynı zamanda korumamdı. Korumaya ihtiyacım olduğundan değildi elbette. Ancak kontrol delisi bir anneye sahiptim ve annemin beni rahat bırakması için eski CIA çalışanı olan Brandon’ı işe almak zorunda kalmıştım. Brandon’ın öz geçmişini bana annemin yollamış

olması, bu durumun en ironik kısmıydı çünkü Brandon'ı beğenmiştim ama annemin, onu bir ajan gibi peşime takıp takmadığından emin olamamıştım. Ancak zamanla Brandon'a güvenmiş ve bu konuda hiç haksız çıkmamıştım. Ayrıca eski yetenekleri sayesinde az önceki gibi durumlarda oldukça avantajlı bir çalışan oluyordu. Annemin hayatıma kattığı nadir faydalardan biriydi.

Brandon'la bu konuşmayı yaptığımda Türkiye saatiyle henüz sabah 6'ydı. Huzurla uyuyan Lilah'ı yalnız bırakmak zor gelmişti ancak buraya sadece onun yanında olmak için değil, onun için bazı şeyleri çözmek için de gelmiştim.

Dün akşamki yemekte Lilah'ın kuzeni Tuna'nın telefonu numarasını almıştım. Tuna, Lilah'la ilişkimizi ilk görüşte anlamıştı, fark etmiştim. Ancak akşam boyunca herhangi bir sorun çıkarmadığını düşünürsek, bu duruma olumsuz bakmıyordu demek ki. Baksa da fark etmezdi. Bir şekilde her şeyi Lilah için kolay hâle getirecektim.

Konağın önüne aracımı park ettiğimde Tuna bahçe kapısını açtı. Yaptığımız görüşmeden sonra beni bekliyor olmalıydı. Araçtan indim ve yanına ulaştım. Elini sıktım.

"Merhaba. Beni kırmadığın için teşekkür ederim."

Nazik ama mesafeliydi. "Delilah iyi olacaksa sorun yok," dedi.

"Tek istediğim Delilah'ın iyi olması," dedim. Başını sallayıp içeriye girmemi işaret etti. Onu takip ederek evin kapısına ulaştım.

"Dedem biraz sinirlidir. Ayrıca sabırsızdır. Ne söyleyeceğini önceden düşünmeni tavsiye ederim."

"Anlaşıldı," dedim.

Ayakkabılarımı çıkardım. Lilah'ın evinden alışmışım artık. Garip gelmiyordu. Tuna giymem için bir terlik uzattı. Teşekkür ettim. Birlikte üst kata çıktık. Evleri oldukça eski olmasına rağmen bakımlıydı. Kullanılan yapı malzemeleri kaliteliydi. Çalışma odası olduğunu tahmin ettiğim odanın önünde durduk. Garip bir histi. Yapacağım konuşmanın gerginliği, kasılmama sebep oldu ancak bu hissi hemen üzerimden attım. Bu an, belki de hayatımda en çok kendimden emin olmam gereken andı. Ve ben gerçekten kendimden emindim.

Tuna içeri girdi, ardından ben girdim. Mehmet Hazel ile göz göze geldik.

İtiraf ediyorum ki hayatımda hiç bu kadar düşmanca bir bakışla karşılaşmamıştım. Mehmet Bey şu anda muhtemelen yetmişli yaşların ortasındaydı. Delilah'inkiyle neredeyse aynı olan gözleri, koyu renk saçları ve yaşına göre dinç görünen bir vücudu vardı.

"Merhaba," dedim. Tuna anında çevirdi. Adam cevap vermedi.

Tuna bunu bekliyor gibiydi. Oturmamı işaret etti. Mehmet Hazel zaten yerinden hiç kalkmamıştı. Tuna'nın işaret ettiği koltuğa oturdum. Şimdi aynı hizadaydık. Adam hâlâ gözlerimin içine bakıyordu ve bakışları korkunçtu. Ancak korkacağımı sanıyorsa yanılıyordu.

"Konuş," dedi. Biraz sonra Tuna, dedesinin söylediğini çevirince ne demek istediğini anladım.

"Torununuzla aramda düşündüğünüz gibi bir şey yok," dedim. "Delilah hayatımda gördüğüm en erdemli, en ahlaklı kadındır. Her zaman size uygun yaşamaya çalıştı ve bundan hiç ödün vermedi."

Tuna söylediklerimi hızlıca çevirdi. Adamın yüzünde herhangi bir duygu ifadesi belirir mi diye bekledim ancak ifadesi hiç değişmedi. Vakit kaybetmeden devam ettim: "Delilah'ı seviyorum. Onu ilk gördüğüm andan beri onunla bir hayat paylaşmak

istedim. Şimdi artık köklerine kavuştuğu için en doğru şekilde davranarak sizin onayınızı almak istiyorum. Ve sonra da ona evlenme teklif etmek,” diye bitirdim sözlerimi.

Söylediklerim karşısında Tuna'nın gözleri büyüdü ancak bir yorum yapmadı. Hızlıca çevirmeye başladı. İlk cümlesinden sonra Mehmet Hazel'in ifadesinde ufak bir değişme hissettim. Tüm dikkatimle tepkilerini takip ediyordum. Tuna sözünü bitirdiği anda, dedesi öfkeyle ayağa kalktı. Neredeyse ağzından köpük çıkacaktı. Kıpırmızı olmuştu ve bir an için sağlığından endişe ettim.

Konuşurken sesi oldukça hararetliydi. Gür sesi tüm odayı inletirken gözlerinin içine baktım ve gözümü bile kırpmadım. Öfkesine bakılacak olursa iyi şeyler söylemiyordu. Zaten ben de iyi şeyler duyacağımı düşünerek gelmemiştim.

“O kız benim torunum değil!” diye bağırıyordu ilk. “Tut ki torunum olduğunu kabul ettim, senin gibi bir gâvura vereceğimi mi sanıyorsun? Hele de bir Amerikalıya! 25 yıl önce kız almadım, hele ki kanımdan birini hiç vermem!” diye haykırmıştı. Tuna'nın çevirisi az çok böyleydi. Tabii, ben de boşlukları doldurabiliyordum. Ayağa kalktım. Adamın gözlerinin içine baktım ve “Şimdilik böyle olsun,” dedim.

Tuna'ya teşekkür ettikten sonra başka bir şey söylemeden evden ayrıldım. Bir B planına ihtiyacım vardı.

DELİLAH

Film bitmişti. Kızlarla mayışmış bir şekilde koltuklara yayılmıştık. Kapı çalınca Anthony'nin geldiğini düşünüp hızla doğruldum.

“Hâlime bakın! Üstümü bile giymedim,” dedim panikle. Kate güldü. “O seni her hâlinle beğeniyor, Del, bence panikle-mene hiç gerek yok.”

Derin bir of çektim, bu saate kadar en azından pijamalarımı çıkarmış olmalıydım. Ancak şu an vakit yoktu. Ayağa kalkıp kapıyı açtım. Gelen oda servisiydi. Herhangi bir şey isteyip istemediğimizi soruyordu. Rahatlayarak istemediğimizi söyledim.

Birkaç dakika sonra odanın telefonu çalmaya başladı. Bu defa arayan resepsiyondur. İlettiklerine göre misafirlerim gelmişti ve lobide bekliyorlardı. Hızlıca giyinip hazırlandım. Kızlar, acelem karşısında şaşırды.

“Kim gelmiş, Del?” diye sordu Kate.

“Ablanla enişten olabilir mi?” dedi Ellie. Sonra gözlerini kocaman açtı. “Yoksa deden mi?”

İçimde küçük bir burukluk oluştu. “Zannetmiyorum, kızlar. Belki Tuna’dır ya da halalarım,” dedim. Lobiye inince, gelenlerin tam da düşündüğüm gibi halalarım olduğunu gördüm. Fındık, Nurcihan ve Gülcihan hala girişte oturmuş, beni bekliyorlardı. İfadeleri endişeliydi. Görüş açlarına girdiğim anda rahatlamaları için hafifçe gülümsedim. Onlar da hemen gülümsedi ve yanlarına ulaştığım anda kollarını açıp bana sarıldılar.

“İyi misin, kızım?” diye sordu hemen Gülcihan hala. “Dün olanlar yüzünden kahrolduk. Buraya senden özür dilemeye geldik. Babam yaşlandıkça yüreğindeki merhamet çoğalır sanıyorduk ama maalesef kalbi daha çok karardı. Cihan abimin ölümü onu çok etkiledi. Kendini suçlamak yerine suçlayacak birini arıyordu. Tabii, seni de o şekilde görmek ona tam aradığı bahaneyi verdi. Sakın yanlış anlama, hayatına karışmak haddimiz değil ama güzel kızım, söyleseydin ya bize bir sevdiğim var diye. O şekilde tanıştırsaydın. Bize, saygı duymaktan başka bir şey düşmezdi.”

Gülcihan hala konuşurken Fındık hala ve Nurcihan hala da kafa sallıyordu. “Haklısınız,” dedim başımı eğerek. “Anthony

beni merak edip gelmiş. Geleceğinden haberim yoktu. Onu karşımda görünce ne söyleyeceğimi bilemedim. Yani ben bile ailede yeni kabul görmüştüm ve ona ne tepki vereceğinizden emin olmadım. Üzgünüm.”

Nurcihan hala elime uzandı. “Olsun, kızım. Sen de haklısın. Dedeni düşününce böyle hissetmen normal. Geçti gitti hem. Biz buraya seni görmeye, iyi olduğundan emin olmaya geldik.”

Gülümsedim. “Teşekkür ederim, iyiyim. Zaten yarın dönüyoruz, valizimi toplamaya başladım.” Gülcihan hala dehşetle tepki verdi: “Nasıl yarın dönüyorsun? Biz sana doyamadık ki, kuzum!”

“Uçak biletimi yarın için almıştım. Hem kızların da okulu var. Benim de devam etmem gereken bir işim. Dönmem hepimiz için en iyisi olacak,” dedim gülümseye çalışarak.

“Senin çalıştığın yerin sahibi enişten değil mi? Bu yavuklun da oranın ceyosu değil mi? Az daha idare ediversinler seni,” dedi Fındık Hala.

Ceyonun ne olduğunu yeni kavramıştım. Hafifçe gülümse-dim. “Öyle ama ben böyle biri değilim. Yani sorumluluklarımdan bu şekilde sıyrılmayı tercih etmiyorum.”

“Ayy benim çalışkan kuzum,” dedi Gülcihan hala. “Peki, ne zaman göreceğiz seni bir daha? Böyle hasretlik mi kalacağız?”

Gülümsedim. “Yine geleceğim elbette. Sizi artık kolay kolay bırakmam.”

Halalarımın kahve içtikten sonra biraz daha sohbet ettik. Nurcihan hala da evine, Ankara’ya dönecekti. Hepimize veda ettikten sonra bana bir daha sarıldı. “Geleceğin zaman haber et, ben de baba evine döneyim, kuzum,” dedi ayrılmadan.

Halalarım gittikten sonra biraz daha lobide oturdum. Anthony henüz aramamıştı. Demek ki işi bitmemişti. Bir an ben aramayı düşündüm ancak vazgeçtim. Müsait olduğunda o arardı.

Tam kalkmaya karar vermişken onu gördüm. Otelin döner kapısından içeri girdi. Üzerinde siyah kaşmir bir kaban, siyah pantolon ve boynundan hiçbir zaman eksik etmediği atkılardan vardı. Saçlarını itinayla taramıştı. Görünüşüne bakılırsa işle alakalı bir görüşmedeydi. Rize’de bu kadar özenli giyinmesini gerektirecek başka bir ihtimal aklıma gelmedi.

Resepsiyona yaklaştığında gülümseyerek selam verdi. Görevliyle kısaca konuştuktan sonra lobiye döndü, benim oturduğum yere. Beni gördüğü an gözleri parladı. Işığı beni sarhoş etti, hâlbuki ben hiç sarhoş olmamıştım. Ancak eminim böyle baş döndürücü bir duyguydu. Anthony kalbimi sarsan gülümsemesi ile yanıma geldi. Uzanıp yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Kalbim daha da sarsıldı. “Sevgilim,” dedi öpücüğü kadar yumuşak bir ses tonuyla. “Hava almaya mı çıktın?”

Gülümseyip başımı olumsuz anlamda salladım. “Halalarım az önce buradaydı. Dün olanları konuşmak için gelmişler.”

“Anladım,” dedi, bir saç tutamımı kulağımın arkasına iterek. Parmakları tenime değdiği an yine heyecanla sarsıldım. Anthony’ye ne kadar yakın olursam olayım yetmiyor gibiydi. O sıcacık bir evdi ve ben hep odalarında dolaşmak, sıcaklığına yakın olmak istiyordum.

“Yarın sabah Detroit’e uçuyoruz. Ama istersen birkaç gün daha kalabiliriz.”

“Hayır, gitmek istiyorum,” dedim. “Burada yapabilecek daha fazla bir şeyim olduğunu sanmıyorum. Dedem beni hiçbir zaman kabullenmeyecek. Ama artık halalarım var, amcam var, kuzenlerim var. Onlar bana yeter.”

Anthony sözlerimdeki küçük eksiklikleri hemen fark etti. Gözlerinden anlamıştım. Yine de anlayışlı bir ifade ile baktı ve herhangi bir yorum yapmadı.

“Ellie ve Kate için ayrı bir oda ayırttım.”

Sözleri üzerine dikkat kesildim. “Benim odam zaten büyük, sen yatak odasında yatarsın, ben de dün uyuduğumuz yatakta. Uyar mı sana?”

Uyuduğumuz yataktan bahsedince hafif bir sıcak bastı.

“Olur,” dedim. *Sesim biraz cılız mı çıkmıştı?*

Gülümseyip ayağa kalktı. Ardından elini uzattı. “Hadi gel, sevgilim,” dedi. Elini tuttum. Parmakları benimkilere dolandığı anda kendimi çok daha iyi hissettim.

Kızlar hemen yan odamıza yerleşmişlerdi. Bir gece daha bu otelde kalacak, sabahın erken saatlerinde aktarma için İstanbul’a geçecektik. Akşam yemeği için hazırlandığım esnada Anthony kapımı çaldı. “Lilah, müsait misin?”

“Lütfen içeri gel,” dedim. Üzerinde öğlen giydiğine benzer çok şık bir takım elbise vardı. Ben kot pantolon ve gömlek giymiştim. Saçımı toplarken içeri girdi.

“Aman Tanrım!” dedim. “Neden bu kadar şıksın? Ben resmen kot pantolon giydim!”

Gülümsedi. Gamzeleri ortaya çıkınca ne kadar yakışıklı olduğunu bir kez daha idrak ettim.

“Senin için de bir elbise seçtim aslında. Ama vermekte tereddüt ettim.”

Ayağa kalktım. “Bana elbise mi aldın? Bay Howard, tam bir kitap karakteri gibi davranıyorsunuz.”

Ben gülünce o da güldü. “Tam olarak bu tepkiden çekindim.” Saçımdan öpüp sözlerine devam etti. Ani yakınlığı yine kalp ritmimi arttırdı.

“Yine de giymek istersen elbise içeride. Sana çok yakışacağını düşünerek aldım.”

Kaşlarımı havaya kaldırdım. “Bu manipülasyona giriyor,” dedim. Bir an yüzü düştü. “Ah Lilah, sen her hâlinle güzelsin, sevgilim. Ben sadece...”

Güldüm. “Şaka yapıyorum, rahatla. Elbiseyi görmeyi çok isterim.”

Anthony’nin gözleri parladı, elimin üstünü öpüp beni elbisenin yanına götürdü. Elbise çok çok güzeldi. Kolsuzdu ve dizlerimde biteceğini tahmin ettiğim boydaydı. Tatlı bir pudra rengiydi. Kumaşı yumuşacıktı. Eteği biraz kabarık geliyordu. Çok sevmiştim.

“Çok sevdim, çok güzel,” dedim.

Anthony bir çocuk gibi mutlu olmuştu. Elbiseyi yatak odasına götürüp giydim. Yanımda ona uygun topuklu ayakkabılar yoktu ancak babetlerim vardı. Bunun yeterli olacağını düşünerek hızlıca hazırlandım.

Çıktığımda Anthony beni süzüp gülümsedi. “Çok güzelsin.”

“Sen de çok güzelsin,” dedim. “Bazen bu kadar güzel bir adama sahip olduğuma inanamıyorum.”

Bana yine derin gamzelerini sundu. “Şanstan bahsediyorsak benden daha şanslı olamazsın, sevgilim,” dedi. Bu defa dudakları boynuma dokundu. İçimde bir elektrik akımı dolaştı, ardından tatlı bir his tüm tenime hücum etti. Bu akşam gözleri alev alevdi. Her zamankinden farklı görünüyordu. Bu hâli beni meraklandırırdı ancak henüz akşamın başındaydık. Öğrenmek için vakit vardı.

Otelden çıkarken kızlara mesaj attım ve akşam yemeğinde Anthony ile olacağımı söyledim. Alkış emojileri ve Ellie’den geldiği açık olan edepsiz etiketler grup sohbetimize hâkim oldu.

Arabaya bindiğimizde sohbetimizi sonlandırmıştık. Artık tüm dikkatim Anthony’deydi.

“Yemekten sonra seni bir yere götüreceğim,” dedi.

“Nereye?” diye sordum heyecanla. Muzip bir ifadeyle, “Sürpriz,” dedi.

İsrar etmeyi düşündüm ama vazgeçtim. Ben sabırlı biriydim ve çoğu zaman itiraf etmesem de sürprizlere bayılırdım.

Yemeği güzel bir balık restoranında yedik. Daha önce gittiğimiz restoranlar kadar geleneksel değildi ancak yine de Amerika'dakilerden oldukça farklıydı.

Yemeklerimizden sonra sıcak bir tatlı geldi. Buna *sıcak helva* diyorlardı. Sevmiştim.

Çayımızı açık havada yudumladık. Hava düşündüğüm kadar soğuk değildi. Taze bahar kokusundan derin bir nefes aldım. Restoran yüksekteydi, manzarası nefisti. Hava henüz kararmamıştı ve gökyüzü eşsiz bir renk cümbüşüne dönmüştü. Yıldızlar belli belirsiz parlamaya başlamıştı, muhteşem bir andı.

“Üşüyor musun?” dedi Anthony.

“Hayır, hiç üşümüyorum. Hava çok güzel,” dedim gökyüzüne bakarak.

“Hava kararmadan seni götürmek istediğim bir yer var,” dedi.

“Sürprizin için mi?” diye sordum. Gözlerimin parladığına emindim. Bana sıcacık baktı. “Evet, hadi gidelim.”

Anthony ile tekrar arabaya bindik. Kiraladığı araç Tuna'nınkine benzer 4x4 bir cipti. Gökyüzündeki renkler değişirken Anthony dağlık alanda daha yükseğe çıkmaya devam ediyordu. Araç tırmandıkça kulaklarımdaki yükseklik basıncını hissedebiliyordum.

“Anthony, nereye gittiğimizden eminsin, değil mi?”

“Elbette,” dedi gülümseyerek. “Biraz daha sabret, Lilah.”

“Peki,” dedim biraz tedirgin olsam da. Sonunda aracı eğimli bir yerde durdurdu. Kemerini çıkardığını görünce, geleceğimiz yere ulaştığımızı düşünerek ben de çıkardım. “Dur, Lilah, hemen inme,” dedi ve aracın arka koltuğuna uzandı. Arkadan aldığı şey, bir çift uzun lastik çizmelereydi. İçleri kürklüydü.

“Hava güzel ama yüksekteyiz. Üşümemen için,” dedi.

Çizmeleri hızlıca giydim. Dizlerime kadar kapatıyorlardı ve gerçekten de bileklerim ısınmıştı.

“Güzel oldu, teşekkürler,” dedim. Arabadan inip kapımı açtı ve elini uzattı. “Hadi gel,” dedi.

Bir yamacın ucundaydık. Dağlık bir bölgedeydik, birkaç gün önce yağın yoğun kar artık yoktu. Dağların tepeleri hâlâ beyaz karla kaplı olsa da yürüdüğümüz çayırlar çoktan yeşermeye başlamıştı. Ufacık bir tepeyi tırmandık, iyi ki ayağımdaki çizmeleri giymişim diye düşündüm. Anthony elimi sıkıca tutuyor, attığımız her adımda kaymamama özen gösteriyordu.

Sonunda tepenin ucuna geldik ve enfes bir manzara önümüzde uzandı. Gökyüzü, turuncu, pembe ve mor renklerin karışımıyla oluşan bir tuval gibiydi. Tepedeki çayırdaki tüm çiçekler açmıştı. Vadi boyunca uzanan mor ve pembe sümbüller, dağın eteklerine ulaşarak çam ağaçları ile devam ediyordu.

Doğanın en güzel resimlerinden biriydi önümüzdeki manzara. Ben büyülenmiş bir şekilde manzaraya bakarken Anthony elimi bıraktı ve dizlerinin üzerine çöktü. Ne yaptığını anlamam birkaç saniye aldı.

“Aman Tanrım! Anthony?” dedim.

“Delilah, Lilah, Leyla,” dedi gözlerimin içine bakarak. Yavaşça uzaklaşan güneşin kızıl ışıkları, irislerindeki kehribar parlaklıkları ortaya çıkarıyordu.

Bu anın hayatımın en özel anı olduğunu gözlerine bakınca anladım.

“Sana ilk teklifimi burada yapmak istedim. Köklerinin tohumlandığı, ruhunun çiçek açtığı bu topraklarda izimiz olsun istedim.” Gülümsedi. Gamzeleri yine içimi yaktı.

“Tatlı Lilah’ım. Seni o hastane koridorunda gördüğüm saniyeden beri sana âşığım. Bazı günlerim sana neden daha erken rastlamadığımı üzüntüsüyle geçiriyor. 29 yaşında bir adam olarak sensiz geçen tüm anlarımı sorguluyorum,” dedi gülerek. Gözlerinin dolduğunu fark edince mutluluktan ağlamak istedim.

“Ama daha fazla sorgulamak istemiyorum. Hayatını benimle yaşamak için dünyadaki her şeyden vazgeçerim. Bu sabah

seninle uyandığımda sensiz hiçbir değeri olmayan hayatımı tekrar sorguladım ve bir günü daha sen olmadan geçirmek istemediğime karar verdim.”

“Anthony,” dedim sevgiyle.

“Daha önce de söylediğim gibi, hangi coğrafyada olursan ol, neye inanırsan inan, benim evim, yuvam ve inancım sensin.”

Bir an duraksadı. Ardından ellerimi tuttu ve bileklerimi öpüp gözlerimin içine baktı. “Benimle evlenir misin?”

Anthony dünyanın en güzel sözlerini söylerken tek yapabildiğim hıçkırmak oldu. Dağlardan esen rüzgâr yüzümdeki yaşların soğukluğunu fark ettirene dek bu kadar fazla ağladığımı hissetmemiştim.

“Ben sana tam beş yıldır platonik bir aşkla bağlı olduğumu söyleyebilirim,” dedim, gözyaşlarımın arasından gülerek.

“Yani?” dedi bekleyiş içerisinde. Ona hâlâ evet demediğimi fark ettim. “Evet, tabii ki evet!” dedim gülerek.

Anthony ayağa kalkıp bana sıkıca sarıldı. Bu kucaklaşmanın hissettirdiği, bu zamana kadarki tüm yakınlıklarımızdan farklıydı. Artık aramızdaki her şey bir ihtimal olmaktan çıkmıştı. Bana göre geri dönüşü olmayan sözler vermiştik birbirimize ve benim için bu, sonsuzluğa adım atmaktı.

Benden yavaşça ayrıldığında, yüzlerimizin mutluluk gözyaşlarıyla nemlendiğini fark ettim. Elini cebine atıp bir kutu çıkardı.

“Yüzüksüz teklif edeceğimi düşünmedin, değil mi?” dedi gülümseyerek.

Yüzük beklemiyordum. Vay canına, gerçekten oluyordu.

Kutuyu açtığında içinden küçük bir yüzük çıkardı. Yüzüğün taşı, batan güneşten kalan ışıklarla toz pembe parlıyordu. İnce bir halkanın etrafı minik taşlarla süslenmişti ve tam tepede pembe, mütevazı bir elmas vardı. Çok büyük değildi. Tam bana göre idi.

“Anthony, bu çok güzel,” dedim hayretle.

Elimi uzattığımda yüzüğü nazikçe parmağımdan geçirdi. Ellerim titriyordu, mutluluktan bayılacağımı sandım.

“Çok yakıştı,” dedi. İfadesi bir an için ciddi bir hâl aldı.

“Sana bu yüzüğü ne zaman aldığımı bilmek ister misin?”

“Elbette,” dedim.

“Piknik yaptığımız akşam, hayatında biri olmadığından emin olduğum an almaya kararımı vermiştim.”

“Aman Tanrım!” dedim şaşkınlıkla. “Daha tanışalı bir gün olmuştu!”

“Hastanede seni ilk gördüğüm anda vuruldum derken abartmıyordum, Lilah.” O ânı hatırlayarak gülümsedi. “Kan verirken uyuyakaldığını söylediler, bu fırsatı kaçırmayıp saatlerce seni izledim. Bir sapık gibi göründüğümün farkındayım ama ilk andan beni öyle bir kendine çektin ki, tek düşündüğüm, seninle nasıl beraber olabileceğim, Melanie’yi nasıl ikna edeceğim ya da hayatında biri olmasının o dehşet verici ihtimaliydi.”

Duyduklarım beni çok şaşırtsa da dünyanın en mutlu kadınlarından biri gibi hissediyordum. Bir adamın ilk görüşte âşık olduğu kadın olmak çok özeldi.

“Seni hastanede izlerken, nasıl olur da şirkette seni fark etmedim diye kendime kızdım ve tüm bunlar yetmezmiş gibi daha sonra, en yakın dostumun baldızı olduğunu öğrendim. Gözümün önündeydin ve ben seni fark etmemiştim.”

Rüzgârda uçuşan saçlarımı kulağımanın arkasına aldı. Artık bana tamamen yaklaşmıştı. Öyle ki aramızda rüzgârın bile giremediği, sıcak küçük bir boşluk kaldı.

“Seni çok seviyorum. Hayatımın geri kalanını sana layık olmak için geçireceğim,” dedi.

“Ben de seni çok seviyorum,” diyebildim sadece.

Aramızdaki o küçük ve sıcak boşluk, ikimizin de hareketlenmesiyle hızla kapandı. Anthony’nin sıcak dudakları benim yaşlarla ıslanmış tuzlu dudaklarımı bulduğu anda yine vücudumdan bir elektrik akımı geçti. Beni bir adamın bir kadını

110 DELİLATIN TÜM RENKLERİ

öpebileceği en güzel şekilde öptü. Her zerremle aşkını, sadakatini ve güveni hissettim. Ânın heyecanı, tenimde bir ateş gibi dolaştı ve benden uzaklaşıp nefes aldığı anda onu tekrar öptüm.

Birbirimizden ayrıldığımızda ellerimi göğsüne yaslamıştım. O ise kollarıyla beni sımsıkı sarmıştı. Arkamızda renklerle büyüleyen gökyüzü, ayaklarımızın altında rengârenk çiçekler ve birleşen ellerimizle düşlediğimden çok daha mükemmel bir ânın içindeydim. Bu ânın mutluluğu hiç bitmesin, aşkımızın sonsuzluğu daha fazla sınanmasın diye dua ederek Anthony'ye daha çok sokuldum.

8. Bölüm

Havalimanına gittiğimizde Türkiye saatiyle bir hayli erkendi.

Kahvaltı yapmak istememiştik, Anthony hepimize çay almıştı. Rize, çayı ile ünlüydü ve güne kahve yerine çayla başlamak istemiştik. Havalimanından birkaç paket çay da almıştım. Böylece evime döndüğümde bu çayı içerek burada geçirdiğim anıları daha yakından hissedebilirdim.

Rize’de bir hafta kalmıştık. Ancak bana bir ömür kadar uzun gelmişti. Bir haftada kocaman bir aileye sahip olmuş, babamın doğup büyüdüğü eve ayak basmış, dedemle yüzleşmiş ve evlenme teklifi almıştım. Hayat ne kadar karmaşıktı. Bir gece önce yaşadıklarımın otürü yas tutarken, bir sonraki gece parmağımdaki yüzüğe bakarak olanlara inanamaz hâle gelmiştim.

“Bence artık güvenlikten geçebiliriz,” dedi Anthony. Çayımın son yudumlarını alıyordum. “Tamam,” dedim. Kızlarla beraber çantalarımızı aldık. O sırada biri bana seslendi: “Leylaaaa!” diye bağırarak ve koşarak gelen kadın, Fındık halaydı. Arkasından Gülcihan hala, Fatih amca ve kuzenlerim Tuna, Zeynep ve Zeliş geliyordu. Onları son defa görecektim olmanın sevinciyle kalbim kabardı. Kocaman gülümsedim.

Fındık hala koşup bana sarıldı. Ardından diğerleriyle kucaklaştım. Bir anda tüm ailem tarafından sarılıp sarmalanmıştım.

“Ay yetişemeyeceğiz diye çok korktuk!” dedi Fındık hala. “Ablam sabahın 4’ünde dikti bizi ayağa sana erzak hazırladık.”

“Yiyecek,” diye çevirdi Tuna hemen.

Tuna’nın konuşmasıyla gözüm Ellie’ye takılmıştı. Bir farklı görünüyordu. Neredeyse ayrıldığımızı üzüne gibiydi.

“Gerek yoktu,” dedim.

“Olur mu, kızım, hem sana hem kızlara hem de ceyo beye hazırladık. Yerken bizi hatırlarsınız.”

“Teşekkürler,” dedim, tekrar Gülcihan halaya sarılarak. Uçak için son çağrı yapılınca ayrılmak zorunda kaldık. Tuna bana tekrar sarılıp gülümsedi. “Kendine iyi bak, kuzen. Ne zaman ihtiyacın olursa buradayım. Amerika’da ya da burada fark etmez.”

“Sağ ol, Tuna, iyi ki varsın,” dedim.

Güldü. “Sen de valla, yaşıttım bir kuzenim olmasına ekstra sevindim.”

Sesini biraz alçaltarak bana yaklaştı. “Bu arada... Gitmeden bana Ellie’nin numarasını verirsin, değil mi?”

Normal şartlarda ona, Ellie’ye sormadan numarayı vermeyeceğimi söylerdim ancak şu an normal şartlarda değildik. “Olur,” dedim. Tuna, “Yaşa!” dedi gülerek.

“Bu arada annemlerin getirdiği yemekleri valize koyun, sorun çıkarmasınlar,” dedi bana veda ederken. Güvenlikten geçerken hepsine el salladım. Hepsi birbirine yaslanmış, bana veda ediyorlardı ve bu kare çoktan hayatımın en önemli anılarından biri olmuştu.

“Resmen koca bir ailen oldu, Del, farkında mısın?” dedi Ellie. Gözlerim hafiften nemlenmişti ama kendimi toparladım. “Evet,” dedim. “Ben de inanmakta güçlük çekiyorum.” Kate elimi sıkıp gülümsedi. Anthony ile göz göze geldiğimizde beni izlediğini fark ettim. Şefkatli ifadesi ile beni tüm endişelerimden arındırdı. Bu adama her koşulda güvenebileceğimi tüm hücrelerimde hissediyordum.

İstanbul’a uçuşumuz boyunca kızlar da ben de uyuduk. Anthony’nin ısrarıyla uçağın birinci sınıfına alınmıştı biletlerimiz. Ben ve Kate kabul etmemiştik, Ellie hemen kabul etmişti ancak Anthony şirket sayesinde kazandığı ve asla harcayamadığı binlerce mili olduğunu söyleyince, bu şekilde sınıfımızı yükseltmesine izin vermiştim.

Şikago'ya uçuşumuz da aynı şekilde birinci sınıfta gerçekleşti. Ellie bu kadar hevesliyen ve hayatında ilk defa birinci sınıfta yolculuk yapacağını haykırırken -aslında bir önceki uçuşumuzda da yapmıştı- Anthony'ye hayır demek zor geldi. Ayrıca Ellie'nin iddiasına göre uzun uçuşlarda uçak tipinin büyümesiyle beraber birinci sınıf kabini de daha büyük ve konforlu oluyordu. Bu iddiayı Anthony de onaylayınca daha fazla savaşamadım.

Anthony ile oturduk. Ellie ve Kate de arkamızdaki koltuklardı. Kahvaltı servisi yapıldıktan sonra Anthony kahve isteyerek bilgisayarını açtı. Benim yüzümden birçok işi aksamış olmalıydı. Kendi e-posta kutumu düşünemiyordum bile. Kim bilir ne kadar çok iş birikmişti.

Cam kenarında oturduğum için sırtımı cam tarafına yasladım ve onu izlemeye başladım. Parmakları dizüstü bilgisayarının tuşlarının üzerinde kayarken arada duraksıyor, kaşlarını hafifçe çatıyor ve sonrasında yazmaya devam ediyordu. Birkaç e-postayı bu şekilde cevapladıktan sonra bir rapor açtı. Rapora göz atmadan önce, tekrar çantasına uzandı ve siyah, kemik çerçeveli bir gözlük çıkarıp taktı. Onu gözlükle hiç görmediğim için daha yakından inceledim. Çok yakışıklıydı. Tam olarak okuduğum romantik kitaplardaki adamlara benziyordu.

Onu izlediğimi uzun süre fark etmedi. Yaptığı işe fazlasıyla odaklanmıştı. Birkaç dakika daha geçti ve bana döndü. Gözlerimiz kesiştiği an gülümsedi. "Hey," dedi.

"Hey," dedim ben de gülümseyerek.

"İyi misin? İstersen uyuyabilirsin. Benim biraz daha çalışmam gerekiyor."

"Gözlük çok yakışmış," dedim. Yorumum onu şaşırttı. Kaşları tatlı bir şekilde havaya kalktı. "Teşekkür ederim," dedi. Uzanıp elimi öptü ve muhteşem gamzelerini göstererek gülümsedi. Elimini hâlâ bırakmamıştı ve parmağı istemsizce sağ elimdeki yüzüğün etrafında oyalanıyordu.

"Hâlâ inanamıyorum," dedi. Yüzüğe baktım. "Ben de. Ablama ve enişteme ne diyeceğim, emin değilim. Sevinecekler elbette ama endişeleri olacak."

"Hepsini çözeceğim," dedi Anthony. "Bunlar için endişelenme."

"Anthony, daha annenle bile tanışmadım!" dedim birden.

Yüzü hafiften asıldı. "Annem korkutucu bir kadın. Onunla ne kadar geç tanışırsan o kadar iyi, sevgilim."

"Beni istememesinden mi korkuyorsun?"

"Asla," dedi Anthony. "Annemin güçten daha fazla sevdiği bir şey yok. Onun ne istediğini önemsemeyi uzun zaman önce bıraktım. Ama ben doğru olanı yaparak sizi tanıştıracam. Yine de hayatımda söz hakkı yok," dedi. Sözleri sonlara doğru biraz sert çıkmıştı. Bunu fark edip hemen ifadesini düzeltti ve bana tekrar gülümsedi.

"Şimdi bunları düşünme. İstersen biraz uyu," dedi şefkatle.

"Kitap okuyacağım," dedim. Çantamdan kitabımı çıkarırken tek düşündüğüm, Anthony'nin annesi hayatta olmasına rağmen nasıl da onsuz kaldığıydı. Bir adamın öz annesi ile sevdiği kadını tanıştırmak istememesi çok üzücü gelmişti. Yanımdaki adam en az benim kadar yalnızdı ve bu yalnızlıkta biz, birbirimizi bulmuştuk.

İstanbul'dan Detroit'e direk uçuş olmadığı için öncesinde Şikago'dan aktarma yapacaktık. Şikago'ya indiğimizde saat öğlen üçü geçiyordu. İnişimiz sonrasında özel piste yönlendirildik.

Anthony'ye döndüm. "Aktarma uçuşuyla gitmemiz gerekmiyor muydu? Uçak bu pistten mi kalkacak?" diye sordum.

"Öyle de denebilir," dedi Anthony. Ne demek istediğini tam anlamadım ancak onu takip etmeye devam ettik. Ellie uykulu gözüküyordu, muhtemelen uçuş boyunca uyumamış, bir şeyler izlemişti. Kate ona göre daha dinçti. En azından Ellie gibi devamlı esnemiyordu. Piste geçtiğimizde özel bir jet çoktan apronda konumlanmıştı. Jet bana bir yerden tanıdık geliyordu. Anthony

jete doğru ilerledi. Yaklaşınca uçağın üzerinde MATTHIS yazdığını gördüm. O sırada ablam, yeğenim ve eniştem jetin merdivenlerinden indiler. Tommy elinde bir resimle bana doğru koşuyordu.

Bunu hiç beklemiyordum. Kahkaha atarak Tommy'ye koştum. Kavuştuğumuz an küçük kollarını açarak etrafıma doladı. "Delilah teyze, seni çok özledim," dedi. "Ben de seni özledim, küçük tavşan," diye cevap verdim ve küçük bedenine tekrar sarıldım. Yanaklarından öpücükler aldım. Tommy benden sonra Anthony'ye sarıldı. Daha önce bu kadar samimi olduklarını fark etmemiştim. Tommy, Anthony ile kucaklaşırken ablam da kollarını bana doladı. "İyi misin, tatlım? Her şey yolunda mı?" dedi. Başımı salladım.

"Merak etme, iyiyim. Her şey yolunda."

"Oradayken bizi pek aramadın. Neler yaşadın, çok merak ediyorum."

"Hepsini anlatacağım," dedim ablama. "Endişelenme lütfen."

Eniştem Matt'le de sarıldıktan sonra uçağa geçtik.

Ellie uçağın merdivenlerinden çıktığımız anda, "Vay canına! Bu, hayatımın en süper gezisi oldu!" diye haykırdı. Kate onu dürttü. "Biraz terbiyeli ol lütfen."

Ellie tabii ki kardeşini dinlemedi. Omuz silkti ve jetle ilgili yorum yapmaya devam etti.

"Gelmenize çok sevindim. Ama buraya kadar yordum sizi," dedim ablama. Uçak hareket etmişti ve birbirimize bakacak şekilde oturuyorduk. Ablam yanımda oturuyordu, Anthony de karşımda.

"Saçmalama, Delilah. Dün yolculuk sonrası direkt evine geçeceğini duyunca daha fazla uzak kalmak istemedik. Yorgun olacağını biliyoruz bu yüzden uçakta seni görürüz ve sonrasında sen de evinde dinlenmeye çekilirsin diye düşündük."

Ablamın elini tutup sıktım. "Teşekkürler, Dennis. Çok güzel bir sürpriz oldu."

Ablam gülümsedi. On iki yıldır bana hem anne hem de baba olmuştu. Onun emeklerinin karşılığını bu dünyada verebileceğimi sanmıyordum.

“Elbette geleceğiz, tatlım. Sen bizim ailemizsin. Orada ne yaşadıysan yaşadın, bizim ailemiz olduğun gerçeği asla değişmeyecek. Senin her zaman bir ailen var. Kan bağımız olsun ya da olmasın, bu değişmez.”

Bunları söylerken Dennis'in gözleri yaşarmıştı. Benim göz yaşlarım da göz pınarlarımdan kurtulmak üzereydi. “Biliyorum, abla. Bunun için sana minnettarlığım sonsuz.”

Ablam uzanıp yanağımdan öptü. “Çok iyi görünüyorsun, ısl ıslsın,” dedi sesini alçaltarak.

Hâlâ yüzüğümü fark etmemiş olması ilginçti. Elimi yüzüme götürüp saçımı düzelttim. Ablam boş bir şekilde bana bakarken birden gözleri büyüdü.

“AMAN TANRIM, DELİLAH! O BİR NİŞAN YÜZÜĞÜ MÜ?”

Vay canına! Bu kadar büyük bir tepki beklemiyordum. Matt'in bütün dikkati bize kaydı.

Kate ve Ellie'nin henüz haberi olmadığı için onlardan da küçük bir çılgılık yükseldi.

Tanrım... Abla... Artık herkes biliyordu.

Dennis ve kızlar heyecanla parmağımdaki yüzüğe bakarken Anthony kaşlarını kaldırmıştı. O da bu duruma hazır değildi.

Matt, Anthony'ye döndü. “Baldızıma evlenme mi teklif ettin?”

Anthony tasasız görünüyordu. “Evet.”

Matt elini saçlarından geçirdi. “Anthony, daha Melanie ile ayrıldığını bile açıklamadın.”

Anthony tamamen Matt'e döndü. “Farkındayım. Basın danışmanıma çoktan bir açıklama hazırlattım. Yarın herkes öğrenmiş olur. Ayrıca hemen yarın evlenecek değiliz, Matt. Bir süre daha basının dikkatini çekmeyiz.”

Matt, Anthony'nin açıklamasını yeterli bulmuş olacak ki daha fazla yorum yapmadı. O âna kadar ben, Dennis ve kızlar soluğumuzu tutup onları dinlediğimizin farkında bile değildik. Konuşmaları sona erince derin bir nefes alıp ablama döndüm. O da sessiz bir oh çekti ve yüzüğümü övmeye devam etti. Önümüzdeki birkaç günün gündemi belli olmuştu. *Ben ve yüzüğüm.*

Ellie telefonunu kurcalıyordu. "Aman Tanrım! Uçakta wifi var!" diye bağırdı. Kate tekrar kardeşini dürttü. Anthony ve ben birbirimize bakarak gülümsedik. Tam o anda Ellie tekrar bağırdı. "AMAN TANRIM, DELILAH! TUNA BALIĞI NEDEN BANA MESAJ ATIYOR?!"

Elindeki telefon bir çeşit yaratıkmuş gibi yüzünü buruşturdu. "Neden atmasın? Senden hoşlanmış olabilir," dedim sakın bir sesle. Ancak Ellie yüzüne felç inmiş gibi davranıyordu. "NUMARAMI NEREDEN BULMUŞ, TANRIM, KORKUNÇ!" diyerek bağırmaya devam etti. Kate gülse mi yoksa kardeşini uyarsa mı, bilmiyordu. Şaşırmış hâldeydi. Benimse içimden kahkaha atmak geliyordu. Uzanıp Ellie'nin koluna dokundum. "Sakin ol, istemiyorsan konuşmak zorunda değilsin. Ama bana kalırsa bir şans vermelisin."

Ellie hâlâ aynı dehşet dolu suratla bana bakıyordu ancak biraz sakinleşmişti de. Kafasını salladı, tırnağını kemirmeye başladı. Umarım bu gelişme, başımıza bir kaza gelmesine neden olmazdı.

Detroit'e indiğimizde valizlerimizi hızlıca alarak yola çıktık. Anthony ve Matt aynı anda kızlarla beni eve bırakmayı teklif etti. Ancak Matt'in aracında sıkışacağımız için Anthony ile gitmeye karar verdik. Brandon çoktan bizi almaya gelmişti. Matt bu durumdan pek memnun olmasa da üstü kapalı bir şekilde kendi evime gidip dinlenmem gerektiğinin altını çizerek bize

veda etti. Tommy ayrılırken neredeyse ağlayacaktı ancak en kısa sürede onu ziyaret edeceğimi söyleyerek ikna ettim.

Apartmanın önüne vardığımızda valizleri araçtan indirdik. Kızlar benim valizimi de alarak yukarı çıktılar. Anthony ile beni baş başa bıraktılar.

“Üç günün her ânını birlikte geçirdikten sonra seni bırakmıyorum,” dedi Anthony. Apartmandan içeri girdik. Dışarı olukça soğuktu ve Rize’de geçirdiğimiz bahar günlerinden sonra, Detroit’te açık havada durmak çılgınlık gibiydi. Uzanıp yanağımdan öptü. “Seni davet etmek isterdim ama çok yorgunum ve korkarım evdeki tüm zamanımı uyuyarak geçireceğim,” dedim.

Anthony gülümsedi. Yüzünde yine o yakıcı ifade vardı. “Beni davet etme, Lilah.” Elini yüzümde, ardından da boynumda gezdirdi. “Sana bu kadar yakın olmak bazen çok zor geliyor. Sen bu kadar güzel kokarken kendime hâkim olmak zor,” dedi.

Anthony’nin bu kadar açık olmasını beklemiyordum. Cevap vermekte zorlanınca damağımın kuruduğunu fark ettim. Söyledikleri hem yanaklarımı kızartmış hem de değişik bir keyif vermişti. Onun beni her anlamda istediğini düşünmek bir kadın olarak gururumu okşamıştı.

“Yine kızardın,” dedi. Yüzündeki ifade yumuşadı. Yanağıma bir kez daha okşadı. “Tatlı sevgilim, sen hazır olmadan senden hiçbir şey beklemiyorum. Sensizliğe dayanmak bazen güç ama seni sonsuza kadar beklerim.”

Başımı salladım. Ve uzanıp yanağına bir öpücük kondurdum.

“Görüşürüz, sevgilim,” dedim asansöre binmeden önce.

Gülümsedi. Gamzelerini gösterince kalbim yine ismiyle atmaya başladı. Ben tam uzaklaşmadan bana uzandı. Belimden tutup beni kendine çekti ve dudaklarıma kısa ama tesirli bir öpücük kondurdu.

“Görüşürüz, sevgilim,” dedi beni bırakarak. Apartman kapısından çıkıp giderken olduğum yerde durmaya devam ettim ve gidişini ağır çekimde izledim. Az önce kalp ritmimi 200’lere çıkarmış olması çok olasıydı.

9. Bölüm

“**B**ir haftadır ortada yoksun ve attığım her mesajda beni geçiştirdin!”

Masamdaydım. İşe bir saat erken gelip e-posta kutumu temizlemeye başlamıştım ancak tam 07.55'te Henry ofisten içeri girmiş ve bir haftadır nerede olduğumla ilgili hesap sormaya başlamıştı.

“Anlatacağım,” dedim e-postalarımın birini yanıtlarken. “Ama şimdi değil.”

“Of!” dedi Henry. Tepemde dikilmiş olmaktan sıkılmış olacak ki sandalyesini yanıma çekip oturdu.

“Ne zaman anlatacaksın?”

Sorusunu duymazdan geldim. “Ben yokken sen neler yaptın?”

“Beni geçiştirme,” dedi sahte bir kızgınlıkla. “Saçların uzamış ama şirin görünüyor,” dedim. Gözüm hâlâ ekranda, yazdığım şeydeydi.

“Ekрана odaklanmışken nasıl saçım hakkında yorum yapabilirsin?” diye sordu ama cevap beklemiyor gibiydi. “Tatilinin seni hiç değiştirmedini görmek berbat,” dedi bana sataşmak için.

“Teşekkür ederim, sevgili Henry,” dedim yapmacık bir gülümseme ile. Gönder tuşuna bastım ve en sonunda ona döndüm.

“Özlemini dile getirdiğin kelimeler ne kadar da hoş,” dedim.

Suratını astı. “Saçmalama şapşal! Tabii ki seni çok özledim. Sadece bu kadar ketum olman sinirimi bozuyor.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Ama ben hep böyleydim, Henrycik.”

“Tamam işte, sadece biraz değiştiğini hayal etmiştim,” dedi sırtarak.

Sonra birden duraksadı. “Delilah, o parmağındaki bir nişan yüzüğü mü?”

“Bağırma, Henry!” dedim koluna bir fiske vurup.

“Acil kahveye çıkıyoruz! Yoksa departmanın ortasında *Delilah nişanlanmış* diye bağırırım,” diye tehdit etti beni. Neyse ki çoğu e-postamı yazmayı bitirmiş, işlerimi bir bakıma kolaylamıştım.

“Geliyorum kahrolası,” dedim dişlerimin arasından.

Henry sinsice sırttı. Dışarı çıkıp kahve aldık ve banklardan birine oturduk. Hava soğuktu ancak sıkı giyinmiştim. Atkıma iyice sarınarak konuşmaya çalıştım.

“Vay canına, Delilah! Bir haftada sana ne oldu da parmağına bir yüzük geçirdin, söyler misin?”

“Benim için de beklenmedikti,” dedim.

“Eh peki, kim bu şanslı herif? Bana bahsettiğin şu emin olmadığın adam mı?”

“Evet,” dedim eş zamanlı olarak başımı sallarken. “Zaten hayatımda çok adam olmadı, Henry. Bazı şeylerden emin olmam vakit aldı.”

“Tatile onunla mı gittin?” dedi sırtarak. “Maldivler ya da Fas’ta romantik bir tatilin son gününde, ılık bir akşamda dizlerinin üstüne mi çöktü?”

Kahkaha attım. “Tanrım, Henry! Teklif romantikti ancak düşündüğün gibi değildi. Ailemle ilgili bir sorun yüzünden Türkiye’ye gittim. O da peşimden geldi ve oradan ayrılacağımız son gün, soğuk bir akşamda bana hayatımın en romantik ânını yaşattı.”

“Bir dakika bir dakika, takip edemiyorum,” dedi Henry. “Türkiye’ye mi gittin? Ailen neden Türkiye’de? Ve vay! Peşinden mi geldi? Adam gerçekten romantikmiş.”

“Öyle,” dedim istem dışı gülümseyip. “Ailem Türkiye’de çünkü babam Türk’tü. Tabii, bu gerçeği ben çok uzun süre sonra, annemin ölümünün ardından öğrendim. Babam annemle evlenince, ailesi, yani babası, babamı reddetmiş. Aradan 25 yıl geçti ve ben sonunda onlarla yüzleşmek istedim.”

Henry şok içinde bana baktı. “Tekrar vay canına! Bunları bana neden daha önce anlatmadın?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum, çok paylaşmayı sevdiğim şeyler değil. Ben de içinde bulunduğum durumu uzun zamandır çözmeye çalışıyorum.”

“Anlıyorum,” dedi Henry. “Peki, ailenle görüşebildin mi? Nasıl gitti?”

Derin bir iç çektim. “Dedem hâlâ hayatta ve sabit fikirlik konusunda 25 yıl öncesini aratmıyor. Bir de orada olduğum gün Anthony çıkıp gelince beni kabul etme ihtimali kalmadı,” dedim.

Henry’nin gözleri kocaman oldu. “Anthony derken, Anthony Howard’ı mı kastediyorsun?”

Yudumladığım kahvemi püskürttüm. Nasıl böyle bir hata yapmıştım. Anthony’nin ismi ağzımdan öyle kolay çıkmıştı ki kendime inanamadım.

“Elbette hayır,” dedim öksürerek. Henry öksürürken sırtıma vurdu ancak bir yandan sesli düşünmeye başladı. “Aslında düşününce Bay Howard da birkaç gündür şirkette değil. Tam da senden sonra bir seyahate gitti.”

“Henry, yapma...” dedim ama beni dinlemedi. “Bir de adam senden gözlerini ayıramıyor hiç. Tabii ya! Nasıl anlamadım!”

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Henry’den artık kaçışım yoktu. “Tanrım, Henry! Sessiz ol,” dedim en sonunda.

Henry ifademdeki teslimiyeti gördü ve, “Biliyordum!” dedi.

Ardından sırtıttı. “Vay canına, Delilah, Bay Howard peşinden Türkiye’ye geldi, öyle mi?”

“Henry, kimsenin bilmesini istemiyorum,” dedim endişeyle.

“Saçmalama, elbette kimseye söylemem. Ama anlamadığım bir şey var. Bay Howard'ın sevgilisi yok muydu?”

“Beraber değiller,” dedim. Henry'nin bile ilk olarak bu soruyu sormuş olması canımı acıttı.

“Anthony ile Melanie uzun zamandır beraber değil ancak Melanie ayrılığı kaldırarak psikolojide olmadığı için Anthony idare ediyordu.”

“Aslında yeni yıl partisindeki hâlimden belliydi,” dedi Henry. “Melanie'nin resmen suratına bile bakmamıştı. Hatta sana bunu söylemiştim ama ilgilenmemiştin,” dedi bana dönerek.

Omuz silktim. “Aman Tanrım! O zaman birlikte miydiniz?” diye sordu.

“Hayır,” dedim hemen. “O zamanlar ikisinin sevgili olduğunu düşünüyordum, Anthony ile olmak aklımın ucundan bile geçmemişti.”

Henry *devam et* der gibi bakınca konuşmayı sürdürdüm: “Sonra etrafımda olmaya devam etti, arkadaşın olmak istiyorum dedi ama arkadaşmışız gibi davranmıyordu. Sonra terfi aldım.” Bir an duraksadım. “Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, terfi mektubunu yüzüne fırlattım ama bunun profesyonel olmadığını söyleyerek bana meydan okudu.”

Henry koluma dokundu. “Delilah, bu şirkette terfi almayı hak eden bir insan varsa o da sensin. Bay Howard sana çılgınca tutulmuş olsa bile hak etmediğini düşünse bu terfiyi vermezdi. Adamın iş ahlâkı, iş dünyasında en öne çıkan özelliği.”

“Biliyorum ama...” dedim Henry'ye. Kahvemi bir kenara bırakıp tüm dikkatimi ona verdim.

“Henry, bilmen gereken bir şey daha var.”

Henry elini kalbine koydu. “Az önce öğrendiklerimden daha fazlası da mı var? Söyle gitsin, daha fazla şoke olamam sanırım,”

“Matthew Archibald,” diye söze başladım. “Şirketin baş hissedarı ve yönetim kurulu başkanı olan Matthew Archibald'dan mı bahsediyorsun?” dedi gözlerini büyütüp.

Başıma onayladım. Yüzü dehşet ifadesi ile kaplandı. "Devam et. Tanrım, dahası olamaz demiştin ama artık emin değilim."

Derin bir nefes verdim. "Matt benim eniştem," dedim tek nefeste. "Ablamın kocası."

"NEEE?" dedi Henry.

"Bağırma," dedim kolunu dürterek. "Herkes bize bakıyor!"

"Nasıl bağırmayayım? Anlattıkların Game of Thrones'la yarışır."

"Hayatıma hoş geldin," dedim yarı gülümseyerek.

"Vay canına, Del, gerçekten koca bir vay canına!"

"Şimdi neden bu kadar ketum olduğumu anlamışsındır. Bir yanda eniştem şirketin sahibi, bir yanda yüzleşemediğim geçmişim ve ailem, bir yanda da yıllardır hayran olduğum Anthony vardı. Gerçi Anthony ile romantik bir ilişki hiç aklıma dahi gelmemişti. Hatta eniştemin yakın arkadaşı olmasına rağmen onunla tanışmaktan hep kaçındım. Benim için daha çok idol gibiydi."

Henry sırtıttı. "Ve sonra bu idol seni şirkette fark edip sana âşık oldu, öyle mi?"

"Aslında şirkette tanışmadık," dedim. "Birkaç ay önce gece işlerimi toparlarken bir kan ihtiyacı e-postası geldi."

"Şu şirket geneline gelenlerden mi?"

"Evet. Saat sabaha karşıydı ve hastanenin evime yakın olduğunu görünce kayıtsız kalamadım. Gittiğimde karşımda Anthony'yi gördüm ve kız arkadaşı için kan vermeye gitmiş olduğumu öğrendim."

"Hadi be," dedi Henry. "Tasadüfün böylesi."

"Kesinlikle," dedim. "Ben de ilk karşılaşmamızın bu şekilde olacağını düşünmemiştim."

Henry saatine baktı. "Ben bir kahve daha alacağım. Bu anlatıklarını sindirmek için sert bir şeylere ihtiyacım var."

"Sen kahveni al, ben ofise geçiyorum, dakikalardır ortalarda yokuz."

“Tamam, patron,” dedi Henry.

“Sakın başlama!” diye uyardım onu. Sırıttı. “Taamaaam, anladımmmm,” dedi ağzına bir fermuar çekerek.

Derin bir nefes alıp şirketten içeri girdim.

Ofise çıktığımda hemen yanıtlanması gereken e-postalarım geri döndü. Birkaç cümle yazmıştım ki dâhili telefonum çalmaya başladı. Ekranda Anthony Howard yazıyordu. “Buyrun, efendim,” dedim en profesyonel ses tonumla.

“Sabah seni görmeyi beklemiştim,” dedi direkt olarak. Benim için yaptırdığı özel odadan bahsediyordu ancak sabah tek düşündüğüm, işlerime geri dönmekti. “İşlerimi toparlamaya çalışıyorum,” dedim.

“Biraz odama gelebilir misin?” diye sordu. Bu defa, “Aslında oldukça meşgulüm,” diye cevap verdim.

Ancak vazgeçecek gibi değildi. “İsrar ediyorum,” dedi tatlı bir sesle.

“Geliyorum, efendim,” deyip telefonu kapattım.

Anthony beni departmandaki ofisinde değil, yönetim kurulu odasında bekliyordu. Kalbim küt küt atarken odasının kapısını tıklattım. Asistanı masasında yoktu. Henüz kapı koluna dokunmuşum ki kapısı açıldı ve Anthony kolumu tutarak beni içeriye çekti. Kapıyı kapattı ve bana sıkıca sarıldı.

“Tanrım... Lilah, seni çok özledim,” dedi saçlarımı koklarken.

Böyle bir yakınlık beklemediğim için yarı şaşkın, gülümsedim. “Ben de seni özledim, günaydın.”

“Günaydın,” dedi gözlerinde ışıltılarla. Bugün gri bir takım elbise giymişti ancak ceketini çıkarıp askılığa asmıştı. Kolları beni sararken bej gömleğinin, sırtında gerildiğini hissedebiliyordum.

Saçlarını özenle taramıştı ama nedense ben dağınık hâlini daha çok seviyordum. Her şeye rağmen benim için dünyadaki en mükemmel adamdı.

“Nişanlım bugün nasıl?” dedi yüzüğü taktığım sağ elimi öperek. “İyi uyudun mu? Yeterince dinlendin mi, bebeğim?”

Bebeğim demesi içimde bir şeyleri harekete geçirmişti. Daha çok heyecanlandığımı hissettim. “Uyudum,” dedim dudaklarım kuru bir şekilde. “Beni aradın mı?” diye sordu. Gözlerinde yine o ateş belirmişti.

“Çünkü ben seninle uyumaya o kadar alışmışım ki, tüm gece yatakta dönüp durdum.”

Parmakları saç tutamlarımda, ardından çenemde dolaştı. Beni bir çeşit büyüünün etkisine sokuyor gibiydi.

“Anthony...” dedim, gardım düşmek üzereydi. Birazdan beni öpecekti ve onu durdurmak istemiyordum. “Yan odada eniştem var,” dedim. Boğazım kupkuruydu.

Eğilip boynuma tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. “Artık nişanlımsın,” diye mırıldandı. “Seni herkesin yanında öpebilmem yasal olmalı.”

Elimde olmadan kıkırdadım. “Çok güzel kokuyorsun,” dedi bir daha boynuma eğilerek.

“Anthony, dur,” dedim en sonunda. Boynuma derin bir nefes bırakıp durdu. Somurtuyordu. Onu hiç somurturken görmemiştim. İçimden gülmek geldi ama kendimi tuttum. Zaten yakınlığının etkisi ile hâlâ dizlerim titriyordu.

“Gitmem lazım,” dedim nefes nefese. “Biraz daha kal,” dedi beni belimden çekerek.

“Henry biliyor,” dedim pat diye.

“Şu Ron’a benzeyen çocuk mu?” diye sordu. Gözlerimi kıstım. Kimden bahsettiğimi pek âlâ biliyordu.

Omuz silkti. “Bence sorun yok. Bugün Melanie ile ayrıldığının açıklamasını yapacağım. Hatta öğle yemeği saati gelmeden yapılmış olur.”

“Yine de ofisteki herkesin bilmesi konusunda rahat değilim,” dedim ondan hafifçe uzaklaşarak. “Bu konudaki hassasiyetimi biliyorsun.”

“Sevgilim,” dedi tatlı bir sesle. Elimi tekrar tuttu. “Er ya da geç herkes bizi öğrenecek. Lütfen artık rahatla. Bu şirketteki konumunu sen kendi ellerinle elde ettin. Kimsenin buna itiraz edeceğini sanmıyorum.”

“Bilmiyorum,” dedim kararsız bir şekilde. “En azından aylık haberinizin üzerinden bir süre geçsin.”

“Elbette,” dedi ve beni tekrar kendine çekti. Bu defa ben de kollarımı ona sıkıca doladım. Birazdan odasından çıkacaktım ve gün sonuna kadar onu çok özleyecektim.

Kapı birden açılınca ikimiz de neye uğradığımızı şaşırdık. Ben ondan uzaklaşmaya çalışsam da Anthony beni bırakmadı. Bu şekilde kapıyı çalmadan içeri dalanın kim olduğuyla daha çok ilgileniyordu.

Orta yaşlarının sonunda, kırmızı kürk giymiş, bakımlı bir kadın içeri girdi. Anthony'nin asistanı Jenna da arkasındaydı.

“Tanrım... Anthony, yine mi çalışanlarınla kırıştırıyorsun?” diye sordu kadın. Anthony'den derhâl ayrıldım.

Jenna bir yandan haber veremediği için özür diliyor, kadını durduramadığını anlatmaya çalışıyordu. Ben ise kadının söylediği çirkin sözlerle şoka uğramış ve oldukça küçük düşmüştüm.

“Jenna, kes sesini,” dedi kadın.

“Oğlumun odasına telefon ederek girecek değilim.”

Anthony'ye döndüm. Yumruklarını sıkıyordu. Öfkeden yüzünün sertleştiğini görebiliyordum. Elimi tekrar tuttu. Güven vermek istediğini fark ettim ve elimi çekmedim.

“Burada ne işin var, anne?” diye sordu gelen kadına.

10. Bölüm

Vay canına. Kadın, Anthony'nin annesiydi. Dedemden sonra kimseden ürkmem diye düşünmüştüm ancak itiraf etmeliyim ki bu kadın gerçekten ürkütücüydü. Ayrıca bu kadın gelecekte kayınvalidem olacaksa, şimdiden çok kötü bir başlangıç yapmıştık. Yani o yapmıştı.

Kadın bana göz ucuyla baktı. Odadan çıkmak istedim ama Anthony elimi çok sıkı tutuyordu. Kadının bir kaşı havaya kalktı. Başıyla Jenna'ya çık işareti yaptı ve ardından kapının kapanma sesini duyduk.

Yanımızdan geçip omzundaki kürkü, koltuklardan birine bıraktı. Anthony gözlerini açıp kapattı. Zor sabrediyordu. "İki yıldır beni tek bir kez bile ziyaret etmedin. Ve bu sabah editörlerim o beraber olduğun kızla ayrıldığını söyleyen açıklama paylaşmak istediğini söylediler. Neydi kızın adı? Malory?"

"Melanie," dedi Anthony. Sesi sert ama kontrollüydü. "Bunlar seni neden ilgilendiriyor, anne?" diye sordu.

"Tatlım, sen benim biricik oğlumsun. O kızla olmana hiçbir zaman onay vermemiştim ve haklıymışım da. Ayrılmış, yeni maceralara yelken açmışsın bile." Gözleriyle beni gösterdi. Tanrım, bu kadın gerçekten kabaydı.

"Anne," dedi Anthony. Bu defa sesinin kontrolünü her an kaybedecek gibiydi. "Delilah ile seni daha doğru bir ortamda tanıştırmayı planlamıştım ancak görünüşe göre bu ihtimali ortadan kaldırdın."

Annesinin kaşları beklentiyle havaya kalktı ama ifadesindeki alay rahatça seçiliyordu.

“Nişanlım Delilah Hazel,” dedi. Sesindeki kararlı ton ve gurur vurgusu hücrelerime işledi. Sırtımı dikleştirdim. Ben utanılacak hiçbir şey yapmamış ve bu kadının çirkin imalarını hak etmemiştim.

“Merhaba. Sizinle tanıştığıma memnun oldum,” dedim elimi uzatarak. Bayan Howard tek kaşını havaya kaldırıp beni süzdü. “Ah Anthony,” dedi hâlâ bana bakmasına rağmen. “Nişanlıydın demek.”

“Evet,” dedi Anthony. Annesi elimi sıktı ancak bu hayatımdaki en garip tokalaşmaydı. Bana doğrulttuğu bakışları hoşuma gitmemişti.

“Şu an için basına duyurmayacağız,” dedi annesini uyarır bir tonda.

“Elbette, tatlım,” dedi annesi. “Şimdi annenle bir kahve içmeye ne dersin? Böylece kaçırdığımız günleri konuşuruz. Hem de bana biraz, güzel nişanlından bahsedersin.”

Bir anda tekrar bana dönüp gülümsedi. “Delilah, sen de bize katılmak ister misin?”

“Çok nazıksınız ancak bugün biraz yoğunum,” dedim. Anthony’ye döndüm. “Ben işimin başına döneyim, görüşürüz,” dedim yumuşak bir sesle. Annesine de veda ettikten sonra hızla odadan çıktım.

Aman Tanrım! Ben az önce ne yaşamıştım öyle?

ANTHONY

Tüm gün mesai bitiminde Lilah ile geçireceğim anların hayalini kurmuşken şimdi evimde oturmuş, boş boş duvara bakıyordum. Annem yine hızla hayatıma girmiş ve tüm dengemi altüst etmişti. Sadece beni etkilese razıydım ancak yine imkânsız taleplerle gelmişti ve hayatım boyunca onun lanetinden kurtulamayacağım hissi beni boğuyordu.

Telefonum çaldı. *O arıyordu. Yine.*

Telefonu açıp kulağıma götürdüm. "Dinliyorum," dedim sadece.

"Kararını verdin mi?" diye sordu annem.

"Karar verecek bir şey yok. Daha önce de söyledim. Şirketlerinin başına geçmekle ilgilenmiyorum. Mirasınla ilgilenmiyorum. Tek istediğim, beni rahat bırakman," dedim öfkeyle. Tüm gün kendimi dizginlemek için Lilah'tan destek almıştım ama artık o yoktu ve daha fazla sakin kalamıyordum.

"Yıllardır şımarıklığı bırakıp mirasını devralmanı bekliyorum," dedi annem. "Sabırla bekliyorum ancak sen başka insanları zengin etmeye devam ediyorsun. Nişanlını da araştırdım. Matt'in baldızıyla mı evleneceksin? Gerçekten mi, Anthony? Dilersen soyadını da Archibald yap, ne de olsa sadece onlara faydan dokunuyor!"

"Anne," dedim dişlerimin arasından. "Benden ne istiyorsun? İstemediğim bir hayatı yaşamamı mı? İlgilenmiyorum, neden anlamıyorsun!"

"Ah anlıyorum," dedi. Az önceki öfkeli sesi gitmişti. Şimdi yerine tehlikeli bir sakinlik gelmişti. "Anlıyorum, Anthony. Bundan sonra olacaktan ben sorumlu değilim," dedi yumuşacık bir sesle. "Bu sana son teklifimdi."

Cevap vermek için ağzımı açtım ancak telefonu çoktan kapatmıştı. İçimde kötü bir his vardı.

O gece hiç rahat uyumadım.

DELILAH

Sabah alarmından önce telefonuma gelen sayısız bildirim sesiyle uyandım. Bugün cumartesiydi ve tamamen dinlenebilmek için alarmı 9.30'a kurmuştum. Güzel de uyumuştum. Ayılmam

birkaç dakikamı aldı ve tüm bu süre zarfında telefonum ötmeye devam etti. Komodinimdeki saate baktım, saat henüz 9'du.

Neler oluyordu?

Telefonumu elime aldım. Ekranımdaki bildirimler bir saniye bile sabit kalmıyor, bir öncekinin yerine yenisi ekleniyordu.

Sosyal medya hesaplarıma gelen bildirimlerdi bunlar. Ancak ben hesaplarımı çok aktif kullanmazdım. İçimde kötü bir his vardı. Bildirimlere girince bunların etiket olduğunu fark ettim. Bir fotoğrafa beni etiketlemişlerdi.

Aman Tanrım... Fotoğrafta diğer etiketlenen kişi Anthony'ydi. Ben Türkiye'ye gitmeden önce havalimanında yaşadığımız vedayı fotoğraflamışlardı. Sarılıyorduk... Birbirimize aşkla baktığımız fotoğraflar da vardı.

Fotoğraftan daha korkunç olan şeyse atılan başlıklardı. Birkaç haber sitesinde servis edilen haber başlıkları, "DEV ŞİRKETTE BÜYÜK İHANET", "HOWARD'IN YENİ GÖZDESİ", "2 YILLIK SEVGİLİSİNİ ASİSTANI İLE ALDATTI", "MELANIE WILLEY VE ANTHONY HOWARD AYRILIĞININ ARKASINDAKİ İSİM" şeklindeydi. Ve tüm bu haberlerin fotoğraflarına beni etiketlemişlerdi.

"TANRIM!"

Şok içinde tüm paylaşımlara baktım ancak kontrol edilemeyecek kadar çoktu. Anthony bu hafta Melanie ile ayrıldıklarını basına duyurmuştu ve olay sorunsuz kapandı diye düşünmüştük. Ancak bu fotoğraflarda tarih vardı. 10 gün öncesini işaret ediyordu. Resmen ihanetin kanıtı olarak göstermişlerdi.

Bayılacak gibi hissediyordum. Başım dönüyordu. Atılan başlıklar kafamda birer birer tekrar ediyor, midemi bulandırıyor. Gözlerim öfke ve kırgınlığın etkisiyle doldu. Nasıl bu kadar zalim olabilirlerdi? Nasıl bu şekilde acımasızca, hayatlarımız hakkında tek bir doğruyu bilmeden yazıp çizebilirlerdi?

Telefonum çalmaya başladı. Bilmediğim bir numaraydı. Tereddütle açtım. "Merhaba, ben US Magazin'den Hailey, sizinle

röportaj yapmayı çok isteriz,” dedi karşıdan gelen ses. Cevap bile veremedim, ellerim titredi ve telefonu derhâl telaşla kapattım. Telefon numaramı nereden bulmuşlardı? Hayatım nasıl bu kadar hızlı bir şekilde karışmıştı?

Tanımadığım numaralar art arda aramaya devam etti. Telefonu sessize aldım ancak ulaşılabilir olduğum her an, kendimi tehdit altında hissediyordum. Komodine bıraktığım telefonu almak için mutfak barından geri döndüm. Şimdiden 13 cevapsız arama görünüyordu. Telefonu tamamen kapatıp, aldığım yere geri koydum. Mutfığa geçip kahve yapmak için makinenin tuşuna bastım. Aklım tamamen karışmıştı. Bu haber neden Amerika’nın en büyük gündemi gibi servis edilmişti ki? Tamam, Anthony iş dünyasında önemli bir figürdü fakat yine de dikkatlerin tamamen bize dönmesi şaşırtıcı geliyordu. Ya da *kasıtlı*.

Kahve makinesinden hazır sesi geldi ancak ben hâlâ düşünceler içindeydim. Sonunda kahveyi kupama doldurdum. O an ellerimin hâlâ titrediğini fark ettim. Kahveden bir yudum aldım, sakinleşmem ve makul düşünmem gerekiyordu. Ancak tüm dengemi yitirmiş gibiydim.

Dairemin kapısı çalınca irkildim.

“Kim o?” dedim kapıyı açmadan. Normal şartlarda kimin geldiğini sormayacak kadar güvenli bir apartmanda yaşıyordum. Şu an ise hiçbir şekilde güvende hissedemiyordum.

“Benim,” dedi kapıdaki. Hemen kapıyı açtım. Anthony endişeli bir hâlde bekliyordu. Kapıyı açtığım anda içeri girip bana sarıldı.

“Tanrım... Lilah, seni çok merak ettim. Telefonun neden kapalı?”

“Devamlı arıyorlar,” dedim. “Telefonumu nereden bulduklarını bilmiyorum. Seni aramıyorlar mı?”

Anthony’nin kaşları çatıldı. “Basından birkaç tanıdık isim dışında kimse aramadı,” dedi şüpheyle. “Telefonuna nasıl ulaştılar ki? Bu özel bir bilgi.”

“Bilmiyorum,” dedim. Elimi saçlarımdan geçirdim ve düşünmeye çalıştım. “Basından tek bir kişi bile tanımıyorum ben,” dedim en sonunda.

Anthony elimden tutup koltuklara doğru ilerledi. İkimiz de oturduktan sonra dikkatle beni izledi. “Lilah, çok özür dilerim, bunların hepsi benim suçum.”

“Neden senin suçun olsun ki?” dedim hayretle. “Doğrusunu araştırmadan bu kadar korkunç bir haber yapan onlar. Eminim Matt hepsini dava edecek.”

“Matt’ten önce ben edeceğim,” dedi ancak hâlâ sıkıntılı görünüyordu.

“Lilah, sanırım bu haberleri kimin çıkardığını biliyorum,” dedi en sonunda. Yüz ifadesi çok kasvetliydi, içime bir karanlığın çöktüğünü hissettim.

“Kim?” dedim merakla. Yoksa Melanie miydi? Anthony onun iyi olduğunu, klinikte her şeyin yolunda gittiğini söylemişti. Bir sorun mu çıkmıştı?

“Annem,” dedi tek nefesle. Farklı senaryolarla boğuşan zihnimin tüm dikkati Anthony’ye çevrildi. Çok mahcup ve üzgün görünüyordu. Ben ise oldukça şaşırmıştım. Düzeltiyorum, aslında dehşete düşmüştüm.

“Nasıl yani?” diye sordum.

“Bu hafta onunla bir görüşme gerçekleştirdik. Matthis’i bırakıp şirketlerin başına geçmemi istedi. Elbette kabul etmedim. Yapabilecekleri karşısında beni uyardı ancak bu kadar ileri gideceğini tahmin edemedim. Affet beni, Lilah. Annemi tanıyorum, bunu öngörmem lazımdı.”

“Anlayamıyorum,” dedim şokla. “Neden bir anne, oğluna bunu yapar? Hem nasıl bu kadar güçlü olabilir?”

“Annem, Amerika’nın en büyük gazetelerinden birinin sahibi,” dedi, sesi hâlâ oldukça sıkıntılıydı. “Aslında bu işten anlamaz bile ama gücünü korumak için basın-yayın organlarını da

tekeline almaktan çekinmedi. Yani bu yaptıkları, onun için çok da zor şeyler değil.”

“Tanrım,” dedim şokla. “Anthony, böyle bir anneyle büyüdüğüne mi yoksa başımıza gelenlere mi daha çok üzölmeliyim, bilmiyorum.”

Elimi tuttu. “Benim harika kalbe sahip olan, sevgilim. Şu an tam olarak bana öfkelenme ve içini dökme vaktin. Hâlâ benim için üzüldüğüne inanamıyorum.”

Elini yanağıma götürüp yüzümü okşadı. “Bu durumu çözeceğim, lütfen üzölme. Birkaç gün içerisinde her şey normale dönmüş olacak.”

Derin bir nefes verdim. “Umarım,” dedim.

“Şimdi sana bir melisa çayı yapayım, rahatlarsın,” dedi koltuktan kalkarken. Mutfağı gitmek yerine, evin girişine yöneldiğini görünce merakla ne yaptığını izledim.

Getirdiğini fark etmediğim bir poşeti kapının yanından alarak mutfağı geldi. Bu, Detroit’in en ünlü pastanesinin poşeti idi. “Kahvaltı yapmadığını tahmin ettiğim için sana kuruvasan aldım.”

Ne kadar acıktığımı, kuruvasanlardan bahsettiğinde hissetmişim. “Neli?” diye sordum.

Anthony güldü. “Tüm çeşitlerden aldım,” dedi dişlerini göstererek. “Karamel, çikolata, yaban mersini ve bilmediğim bir çeşit daha.”

“Bir de tatlının her şeyi düzeltemediğini söylerler,” dedim, üzerimdeki kara bulutlardan kurtulmaya çalışarak.

O, çayı ve kuruvasanları hazırlarken, bar masamın sandalyelerinden birine oturarak onu izledim. İş bittikten sonra hazırladığı tabağı önüme itti ve eğilip saçımdan öptü.

“Her şey iyi olacak, bebeğim,” dedi.

Ona sonsuz güveniyordum.

11. Bölüm

Hiçbir şey iyi olmamıştı.

Öncelikle bazı iş arkadaşlarımdan korkunç mesajlar almıştım. Belki kötü niyetli değildiler ancak sözlerinin nereye gittiğini ölçmedikleri kesindi.

“Terfinden önce mi birlikteydiniz?” diye sormuştu biri. Bir diğeri de, “Her konuda sandığımız kadar iyi mi?” diye sormuştu. Bunlara benzer birkaç soru daha almıştım ve Tanrım! İnsanların neden özel hayata saygısı yoktu? Ya da akıllarına gelen her şeyin sorulmayacağını bilmiyorlar mıydı?

“Yuh,” dedi Ellie, gelen mesajlardan bahsettiğimde. Kane-pemde oturmuştuk ve korkunç skandalın hayatıma olan yansımalarını konuşuyorduk. Günlerden çarşambaydı ve üç gündür işe gitmiyordum. Henüz hazır hissetmiyordum. Genelde sorunlarımdan kaçmak pek tarzım değildi ancak başıma gelenlerin normal sorunlardan sayılmayacağını düşünüyordum.

“Ben bile sormazdım bunu,” dedi. Fıstık ezmenden bir kaşık daha alıp onu onayladım. “Gayet de sorardın ama konumuz bu değil,” dedi Kate.

Ellie dil çıkardı. Klasik.

Kızlar her akşam okul biter bitmez bana geliyordu. Anthony, peşine magazin ekiplerinin takılması ihtimaline karşılık pazar gününden beri uğramıyordu. Onu şimdiden çok özlemiştim. Yine de kızlar beni yalnız bırakmıyor, uyuyana kadar bana eşlik ediyorlardı.

Yemek hazırlıkları için mutfığa gittiğimiz sırada telefonum çaldı.

Telefonum çalınca Ellie koştu, arayan kişiyi görünce heyecanla bağırdı. “DELL, TUNA BALIĞI SENİ ARIYOR!”

Saate baktım, akşam altıydı. Türkiye’de geç bir saat olmalıydı. Telefonu Ellie’den alıp odama geçtim. Kapımı kapattıktan sonra telefonu açtım. “Selam, Tuna.”

“Selam,” dedi Tuna. İlk defa benimle Türkçe konuşuyordu. Sesi oldukça kötü geliyordu. “Bir sorun mu var?” diye sordum endişeme hâkim olmayarak.

“Evet,” dedi. Sonra boğazını temizleyip, sesini toparladı. “Seni endişelendirmek istemezdim ancak durum biraz ciddi. Dedem birkaç saat önce bir kalp krizi geçirdi, durumu oldukça kritik.”

“Aman Tanrım! Çok üzgünüm,” dedim. “Halamlar nasıl?”

“Perişanlar,” dedi Tuna üzgün bir sesle. “Bunu sana söylemek zorunda kaldığım için beni affet, Delilah. Ancak dedem, dayımdan senin ve Anthony’nin hakkında bilgi toplamasını istemiş. Sanırım ikinizin bir skandalı olmuş ve dayım bunu dedeme iletmış. Krizi bu durumun tetiklediğini tahmin ediyoruz.”

Tuna’nın söyledikleri kalbime bıçak gibi battı. “Sakın yanlış anlama, asla senin yüzünden olduğunu düşünmüyoruz, ne yaşadığın seni ilgilendirir.” Derin bir nefes aldı. Ardından konuşmaya devam etti: “Sadece... Sen gittikten sonra dedem durgunlaştı. Hepimiz, yıllar sonra pişman oluşunu, seni kabullenişini izledik. Gidişinden birkaç gün sonra bana seni sordu. Belli ki devamını sormaktan utandı, dayımdan öğrenmek istemiş. Biz bu krizin öfkeyle değil, üzüntü ile gerçekleştiğini düşünüyoruz. Sanki olanlar için kendini suçluyordu.”

Tuna’nın sesi kırıldı. Konuşmakta zorlandığını anladım. Ona zaman tanıdım, birkaç saniye daha geçti. “Delilah, belki çok şey istiyoruz ama annemler de ben de buraya gelersen çok mutlu oluruz. Dedemin ne kadar vakti kaldı, bilmiyoruz. Ölmeden önce seni görmesi hepimizi rahatlatacak.”

Bir anlığına nasıl tepki vermem gerektiğini bilemedim. Tuna'nın söyledikleri hem çok acı hem de ütöpik geliyordu. Dedemin bana verdiği tepkiler öylesine korkunçtu ki onu hiç farklı bir ifadeyle hayal edememiştim.

"Delilah, orada mısın?" dedi Tuna.

"Evet, evet," dedim hemen. "Gelirim elbette. Çok çok üzgünüm, Tuna," diye ekledim.

"Seni bekliyoruz," dedi Tuna, rahatlamış bir sesle. "Anneler selamlarını iletiyor."

"Lütfen sen de benim selamlarımı ilet," dedim. Telefonu kapattıktan sonra kendime birkaç dakika, az önce olanları düşünme izni verdim. Yatağımın kenarına oturdum.

Çok şaşkındım. Dedemin benimle barış imzalaması fikrini aklımdan tamamen silmiştim. Ama Tuna sözlerinde samimiydi. Dedem beni affetmek istemese bile, halalarımın yanında olmak adına zaten Türkiye'ye geri dönerdim.

Yatak odamın kapısı tıklanınca, "Gelin," dedim. Kate kafasını uzattı. "Her şey yolunda mı, Del?"

"Hayır," dedim bir yandan kafamı sallayarak.

"Ne oldu?"

"Dedem kalp krizi geçirmiş. Türkiye'ye gidiyorum. Valizimi toplamama yardım eder misiniz?"

"Aman Tanrım, Del, çok üzgünüm. Tabii, ederiz," dedi ve kardeşine seslendi. Ellie koşarak geldi. Valizi çıkardığımızı görünce korkuyla sordu: "Tuna'ya bir şey mi olmuş?"

"Hayır," dedi Kate. "Dedeleri kalp krizi geçirmiş. Del acilen Türkiye'ye gidecek."

Ellie şaşırdı ve ardından açık bir şekilde üzüldü. Dedemle bu kadar ilgili olması dikkatimi çekti.

"Tuna çok üzülmüştür," dedi kırık bir sesle.

Kafam düşüncelerle dolu olmasa, Ellie hisleri konusunda bu kadar açık olduğu için çok mutlu olur, üzerine giderdim ancak şu an ablamla eniştemi aramam ve durumu bildirmem

gerekiyordu. Anthony'nin annesinin patlattığı skandal haberdan sonra eniştem Matt oldukça öfkeliydi ve onlardan habersiz seyahate çıkarak onları daha fazla endişelendirmek istemiyordum.

"Selam Dennis," dedim, telefon üç çalışta açıldıktan sonra.

"Selam, tatlım," dedi ablam hemen. Çok uzatmadan, Dennis'e olanları anlattım. Beni yarım saate arayacağını, ondan haber almadan herhangi bir planlama yapmamamı söyledi.

O sırada Anthony'yi aradım. "Lilah," dedi, telefon daha bir kere çalmıştı.

"Selam," dedim. Onun sesini her duyduğumda kalbimin böyle pır pır kanatlanması normalden öte geliyordu.

"Selam, sevgilim," dedi sıcacık sesiyle. O an hatırladım, daha bir saat önce konuşmuştuk ve bir toplantıya gireceğinden bahsetmişti. Şu an toplantıda olmalıydı ve buna rağmen kapatmam için hiçbir girişimde bulunmuyordu.

"Toplantıda olmalısın, seni çok tutmayayım. Dedem rahatsızlanmış ve benim acilen Türkiye'ye gitmem gerekiyor," dedim hızlıca.

"Ah hayır... Sen iyi misin?" dedi. Koltuğundan kalkıp adım attığını hissettim. Telefondaki ses dengesi değişmişti. Biraz sonra daha sessiz bir yere geçti.

"İyiyim, endişelenme," dedim ama sesimdeki boğukluğa engel olamamıştım. "Sadece, çok vakti kaldığını düşünmüyorlar, Anthony. Biliyorum, bana hiç iyi davranmadı, hatta hiçbir sözünü hak etmedim. Ancak ne olursa olsun o benim babamın bir parçası ve üzülmeden edemiyorum."

"Sevgilim..." dedi sakinleştirici sesiyle. "Kötü düşünme. Bana yarım saat ver. Sen de o sırada hazırlan, hemen çıkarız."

"Sende mi geleceksin?"

"Elbette. Böyle bir durumda seni yalnız bırakacağıma inanabiliyor musun?"

“Tamam,” dedim. İçim biraz olsun rahatlamıştı. Tek gitmek sorun değildi ama yanımda Anthony’nin olması çok daha rahatlatıcıydı.

Aramayı sonlandırdığım anda telefonum tekrar çaldı. Arayan ablamdı.

“Delilah, tatlım, Matt ile konuştum, jeti iki saate kalkışa hazır olacak. Hazırlan, seni almaya geleceğiz.”

“Teşekkürler, Dennis,” dedim. “Ama sizin gelmenize gerek yok. Anthony benimle geliyor, havalimanına beraber geçebiliriz.”

“Hayır, tatlım,” dedi ablam. “Yanlış anladın, ben de seninle geliyorum. Enişten de gelmek istedi ancak Anthony çoktan bir toplantıyı terk ettiği için onun yokluğunda işleri devredecek bir CEO bulamadı.” Bu kısmı şakayla karışık söylemişti. “Her neyse, ben seni bu defa yalnız bırakmayacağım. Tüm kalbimle dedenin iyi olmasını diliyorum ancak artık yalnız büyümediğini görmeleri gerek.”

“Sağ ol, Dennis,” dedim duygulanarak.

“Sorun yok, tatlım. Hızlıca hazırlan. Ben geldiğimde Anthony de gelmiş olur.”

Valizimi hazırlamam çok uzun sürmedi. Kısa bir süre önce valiz boşalttığım için, yanıma alacağım şeyleri otomatik bir şekilde valize yerleştirdim. Ellie işi olduğunu söyleyip dairelerine çıkmıştı, hazırlığı Kate ile yapmıştık. Her şey hazır olduğunda kapı çaldı. Anthony olmalıydı. Kapıyı açınca karşımda elinde valiziyle Ellie’yi görünce şaşırdım.

“Ellie?”

O anda alışık olmadığım kadar kırılgan görünüyordu. Bu duruma şaşıran Kate de yanıma geldi.

“Ellie, o valiz ne?”

Ellie derin bir nefes aldı ve gözlerini sıkıca yumdu. Ardından hızlıca konuşmaya başladı. “Del,-ablanla-konuşmanızı-duydum-ve-jetle-gideceğinizi-öğrendim-lütfen-sizin-

le-gelmeme-izin-verin-ve-Tuna'nın-yanında-olayım. Ayrıca-evet-Tuna'dan-çok-hoşlanıyorum-ve-bunu-yüzüme-vurmaya-kalkarsanız-ikinizin-de-saçını-uykunuzda-keserim-ve-bundan-bir-an-bile-pişman-olmam.”

“Oh!” dedi ve gözlerini açtı.

Kate ve ben kocaman olmuş gözlerle Ellie'ye bakıyorduk.

“Vay canına, peki,” diyebildim sadece. Ellie elbette bizimle gelebilirdi ancak okulu ne olacaktı? Bu soruyu benim yerime Kate sordu.

“Okulun ne olacak? Final haftanda değil misin?”

“Bugün son finalime girdim,” dedi Ellie. “Sadece bir proje ödevim kaldı, o da zaten bitmek üzere. Uçakta bile tamamlarım. Bilgisayarım yanımda.”

Ellie'yi hiç bu kadar hevesli görmemiştim. Kate'e baktım. Başıyla onayladı. “Tamam, elbette gelebilirsin,” dedim gülümseyerek.

Ellie boynuma atlayıp bana sıkıca sarılınca Kate gülmeye başladı. Tam yorum yapacaktı ki Ellie ona uyarıcı bir bakış attı. “Az önce ettiğim yemini döndüğümde de gerçekleştirebilirim.”

Kate göz devirdi. “Her neyseee.”

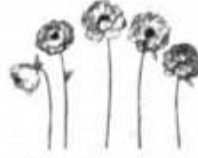
Anthony ve Dennis birkaç dakika sonra geldiler. Hep beraber Matt'in arabasına bindik. Kate bize araca kadar eşlik etti. “Hepinizin gittiğine inanamıyorum,” dedi bize veda ederken. “Resmen yapayalnız kaldım.”

“Netflix'i büyük ekranda izleyebilirsin artık,” dedi Ellie. Sonra ekledi: “Her neyse, buzluktaki çikolata parçalı dondurmamı da yiyebilirsin. Ama kurabiyeli olana dokunayım deme sakın.”

Kate ona dil çıkardı. Ellie de aynı şekilde karşılık verdi. Anthony ile birbirimize bakıp güldük. Birden aralarında olduğum, bana eşlik ettikleri ve hayatımın en zor görevlerinden birini gerçekleştirmeye giderken yanımda oldukları için Tanrı'ya binlerce şükrettim.

Yıllardır gerçek ailemin, bağlarımın ve köklerimin eksikliğini çekerken, aslında tam buraya da birçok kök saldığımı fark ettim.

Ben yalnız değildim. Hangi isimle olursam olayım, hangi toprağa basarsam basayım, bir şekilde yeşermiştim. Tohumlarım vardı ve çok yakında meyvelerim güneşle beraber parlatacak, çiçekler açacaktı.

Eniştem Matt'in özel jeti sayesinde, Rize'ye yapacağımız yolculuk ilk seferki kadar yorucu geçmeyecekti. Direkt uçuşla Rize'de olacaktık. Uçağa bindiğimiz anda bir dejavu yaşıyor gibi hissettim. Çok değil, on gün kadar önce yine bu koltuklarda oturuyor, çok daha farklı düşünceler taşıyordum. Dalıp gittiğimi fark eden Anthony elimi tuttu. Ben pencere kenarında otuyordum, o da hemen yanımdaydı. Ellie ve Dennis arkamızda oturuyordu.

"İyi misin, sevgilim?" diye sordu elimin üstünü öperek.

"İyiyim, sorun yok," dedim. Gülümsemeye çalıştım ancak kalbimi müthiş bir sıkıntı kaplamıştı. Kötü bir şey olsa Tuna haber verirdi, değil mi? Arkamı dönüp Ellie'ye baktım. Bilgisayarını çıkarmış, söz verdiği gibi ödevinin üzerinde çalışıyordu. Arada telefonunun ekranına bakıyor ama tekrar dikkatini ödevine veriyordu. Anthony tekrar elime dokundu.

"Sevgilim?"

"İyiyim, gerçekten," dedim, elimi onunkinin üstüne koyarak. "Sadece biraz endişeliyim."

"Ben dedenin iyi olacağına inanıyorum," dedi elimi sıkarak.

"Umarım, Anthony," dedim.

"Biraz uyumaya çalış, varmamıza dört saat var. Dinlenmiş olursun. Oraya gittiğimizde gün çoktan başlamış olacak."

"Haklısın," dedim. Koltuğumu arkaya doğru yatırdım ve gözlerimi kapattım. Bir an önce akrabalarımın yanına ulaşmak,

eğer dedem son anlarını yaşıyorsa bile ona, doğru bir veda etmek istiyordum.

Uçak inişe geçtiğinde gerginliğim en yüksek boyuta ulaştı. Piste yaklaştığımızda etrafımızı derin bir mavilik sardı. Havalimanının pisti denizin üstündeydi. Yeni bir havalimanıydı. Kendim zaten bir havalimanı projesinde çalıştığım için proje tasarımı esnasında dünyada devam eden diğer havalimanlarını da incelemiş, daha buralı bile olduğumu bilmeden önce Rize hakkında bilgi sahibi olmuştum. Örneğin havalimanının kontrol kulesi, bölgenin çay yetiştiriciliğine atıfta bulunmak için çay bardağı şeklinde tasarlanmıştı. Bu küçük nüans, bana kendi projelerimde de kullanmak için fikir vermişti.

Rize'de hava çoktan aydınlanmıştı. Yedi saat kadar ileridelerdi ama kendimi jet-lag olmuşum gibi hissetmiyordum. Hava önceki ziyaretimizden daha soğuk, bulutlar daha karaydı. İçimdeki karamsarlık sanki gökyüzüne yansımıştı. Endişem ve bilinmezlik çıkmazı tüm duygularıma hâkim olmuştu. Uçaktan indiğimizde çok hızlı bir şekilde kiralık araca yöneldik. Anthony herhangi bir detay düşünmeme izin vermeden her şeyi ayarlamıştı. Ben ön koltukta Anthony'ye eşlik ederken, Dennis ve Ellie arka koltukta oturuyordu. Aracın içinde farklı bir sessizlik vardı. Kimse ne diyeceğini bilmiyor gibiydi, benim de konuşmaya pek hâlim yoktu. Anthony arada elimi tutuyor, yanımda olduğunu hissettirmek için nazikçe sıkıp bırakıyordu.

Merkeze vardığımızda, Tuna'yı arayarak hastanenin konumunu öğrenmiştik. Sonunda hastanenin giriş kapısına ulaştığımızda, Anthony aracı valeye verdi ve bizimle beraber araçtan indi. Hastane kapısından girdiğimizde elimi sıkıca tutuyordu. Varlığı bana öyle yoğun bir güç veriyordu ki, titreyen sağ elimi de birleşen ellerimizin üzerine kapayarak ondan daha fazla

destek almaya çalıştım. Tuna koşarak yanımıza geldi. Henüz yoğun bakım katına çıkmamıştık ama geleceğimizi bildiği için bizi karşılamak için beklemişti anlaşılan. Bana hızlıca sarıldı. “Gel-diğin için çok teşekkürler, Delilah.”

“Önemli değil,” dedim. “O nasıl?”

“Aynı,” dedi Tuna. Sesi tatsızdı ama yine de umutsuz çıkmı-yordu.

“Gülcihan hala, Fındık hala, buradalar mı?” diye sordum.

“Yoğun bakım katındaki bekleme salonundalar,” dedi Tuna. Bir anlığına duraksadı. Kime baktığını tahmin etmek zor de-ğildi. Hemen arkamda duran Ellie, üzgün bir şekilde Tuna’ya bakıyordu. Ablama ve Anthony’ye bakarak, başımla işaret et-tim. Neyse ki hemen ima ettiğim şeyi anladılar ve beraber yo-ğun bakım katına yöneldik. Asansörün tuşuna bastığımızda göz ucuyla artık uzağımızda kalan Tuna ve Ellie’ye baktım. Ellie, Tuna’ya bir şeyler söyledikten sonra ondan hiç beklemediğim bir şey yaptı ve Tuna’ya sıkıca sarıldı. Ablam da benim baktığım yere bakıyordu.

“Tanrım, bir haftada neler olmuş böyle?” dedi gülümseyerek.

“Aşk için bir hafta değil, bazen bir küçük tesadüf bile yeter,” dedi Anthony.

Asansöre binmeden önce elimi tuttu. Ablam bize bakıp iç çekti ve, “Kocamı şimdiden özlememe neden oluyorsunuz,” de-dikten sonra kapıya doğru döndü.

Yoğun bakım katı Türkiye’de de farklı değildi. Hemşire ban-kosu dâhil, tüm kat yoğun bir sessizlik içindeydi. Bekleme sa-lonu hemen koridorun başındaydı. Orada bile ölüm sessizliği vardı. Bir an için halalarımın orada olmadığını düşündüm an-cak aralık kapıyı tıklattığımda, Fındık halanın odada düşünceli bir şekilde dolandığını gördüm. Gülcihan hala manzaraya dö-nük olan koltuklardan birine oturmuştu. Elinde bir kâğıt men-dil vardı, ağladığı belliydi.

Bir an nasıl giriş yapmam ya da ne demem gerektiği konusunda kararsız kaldım. Türkçe kelimeler zihnimde dönüp durdu ve doğru ifadeyi seçmek için kendimi zorladım. En sonunda, “Geçmiş olsun,” dedim.

Fındık hala hemen bana döndü.

“Ah! Vallahi gelmiş vefalı yeğenim benim!” Bana doğru koşup sarıldığında hemen karşılık verdim. Üzüntüyle birkaç şey söyledi ama yöresel ağzından dolayı tam olarak anlayamadım.

Bir gözüm Gülcihan haladaydı. Beni görünce oturduğu yerden kalktı, hızlıca gözlerini silip gülümsedi.

“Hoş geldin, güzel kızım, seni de yorduk te oralardan.”

Gülcihan halama sarıldım. “Hiç önemi yok, siz istemerseniz de durumu öğrenince gelirdim. Sizi yalnız bırakmazdım,” dedim.

Dennis Türkçe öğrendiğimi biliyordu ancak bu kadar ilerletmiş olduğumu tahmin etmediğini şaşkın ifadesinden anladım.

Halalara dönüp ablamı gösterdim. “Ablam Dennis,” dedim. Ablam elini uzatınca önce Fındık, sonra Gülcihan halam elini sıktı. İkisi de gülümsüyorlardı. Gülcihan halam ablamın elini bırakmadan önce boшта kalan elini de ablamın elinin üstüne koydu ve içten bir şekilde teşekkür etti. Ablam önce şaşırsa da bunun benim bu yaşıma gelmeme sağladığı katkı için özel bir teşekkür olduğunu hızlıca fark etti ve başını sallayarak Gülcihan halama karşılık verdi.

Anthony’yi onlara tekrar tanıtmam gerektiğini hissettim. “Erkek arkadaşım Anthony,” dedim iki halama da. Anthony ellerini sıkmak yerine onlara kibarca selam verdi. Halalarım onun bu nezaketinden memnun bir şekilde gülümsediler. Fındık hala bana yaklaştı. “Bu adam her geldiğinde daha da mı güzelleşiyor kız? Bak, iş güç dememiş, koşmuş yine peşinden gelmiş. Vallahi sana kör kütük âşık.”

“Fındık hala, yapma,” dedim ama bir yandan gülümsemeden edemedim. Fındık hala böyleydi. Babası için ne kadar

üzüldüğünü odaya ilk girdiğim anda anlamıştım ancak onun için acıların üzeri kendine has mizahıyla örtülmek suretiyle hayat devam ediyor gibiydi sanki. Beni gülümsettikten sonra endişeli gözlerle ablasına döndü.

“Abla, Fatih’e bir sorayım, belki haber vardır. Hem doktorun yanından çıkmıştır artık.”

“Git sor,” dedi Gülcihan hala. Dedemin durumundan bahsedince ifadesine kocaman bir karanlık oturdu.

Fındık hala çıkmadan Tuna ve Ellie içeri girdi. “Aaa, bu kızıl kız da mı geldi? Elliiii, kız, hoş geldin.”

Tuna’ya yaklaşıp fısıldadı. Ben duyacak kadar yakındaydım. “Deden kalpten gitti, sen hala ecnebi kız derdindesin, paşam.”

Tuna göz devirdi. “Öyle deme teyze ya. Hem ben ciddi düşünüyorum.”

“Tövbe bismillah,” dedi Fındık hala. Sonra Ellie’ye alıcı gözle baktı. “Ama güzel kız, o saçı da doğal galiba. Gözlere bak, yeşil yeşil, çay ağaçları gibi, maşallah.”

“Teyze gerçekten mi ya?”

“Sus! Kızı hastaneye getirdiysen lafı da işiteceksin. Şimdi çekil önümden, babama bakacağım.”

Fındık hala gözden kaybolduğunda Ellie bana dönüp sessizce, “Ne oldu?” diye sordu. “Sorun yok. Fındık hala, Tuna’yla uğraşarak hayatta kalmaya çalışıyor,” dedim.

Ellie anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. Ellie’den yersiz bir yorum beklediğim için şaşkınca gözlerimi ona diktim.

“Ne var?” dedi omzunu silkerek. “Uyumlu olmaya çalışıyorum. Kate, gelmeden önce başımın etini yedi.”

Gülümsedim. “İyi yapmış. Hadi gel, koltuklara geçelim.”

Gülcihan hala, Dennis ve Anthony karşılıklı oturmuşlardı. Gülcihan hala nazik davranmaya çalışsa da ne kadar endişeli olduğunu hissedebiliyordum. Neler olduğunu ya da dedemin nasıl bu hâle geldiğini sormak istiyordum ancak bir yandan da yeri ve zamanı değil gibi geliyordu.

Bu yüzden gergin ve sessiz bekleyişimiz yaklaşık bir yarım saat daha devam etti. Aramızdaki iletişim, *su içer misin, çay sipariş edebiliriz, açsanız lütfen söyleyin* sorularından öteye geçemedi. Sonunda Fındık hala telaşla içeri girdiğinde, Gülcihan hala kalbini tuttu. Yanında oturduğum için elini tutup destek olmaya çalıştım.

“Babam kendine gelmiş,” dedi Fındık hala heyecanla. Koştuğu için nefesi kesik kesikti. Bir an durdu, güçlü bir soluk aldı ve tekrar konuştu: “Leyla’yı görmek istiyor.”

12. Bölüm

Fındık halanın beni kastettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Öyle ki, "*Leyla'yı görmek istiyor,*" dediğinde ilk düşüncem *acaba Leyla hastanede mi?* olmuştu. Ama sonra, Fındık halanın beklenti dolu bakışlarından, konunun öznesi olduğumu fark etmiştim. Benden ölesiyle nefret eden adam beni neden görmek istemişti ki?

"Beni mi?" dedim şaşkın bir şekilde.

"Seni tabii," dedi Fındık halam. "Beni bile içeriye almadılar. Sadece bir kişiyle görüştürecekler. Babam *Leyla buradaysa, o gelsin,* demiş."

Gülcihan halam elimi sıktı. "Kızım, belki son dileğidir. Kırmazsın, değil mi? Görmek istemezsen anlarım ama..." Gözleri yaşla dolunca ben de onun elini sıktım. "Görüşeceğim hala, merak etme," dedim. Tanrı biliyor, cesaretim kırıldı. Buraya gelirken dedemin beni görmek isteyeceği aklıma bile gelmemişti.

"Şimdi mi?" diye sordum Fındık halaya. "Evet, evet. Gel hadi."

Ayağa kalktım. Bacaklarım beni taşısa da içten içe uyuşuk hissediyordum. O odaya gittiğimde neyle karşılaşacaktım? Dedem bana yine hangi kırıcı sözleri söyleyecekti? Ya da gerçekten pişman mıydı? Bizim için ufacık da olsa bir umut var mıydı?

Yoğun bakım odasına vardığımızda Fındık hala, hemşirelere içeriye benim gireceğimi söyledi. Hastanın bağışıklığını riske atmamak adına koruyucu kıyafetler girdim. Saçlarımı da bone ile kapadıktan sonra odadan içeri girdim.

Dedem, yaşına göre dik bir adamdı. Ancak yoğun bakım ünitesinde kim yatarsa yatsın, daha küçük ve çaresiz görünüyordu.

Bağlı bulunduğu cihazların sesi, odadaki sessizliği rahatsız edici bir şekilde bölüyordu.

Fazla vaktim olmamasına rağmen, odaya girdiğim anda hızlı düşünemedim. Yanındaki koltuğa oturup oturmamak konusunda kararsızdım. Gözleri kapalıydı ama bilinci açık demişlerdi. Sonunda, yakınında olmalıyım ki bana söyleyeceklerini duyabileyim diye düşündüm ve hemen baş ucundaki koltuğa, oldukça tereddütlü bir şekilde oturdum.

Yoğun bakım odasının penceresinin hemen dışında halalar, Fatih amca ve Tuna vardı. Ablam, Anthony ve Ellie ise muhtemelen odadaydı. Belli ki böyle bir anda bizi yalnız bırakmayı tercih etmişlerdi.

“Ben geldim,” dedim. Kendi ismim dudaklarımdan o âna kadar hiç dökülmemişti. Bunu o an fark ettim. “Leyla,” dedim tek bir nefeste.

Ağızındaki oksijen maskesine gitti eli. Hareketleri yavaştı ama güçlüydü. Elleri titremiyordu. Bir an yardım etmeyi istedim ancak ters tepki alacağım düşüncesiyle vazgeçtim.

“Leyla,” dedi kuru bir sesle. Boğazı tahriş olmuş olmalıydı. Sesi çatallı çıkıyordu.

“Evet,” diye cevap verdim.

“Beni affet,” dedi. Sesi kısıktı ama güçlü çıkıyordu.

Önce doğru duyduğumdan emin olamadım. Benden *af mı* dilemişti. Bu kadar olaydan sonra bu, duymayı beklediğim son şeydi. Rize’ye bir daha gelmememi ya da çocuklarından uzak durmamı ister diye beklemiştim. Kendime, olumlu bir tepkiyi hayal edecek bir fırsat bile vermemişim.

Şimdi o, yaşamının kıyısındaiken, bana söyledikleri gerçek değil gibi geliyordu. Belki de ilaçların etkisindeydi. Eğer kendine gelme şansı olursa, bambaşka şeyler söyleyecekti. Emin olmak çok güçtü. İnanmak ve umut beslemek çok zordu.

Ben duygu karmaşasıyla boğuşurken elime uzandı. Temasıyla irkildim ancak elimi geri çekmedim.

“Cihan’ımın yanına giderken senden helallik almak istiyorum,” dedi. Söyledikleri önce karmaşık geldi ama sonra anladım. Ölmekten bahsediyordu. Dedeme olan öfkem, daha doğrusu kırgınlığım tariflerin ötesindeydi. Ancak o an, ölmekte olan bir insanın son dileğini dinler gibi hissetmiştim. Eğer ona hayır dersem, bu defa hayatım boyunca bu anın vicdan azabını çekerdim. O yüzden, “Affediyorum sizi,” dedim.

“Sağ ol,” dedi, derin bir nefes vererek. Elimı sıkı ama ben daha fazla orada kalmak istemiyordum. Beklediğim bu değildi. İçimden bir ses, *keşke sağlığındayken senden af dileyseydi* diye fısıldıyordu. Ölerken af dilemek kolaydı. Ama bir yandan da ölüyordun işte. Korkunç bir ikilemdi.

Elimi elinden yavaşça kurtardım ve, “Geçmiş olsun,” dedikten sonra odadan çıktım. Odadan çıkana kadar gözlerimin ıslandığını fark etmemiştim. Ne ara ağlamıştım ki? Öleceğine mi af dileyişine mi yoksa her şeye bu kadar geç kalmasına mı ağlamıştım, bilmiyorum. Sanki her şey üst üste gelerek ne hissetmem gerektiği konusunda tüm çıkışları kapatıyordu.

“Babam ne dedi?” diye sordu Fındık hala umutla. O soruya kadar beni beklediklerini bile unutmuştum. Bir an konuşamadım. Dizlerim titriyordu. Derin bir nefes aldım.

“Kızım, bir su iç, gel şöyle,” dedi Gülcihan hala. Elimı kaldırdım. “İyiyim.”

Tekrar bir nefes aldım. “Benden af diledi,” dedim en sonunda.

“Yüce Rabbim,” dedi Gülcihan hala, ellerini havaya doğru açarak.

Fındık hala da gülümsüyordu ama her şeye rağmen buruklardı. Babalarının af dileyişinin, ölüme ne kadar yaklaştığını gösterdiğini biliyorlardı.

Gülcihan hala sessizce ağlamaya başladığında elini tuttum. Elimden gelen tüm desteği, metaneti ona vermek istedim ancak bu acı yaşamadan geçmezdi.

Bir süre o şekilde oturduk. Ablam, Anthony ve Ellie yanıma geldiğinde, Gülcihan hala elimi bıraktı. "Hadi kızım, siz gidin artık. Misafirlerimiz de yoruldu zaten. Bir gelişme olursa Tuna size haber verir."

"Ben burada kalacağım," dedi Ellie, Tuna'nın yanına giderek.

"Siz de çok yoruldunuz," dedim Gülcihan halanın elini tutup. "Sizi de eve bırakalım, biraz dinlenin, bir gelişme olursa hemen geliriz," dedim. Gülcihan halanın yorgunluğu gözlerine yansımıştı ama içinin rahat etmediğinin farkındaydım. "Kızım, dinlensem ne olur, aklım burada. Bedenim uyusa, kalbim uyu-maz ki. Ben burada kalayım, babamın ne kadar vakti kaldı, bil-miyoruz."

Son cümleleri gözyaşları içinde söylemişti. Ona sarıldım. Bir süre teselli etmek istedim. Ardından Fındık hala ve Tuna'ya sarıldım. Onlardan ayrılmak zordu ancak ablam ve Anthony de merak içinde olmalıydı.

Anthony koridora geçtiğimiz anda elimi tuttu. "İyi misin, Lilah?"

"İyiyim," dedim. Ablam da merakla ağzımdan çıkacak söz-
lere odaklanmıştı.

"Sorun yok." Ablamın elini tuttum. "Benden af diledi," dedim en sonunda.

"Ah, tatlım," dedi ablam bana sarılarak. Bir süre kollarını üzerimden çekmedi. Bana yıllarca annelik yapan ablamın kucağına sığındım. Bir yanımda da sevdiğim adamın desteğini hissediyordum. Her şeye rağmen şanslıydım.

"Otele geçip biraz dinlenelim, akşam tekrar geliriz," dedi Anthony beni rahatlatmak istercesine.

"Olur," dedim.

Hastaneden çıkarken hafiflemiş hissediyordum. *Daha özgür* hissediyordum. Dedeme istediklerimi söyleyecek fırsat bulamasam da omzumda yıllardır taşıdığım yükler bir bulut gibi havada süzülüyordu sanki.

Anthony elimi daha sıkı tuttu. Gökyüzüne bakmak için durduğumu fark edince sessizce beni bekledi. Bir süre sessizliğin tadını çıkardık.

Dedemin durumu gece boyunca stabildi. Akşam, yorgunluktan uyuya kalmıştım. Ablam, ben ve Ellie aynı odada kalmıştık. Ellie akşam geç saatlerde otele gelmişti. Tüm gece Tuna ile haberleştiği için uyanır uyanmaz dedemin durumuyla ilgili bilgi edinmiştik.

Otelin lobisinde ablama Türk kahvaltısı deneyimi yaşattığımız sırada Tuna aradı. Elimdeki çay fincanını masaya koyup telefonu yanıtladım. Kalbim bir an yerinden çıkacak gibi attı.

“Her şey yolunda mı, Tuna?” dedim telefonu açar açmaz.

“Yolunda, merak etme,” diye yanıtladı hemen. “Dedem bugün çok daha iyi. Yoğun bakımdan çıkarıldı, servise alıyorlar.”

Derin bir nefes aldım. “Tanrı’ya şükür. Yapabileceğimiz bir şey var mı?”

“Teşekkürler, şu an için yok,” dedi. Kısa bir sessizlik sonrası tekrar konuştu: “Delilah, dedem eğer sağ çıkarsam, torunum hemen gitmesin, onunla bir geziye çıkmak istiyorum,” dedi.

“Nasıl yani? Benden mi bahsediyor?”

“Evet,” dedi Tuna. “Amerika’da bir hayatın ve işin var, biliyorum ama bunu sana sormasam olmazdı. Doktorlar bugün oldukça umutlu. Dedemin bir haftaya eski hâline dönebileceğini ümit ediyorlar.”

“Çok sevindim,” dedim. “Bir hafta daha burada olmamı mı istiyorsunuz?”

“Biliyorum, bu çok fazla,” dedi Tuna.

“Olur, Tuna. Kalırım,” dedim direkt.

“Anlamadım?”

“Kalabilirim, sorun yok.”

“Gerçekten mi?” dedi Tuna şaşkınlıkla. “Çok teşekkürler, Delilah. Annem ve teyzelerim çok mutlu olacak. Tabii, dedem de.”

“Rica ederim,” dedim. Telefonu kapattığımda Anthony, Ellie ve ablam soru dolu bakışlarını bana yöneltmişlerdi.

“Dedem iyileşiyormuş,” dedim. Bu haberi sindirmeleri için biraz bekledim. “Ve biraz daha kalmamı istiyor. Ben de kabul ettim.”

“Ne kadar süre?” diye sordu ablam.

“En az bir hafta,” dedim.

“Oh, anlıyorum, tatlım,” dedi ablam. İfadesinden yanımda kalmakla ailesine dönmek arasında kaldığını anlayabiliyordum.

“Ben iyiyim, Dennis. Sen dönebilirsin.” Anthony’ye ve Ellie’ye döndüm. “Siz de öyle. Bir hafta uzun bir zaman, sizi hayatınızdan bu kadar alıkoymam haksızlık olur.”

“Ben seninle kalacağım,” dedi Ellie hemen. “Yani benim vaktim bol, okulla ilgili bir sorun yok.”

“Tatlım, gerçekten emin misin?” dedi ablam.

“Eminim, Dennis. Gerçekten iyiyim. Hem görünüşe göre Ellie de yanımda, yalnız değilim,” diye gülümsedim.

Anthony henüz yorum yapmamıştı. Kahvesinden bir yudum daha aldıktan sonra zarif bir şekilde ağzını peçeteyle sildi ve, “Biraz konuşalım mı, Lilah?” dedi.

“Elbette,” dedim. Anthony ile beraber masadan kalktık ve otelin daha boş olan lobi kısmına ilerledik.

“Otur lütfen, sevgilim,” dedi koltuklardan birini göstererek.

“Bir sorun mu var?” dedim.

“Elbette yok,” dedi ancak ardından kendini düzeltme gereği duydu. “Yani senin endişelenmen gereken bir durum yok.”

“Ne oldu, Anthony?” dedim ifadesindeki karmaşayı fark ederek.

“Şirketle mi ilgili?”

“Annem,” dedi. Sesi bu defa sıkıntılı çıkmıştı.

"Annem, Melanie ile olan durumumu kurcalamış ve her şeyi öğrenmiş. Şimdi beni tehdit edeceği yeni bir koz var elinde. Melanie'yi klinikte ziyaret etmiş. Bunu nasıl başardığına dair en ufak bir fikrim yok ama çözebileceğime inanıyorum."

Uzanıp elimi tuttu. Bazen işler yolunda gibi görünse de hayat yeni engeller çıkarabiliyordu.

"Seni burada bensiz bırakmak istemiyorum. Hatta tüm hücrelerimle yanında olmak istiyorum. Ailenin iyi niyetine inansam da dedene güvenmiyorum, Lilah. Seni incitmesinden ve öyle bir şey olursa burada olamamaktan korkuyorum."

"Sevgilim, endişelenme," dedim elimi kavrayan elini daha sıkı tutarak.

"Ben her şeyin iyi olacağına inanıyorum. Bu sefer içim gerçekten rahat. Detroit'e dönüp, bahsettiğin sorunu düzeltmezsen daha kötü hissedeceğim. Hem Ellie yanımda ve sen de biliyorsun ki kriz anlarında çoğu erkekten daha yırtıcı olabilir."

Anthony gülümsedi.

"O zaman bu akşamı da seninle geçireyim. Gece dönerim." Elim kaldırıp üzerini öptü.

"Ve bunun son ayrılığımızın olmasını umayım," dedi bana, güzel ve derin gamzelerini göstererek.

"İyi ki varsın, Anthony," dedim ve uzanıp yanağından öptüm. "Seni çok seviyorum."

Akşam yemeğimiz oldukça keyifli geçti. Anthony ayrılmadan önce benimle baş başa yemeğe çıkmak istemişti ve ablam Dennis de yeni ailemle daha çok vakit geçirmek istediğini söyleyerek beni vicdan azabından kurtarmıştı. Böylece Tuna'nın tercümanlığı eşliğinde, tek ailem olduğumu düşündüğüm ablam ve yeni geniş ailem kaynaşmış olacaktı.

Anthony beni kaldığımız otelin çatı katında yemeğe götürdü. Yemekler dünya mutfağındandı ve ilginç bir şekilde çatı katındaki restoranda sadece biz vardık.

“Tüm restoranı kapattırıp pahalı bir jest yapmadığını söyle bana,” dedim. Anthony sıcak, ahenkli bir kahkaha attı.

“Düşünmedim değil ancak bu akşamın tek rezervasyonu bana aitmiş. Aşağıda yememizi önerdiler. Sadece buraya servis açılması için küçük bir teşvikte bulunmuş olabilirim.”

Gülümsedim. Çok tatlıydı, çok da çekici. Anthony gibi bir adamın daha önce hayatında çok fazla kadın olmamış olmasına pek imkân yok gibiydi. Onda âdeta şeytan tüyü vardı.

“Bana biraz kendinden bahset,” dedim içeceğimi kenara koyarak.

“Benimle ilgili her şeyi biliyorsun,” dedi.

“Öyle değil. Mesela daha önceki ilişkilerin nasıldı? Evlenmeyi hiç düşünmedin mi? Daha önce âşık oldun mu?” Bir an duraksadım ve gözlerimi açtım. “Mesela çocuğun var mı?”

“Tanrım, Lilah,” dedi elime uzanarak. “Yavaşla, sevgilim. Hem çocuğumu sormak için biraz geç kalmadın mı? Evlilik teklifimi çoktan kabul ettin.”

“Bu bir cevap değil,” dedim somurtarak.

Gülümsedi. Yine en çekici hâliyleydi. “Elbette bir çocuğum yok. Ve hayır, senden önce âşık olmadım. Hayatıma birçok kadın girdi ama çoğu geçiciydi. Zaten Melanie'den sonra iki yıl boyunca hiçbir kadınla münasebetim olmadı. Uzun süredir seni bekliyordum,” dedi göz kırparak.

Son anda söylediğine algımı kapayarak her kadın gibi eski ilişkilerini deşmek istedim. “Geçici kadınlar derken, tek gecelik ilişkiler mi?”

Anthony kaşlarını çattı. “Beni ne sanıyorsun sen, bir play-boy mu?”

“Sen söyle,” dedim ama hafiften gülümsüyordum.

Az önce bıraktığı elime tekrar uzandı. “Ben bir aziz değilim, sevgilim. Bir bakir de değilim, geçmişte hayatıma kadınlar girdi. Onlarla olan ilişkiyi seninle karşılaştırmıyorum bile. Sen benim hayatımın kadınısın. Seni gördüğüm ilk andan beri seni düşünmediğim, beraber olduğumuzu arzulamadığım tek bir günüm geçmedi. Sen benim için çöle dönen hayatıma esen ılık bir rüzgâr gibiydin ve her zerrem sana tutunmak için tutuşuyordu. Bazen, teklifimi kabul ettiğine inanmadığım anlar oluyor. Seni hak etmediğimi düşünüyorum.”

Ağzımı itiraz etmek için açtım ama sözünü kesmeme izin vermedi.

“Seni hak etmiyorum, Lilah. Bundan eminim. Ben hiçbir zaman senin kadar cesur ve kararlı olmadım. Ailemin etkisiyle pilot olmaktan vazgeçtim, savaşmayı bıraktım. Abim karşıma çıktığında, onu Amerika’ya getirip anneme karşı durmadım. Melanie ile olanlarda daha akli başında hareket edemedim. Sana âşık oldum ve aylarca seni üzdüm. Hayatımdaki çıkmazları duyarsan beni istemeyeceğinden korktum. Ben hep korkarak yaşadım, sevgilim. Bu yüzden seni hak etmiyorum. Ama hak etmek için elimden geleni yapacağım.”

Gözlerim, itiraflarının ağırlığıyla dolmuştu. Elimin üstündeki elini kaldırdım ve kendime doğru çevirdim. Ardından yüzümü avucuna yasladım. Elleri sıcacıktı.

“Kendine haksızlık ediyorsun,” dedim.

Diğer elini de uzatarak tüm yüzümü elleriyle kavradı. “Etmiyorum, bebeğim,” dedi. Sonrasında, az önce tüm yaralarını ortaya sermemiş gibi gülümsedi.

“Sen de biraz hayatına giren *düşmanlarımdan* bahsetmek ister misin?”

Küçük bir kahkaha attım.

“Pekâlâ, o zaman başlıyorum.”

Bir anda yüzü düştü. “Başlıyorum derken, o kadar çok mu?”

Tepkisine güldüm. “Değil ama biraz karışık.”

Arkasına yaslanıp derin bir nefes aldı. "Heyecanla bekliyorum."

"İlk öpücüğümü 12 yaşınday..."

"Tanrım, Lilah!" diye böldü beni. "İlk öpücükten başlayacaksan bir doktor çağırmalıyım."

"Ne doktoru?"

"Tercihen kalp doktoru, sevgilim. Bu hikâyenin sonunda kalbime inecek gibi."

Sırıttım. "O kadar kötü değil, güven bana."

Derin bir nefes daha aldı ve dirseklerini masaya yaslayıp dinlemeye başladı.

İnanılmaz tatlı ama bir o kadar da çekici görünüyordu.

"Her şey mahalledeki Jordan'ın..."

"Önce Jason, şimdi de Jordan. J harfiyle başlayan isimlere zafın mı var? Annemi arayıp J ile başlayan bir göbek adım var mı diye sormalı mıyım?" diye araya girdi mutsuz bir sesle.

"Anthony, bölmeye devam edeceksen anlatmayacağım," dedim kızarak.

"Tamam, tamam," dedi, ellerini havaya kaldırarak masumum işareti yaptı.

Bu defa ben de derin bir nefes alıp kafamı toparlamaya çalıştım. "Mahallede çocukluktan beri peşimi bırakmayan bir çocuk vardı. Jordan. O zaman ortaokul son sınıfa gidiyordum ve böyle mütevazı değildim. Kimseyi kendime layık görmediğim için gelen çıkma tekliflerini reddediyordum ve bu da daha fazla popüler olmamı sağlıyordu."

"12 yaşındaki Lilah çok haklıymış," dedi gururlu bir gülümsemeyle.

"Anthony!" diye uyardım onu.

Ağzına fermuar çeker gibi yaptı. Tanrım, gerçekten çok tatlıydı.

"Her neyse, ortaokul bitiyordu ve liseye başlamak üzereydim. Tüm kızlar öpüşmekten bahsediyordu. Hatta Fransız

öpücüğünü deneyenler bile vardı." O anları hatırlayarak gülümsedim. Anthony tek kaşını kaldırdı.

"Jordan, takıntılı bir şekilde, yıllardır benimle çıkmak istiyordu ve o da oldukça popülerdi. Ben ortaokul son sınıfa geçtiğimde o da liseye başlamıştı ve tahmin edersin, artık eskisinden daha havalı geliyordu."

"Bu acıya daha ne kadar katlanacağım?" diye sordu Anthony.

"Sabırlı ol, az kaldı."

"Jordan'ın teklifini kabul ettim ve beni bira içmeye götürdü."

"Tanrım, 12 yaşındaymışsınız!" dedi Anthony.

"Sakin ol, elbette içmedim. Jordan'a da içirmedim. Liseye gittiği için bunun havalı olduğunu düşünüyordu ama bence tadı iğrençti. Eğer onu içerse beni öpemeyeceğini söyledim."

"Şu an 13 yaşında bir veledi kışkırtıyorum," dedi mutsuz bir sesle.

Güldüm. Kışkırtılmanın böyle güzel hissettirmesi doğal mıydı?

"Her neyse, Jordan o gece beni öptü ve Tanrım, rükürük değişiminden başka bir şey değildi bu. İğrenç gelmişti."

Anthony biraz rahatlamış göründü, omuzları düştü ama yine de yüzünde şüphe ifadesi vardı.

"Bir sonraki hikâyenin Fransız öpücüğü olmasından korkuyorum."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hiç Fransız öpücüğü denemedim," dedim omuz silkerek.

Anthony tek kaşını kaldırdı ve masada bana daha çok yaklaştı.

"Lisede bile mi?"

Başımı yine salladım.

"Peki ya üniversite?"

Yine başımı salladım. "Derslerimle oldukça meşguldüm ve bir de çift anadal yapmaya çalışıyordum. Erkek arkadaş ayıracak vaktim yoktu."

“Kafam çok karıştı,” dedi Anthony hayretle.

Gülümsedim. “Anthony, 13 yaşında annemi kaybettim. Ay-
lar sonra ise bir Türk ve Müslüman olduğumu öğrendim. Lise
hayatım, kimliğimi anlamaya çalışmakla geçti. Üniversitede ar-
tık kabullenmiş ve kendime bir rota çizmiştim. Benim dinimde
erkeklerle olan yaklaşım daha kutsaldı. Beni bu mu engelledi,
inan bilmiyorum. Dinimin tüm gerekliliklerini yaptığım söyle-
nemez. Ama sanırım, hangi inanışta olursam olayım birine ken-
dimi teslim etmem için âşık olmam gerekirdi. Ve ben seninle
karşılaşana kadar hiç âşık olmadım.”

Anthony şaşkındı. İfadesi, sanki mümkünmüş gibi daha da
tatlı bir hâl aldı.

“Yani senden önceki hayatımdaki en tutkulu hikâye Jordan’la
yaptığım tükürük paylaşımı,” dedim.

“Tanrım, Lilah,” dedi şok olmuş bir ifadeyle.

“Ben kadınların kendi bedeni ve kararları üzerinde tamamen
hâkim olması gerektiğini düşündüğüm bir hayat yaşadım. Daha
önce kiminle olursan ol, ne yaşarsan yaşa, şu an kalbin bana ait
olduktan sonra umurumda olmazdı. Ancak şimdi kendimi deh-
şet verici şekilde şanslı ve mutlu hissediyorum. Böyle düşünece-
ğim aklımın ucundan bile geçmezdi ama seni tüm hücreleriyle
kendime saklamayı, sadece benim olmanı istiyorum. Bu çok mu
bencilce geliyor?” diye sordu.

“Sanmıyorum,” dedim. Ardından gülümsedim.

Anthony’nin yüzü öyle büyük bir aydınlanmayla ışıldadı ki,
bana bakan sahiplenici gözleri, beni kendimi özel hissetmenin
bile ötesine taşıdı. O gözlerde sadece bana beslediği aşk yoktu,
aynı zamanda hissettiği saygı ve aidiyet vardı.

Arka planda yavaş, romantik bir şarkı çalmaya başladı.
Anthony ayağa kalktı ve elini bana uzattı.

“Balo gecesinde seninle dans etmek için bir adam bile öldü-
recek hâldeydim,” dedi o ânı hatırlayarak. “Şu an bana bu zevki
lütfeder misin?”

Elini tutup teklifini kabul ettim. Yemek servisi bittiği için restoranda hiçbir garson kalmamıştı. Tamamen baş başaydık.

Anthony ellerini belime yerleştirdi. İçime tuhaf bir sıcaklık yayıldı. Ben de ellerimi omuzlarına yerleştirdim. Aramızdaki çekim ve ortaya çıkan akımı inkâr edemezdim. Gözleri bana öylesine yoğun bir aşkla bakıyordu ki oracıkta, kollarının arasında eriyebilirdim. Zaten omuzlarına tutunan ellerim hafiften titriyordu.

Bana tamamen sokuldu, artık tek bir beden gibiydik. Sıcak nefesi boynumu aşır kulağıma vuruyordu. “Kimseyle bu kadar yakın dans etmediğini farz edebilir miyim?” dedi sıcacık ve kısık sesiyle.

Onu onaylar şekilde başımı salladım. Belimi kavrayan elleri bir miktar daha sıkılaştı. Dansımız bir ömür kadar uzun ama bir göz kırpış kadar da kısaydı sanki. Bana derin, kehribar rengi gözleriyle baktığı her an sonsuzluk gibiydi. Başımı boynuna gömdüm. Bedenimi onunkinin üzerinde dinlendirdim. Parça bittiğinde zamanın nasıl hızlı geçtiğini anlayamadım.

Ellerimi omzundan indirip yüzüne baktım. İfadesindeki şeyin ne olduğunu bilmek için çok da tecrübeye ihtiyacım yoktu.

“Seni tam şu an odama götürmek isterdim,” dedi yoğun bir sesle. “Seni hayal edebileceğinin ötesinde mutlu etmek isterdim, Delilah,” dedi. Balo gecesinden sonra ilk defa tam adımla seslenmişti bana. Ne kadar baştan çıkarıcı olduğumu ima eden isimle...

Bir elini belimden çekti, yanağımın etrafını okşadı.

“Ama seni bir ömür beklerim derken ciddiydim. Hatta sonsuza kadar bekleyeceğim. Sen ne zaman hazır olursan, sevgilim,” dedi ve alnıma yumuşacık bir öpücük bıraktı.

Anthony o gece beni gerçekten odasına davet etseydi, hayır diyebileceğimden emin değildim.

13. Bölüm

Anthony ve ablam, Detroit'e döndükten sonra halalarımın Yoğun ısrarı sebebiyle otelden ayrılıp konakta kalmaya başladık.

Fındık halayla verandada kahvaltı sonrası kahve içiyorduk. Buraya geldiğimden beri Türk kahvesinin tadına ve yoğunluğuna alışmıştım ancak Ellie hâlâ filtre kahve içmekte kararlıydı. Hatta konağa geldiğimiz anda Tuna'ya, "Buraya yakın bir *Starbucks* var mı?" diye sormuş, olumsuz yanıt alınca da somurtmuştu. Kate beslenmesine dikkat ederdi ancak Ellie tam bir *fast-food* çılgınıydı. En sevdiği yemek, Mcdonalds'taki cheeseburger menüydü.

Ellie'nin tepkisi sonrası Tuna, merkezdeki Starbucks'tan hazır karışım kahvelerle gelmiş, bir de manuel süt köpürtme makinesi alarak tatlı bir jest yapmıştı. Şimdi Ellie, süt köpüklü karamel lattesini keyifle yudumluyor, ben de Fındık halayla beraber sade Türk kahvemi içiyordum.

Saat 10 civarıydı. Buraya gelişimizin altıncı günüydü. Dedem yarın taburcu oluyordu ve ben hâlâ ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

Tuna bahçede telefonla konuşuyordu. Hava bugün, buraya geldiğimizden beri en güneşli ve sıcak hâlindeydi. Günlerdir sisli bir gökyüzü ve ara ara yağan yağmurlu bir hava vardı. Bugün ise gökyüzünde tek bir bulut yoktu. Kısa kollu bir tişörtle keten bir pantolon giymiştim. İnce kıyafetlerime rağmen üşümüyordum.

Tuna birkaç dakikadır telefonla konuşuyordu. Görüşmesini sonlandırdıktan sonra gülerek yanımıza geldi.

“Hadi hazırlanın, sizi Rize turuna çıkarıyorum.”

“Şimdi mi?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Kahvelerinizi bitirdikten sonra 15 dakikanız var. Süper bir program yaptım.”

Ellie yorum yapmadı ama ifadesindeki ani değişim, ne kadar sevindiğini gösteriyordu.

Kahvemi bitirip ayağa kalktım.

“Özel bir şey giymeli miyiz?”

Tuna biraz düşündü. “Yanınıza yedek kıyafet alsanız iyi olur.”

“Neden?” diye sordum.

“Yağmur yağar belki,” dedi göz kırparak.

Ellie ile hazırlanmak üzere odalarımıza çıktık. Yanımıza küçük bir çanta alıp içine yedek kıyafet ekledik ancak Tuna’nın aklında başka bir şey olduğunu düşünüyordum.

15 dakika geçmeden aşağı indik.

“Hazırsınız,” dedi Ellie, Tuna’ya. Aralarındaki elektrik o kadar barizdi ki bizi uğurlamak için ayağa kalkan Fındık hala sıırıttı. “Birbirinize böyle melül melül bakmaya devam ederseniz, babam ayağa kalkınca size nikâh kıyar, benden söylemesi,” dedi.

“Teyze ya, sus, kızı utandırma,” dedi Tuna.

“Ay sanki anladığı mı var, varsa yoksa okeeeey diyor,” dedi Fındık hala.

Ben gülünce, Ellie gözlerini kısıp konuşmaları aktarmam için bana baktı. “Sorun yok, halam takılıyor, hadi gidelim,” dedim hemen.

Tuna’nın arazi aracına bindik. Ben arkada oturmayı tercih ettim. Bir yandan yanıma aldığım dizüstü bilgisayarımınla şirkette olmadığım için aksattığım işleri takip etmeye çalışıyordum. Rize’ye geldikten hemen sonra Henry ile konuşmuş, dedemin durumundan bahsetmiştim. Günlerdir onunla paslaşarak işlerimi toparlıyordum. Telefonumun internetine bağlanıp, kahve içmeden önce başladığım e-postayı yazmaya devam ettim. Tuna ve Ellie sessizce bir şeyler konuşuyordu. Onlara ihtiyaçları olan

mahremiyeti sağlamak adına, kulaklıklarımı takip oynatma listemi açtım. İşlerime tamamen odaklanmadan önce Tuna'nın, Ellie'nin eline uzandığını gördüm ve gülümsedim.

Yolcuğumuz yaklaşık bir saat sürmüştü ve bu süre içerisinde mide bulantısına rağmen çalışarak, Henry ile koordineli olarak bir görevi tamamlamıştım. Midesi sağlam biriydim, yolculuklarda rahatça kitap okur ya da bilgisayarımı çalışabilirdim. Ancak Tuna bizi her nereye götürüyorsa, yaklaşık otuz dakika sonra gittiğimiz yollar bozulmuş, hâliyle midemde olumsuz etkilere yol açmıştı. Bilgisayarı kapattığımda arkama yaslanarak bulantımı hafifletmeye çalıştım.

"Daha çok var mı?" dedim zor çıkan sesimle.

"Az kaldı. Keşke araçta çalışmasaydın," dedi Tuna.

"İyiyim, sorun yok," dedim. Hiç de iyi değildim ama bu durumda kimsenin suçu yoktu.

Sonunda araç durdu. Tuna motoru kapatıp sürücü kapısını açtı ve aşağı atladı. Ellie kapıyı açamadan onun kapısına koştu ve göz yaşartıcı bir kibarlıkla ona elini uzattı.

Ellie'yi tanıyorsam tam bu anda, *1500'lü yıllarda değiliz, bana şaperonluk etmene gerek yok, kendim inebilirim*, tarzında bir cevap vermesi gerekiyordu ancak bunun yerine ufak bir gülümsemeyle elini uzattı. İkisine bakıp gözlerimi kıstım. "Hainsin," dedim Tuna'ya doğru.

"Önce hasta kuzeninin kapısına koşman gerekirdi."

Tuna hâlâ Ellie'nin elini tutuyordu. Sırıttı. "İyiyim dedin."

Yüzümü buruşturup araçtan indim.

"Nereye geldik?" diye sordum.

Tuna tekrar sıırıttı. Bu seferki imalı bir gülüştü.

"Adrenalin sever misiniz?"

Ellie, "Bayılıyorum," dedi hemen.

Tabii ki bayılırdı.

"Emin değilim," dedim.

Tuna onu takip etmemizi işaret etti.

Rize'nin tüm yeşilinin ve mavisinin ortaya çıktığı bir yer-deydik. Önümüzdeki köprüyü gösterdi. Köprünün altında hızla akan ve köpükler saçan nehre benzer bir su kaynağı vardı.

"Burası Fırtına Vadisi, şu akarsu da Fırtına Deresi. Birazdan bu sularla boğuşacağız."

Ellie'nin gözleri parladı ve yerinde zıpladı.

"Rafting mi?"

"Evet," dedi.

"Ben yapmam," dedim, gözlerimi kocaman açarak. İkisi de bana gülerek baktılar. Bu, beni ciddiye almadıklarını anlamına geliyordu. Öyle de oldu. Yaklaşık 15 dakika sonra can yeleği, bot ve kasklarımızı giymiş, botun başında rafting eğitmenini dinliyorduk. Elimdeki küreği sıkıca tuttuğumu gören Ellie, kolunu dürttü.

"Rahatla, Del. Çok eğleneceğiz."

Somurttum. "Tam kendine göre birini buldun," dedim huy-suz bir sesle.

Ellie güldü. "Biliyorum."

Eğitmen, güvenlik ve kürek kullanma eğitimi verdikten sonra başlamaya hazırdık. Bota ayağımı attığım anda kalbimin atışı delicesine hızlandı. Eğitmen gerginliğimi fark edince bana doğru eğildi. Benim yaşlarımda, yakışıklı bir adamdı.

"Endişelenme, ben düşmene izin vermem," dedi göz kırpa-rak.

"Teşekkürler," dedim ancak sesimi flörtten en uzak tonda ayarlamaya çalıştım.

Tuna adamı duydu mu yoksa içgüdüsel olarak mı yanımıza geldi, bilmiyorum ama Türkçe konuşarak araya girdi: "Eyvallah, kardeşim. Ben yanındayım, düşmesine izin vermem."

Adam her ne anladıysa gülümseyip geri çekildi ve diğer katılımcıları bota bindirmek için yardım etmeye başladı. Bot altı kişilikti. Herkes binince artık gitmeye hazırdık. Açıkçası ben zihinsel olarak hiç hazır değildim. Küreği sımsıkı tutmama rağmen

ellerim titriyordu. Hemen yanımda oturan Ellie de titriyordu ama heyecandan. O kadar mutluydu ki yerinde duramıyordu.

Sonunda raftinge başladık. İlk birkaç dakika korkuyla kürek çektim ama çok geçmeden alıştım. Tuna hemen arkamda oturduğu için kısmen güvende hissediyordum. Eğitimci botun ucundaydı ve biz kürek çekerken direktif veriyordu. Huzurlu dakikalarım, derenin daha coşkulu aktığı yere geldiğimizde son buldu. Üzerinde bulunduğumuz bot sallanmaya başlayınca korkuyla bağırdım. Tuna arkamdan bana seslendi. "Korkma, kuzen. Sorun yok."

O bunu söyledikten sonra Ellie ve iki kişi daha bottan düştü. Ben de dengemi kaybetmek üzereydim. Ellie'nin düştüğünü gören Tuna, onu geri çekmek için arkamdaki yerinden kalktı. O sırada Ellie'ye yardım etmek için zaten harekete geçmiş olan eğitimci ve Tuna arasında küçük çaplı bir atışma yaşandı. İki iri erkek botun bir ucunda anlaşmazlık yaşadığı için bot bu fiziksel baskıya daha fazla dayanamadı ve benim tiz çılgınlıklarım eşliğinde alabora oldu.

Yüzme biliyordum. Yani öyle çok profesyonel sayılmazdım ama yine de iyi yüzerdim. Ancak panik, çok iyi yüzücüleri bile boğulma tehlikesiyle karşı karşıya getirirdi ve ben derede savrulurken o kadar çok su yuttum ki can yeleğim olduğuna dua ettim. Öksürük krizimin ortasında Tuna yüzerek yanıma geldi ve can yeleğimi yakaladı.

"Düşmeme izin vermediğin için sağ ol, Tuna," dedim eline vurarak.

"Özür dilerim, kuzen," dedi mahcup bir şekilde. Sonra hemen sırtıttı. "Yalnız sen nasıl Rizelisin ya? Bu kadar çılgılık atılır mı?"

Tuna'ya ters ters bakınca yılışık bir şekilde sırtıtmaya devam etti. O sırada bot bize yanaştı ve eğitimci hiç izin istemeden beni can yeleğimden tuttuğu gibi botun üstüne çekti. Tuna'ya aynı tarifeyi uygulayınca bu defa keyifle sırtıtan bendim.

“Hepimizi kurtardın, teşekkürler,” dedim imayla. Bota çoktan binmiş olan Ellie’nin aklı hâlâ yaşadığımız maceradaydı. “Çok eğleneliydi, iyi ki geldik, Tuna!” diye bağırdı. Tuna’nın keyfi tekrar yerine gelmişti. “Tam birbirinize göresiniz,” dedim Türkçe olarak.

Tuna güldü. “Biliyorum.”

14. Bölüm

Konakta akıl dışı bir telaş vardı. Dedem gelmeden önce bütün konak baştan aşağı temizlenmiş, odası sterilize edilmiş ve birçok yemek yapılmıştı. Ellie ve Tuna gerçekten korkunç bir takım olmuşlardı ve Tuna, ailesine karşı yapamadığı tüm eleştirileri İngilizce konuşarak sevgilisiyle yapıyordu.

“Dedenin kalbi yok mu? Bu kadar yemeği nasıl yiyecek?” diye sordu Ellie.

“Dedem yemeyecek zaten. Dedemi ziyarete gelecek olan konuklar için yapıyor.”

“Adam hasta değil mi? Niye o kadar insanı ağırlıyorsunuz?”

Tuna omuz silkti. “İnan, bunu ben de çok soruyorum ama birilerinden hep terlik yiyorum.”

“Tunaaa,” diye bağırdı o sıra Gülcihan hala.

“Hani gidiyoruz, hani yetişiyoruz, Tunaa! İki saattir lak lak yapıyorsun! Atarım seni bu evden, ona göre!”

Tuna derin bir nefes alıp ayağa kalktı. “Görev çağırıyor, hanımlar. Gitmem gerek.”

Ellie dudaklarını büzünce yüzümü buruşturdum.

“Nee?” diye sordu asabi bir şekilde.

“Bu hâller sana hiç yakışmıyor,” dedim.

Dil çıkarıp önüne döndü.

Dedemi getiren ambulans bahçeye girmeden önce tüm aile kapıya dizilmişti. Gülcihan hala, Nurcihan hala, Fındık hala ve Tuna hemen yanımdaydı. Fatih amcanın eşi Serpil ve Nurcihan halanın eşi de hemen arkamızdaydı. Dedem tekerlekli

sandalyeyleydi. Fatih amca ambulansla beraber geldiği için ona eşlik etti. Ben oldukça gergindim. Hâlâ torunlarının arasında, tam orada dikiliyor olduğum gerçeğine inanamıyordum. Dedemle gerçekten karşılaştığımda olacaklar konusunda endişem dinmiyordu. Belki de hastanede zaten öleceğini düşündüğü için benden af dilemişti. Şimdi sağlığına kavuştuğu için fikrini değiştirmiş olabilirdi.

Tuna kolumu dürttü. “Her şey iyi olacak, bu kadar düşünme. Dedemin duvarı bir kere yıkıldı mı, geçmesi kolay olur.”

“Umarım,” dedim, derin bir nefesle beraber.

O sırada Gülcihan hala Tuna’yı dürttü. “Koş, dayına yardım et, eşek mi anıyor orada.”

Tuna koşup dedesinin yanına gitti. Önce elini öptü, ardından sarıldı. Dedemi dikkatle inceledim. Ölümün eşiğinden dönmesine rağmen dimdik duruyordu. Bu enerjiyi nereden alıyordu, bilemiyorum ama gerçekten zamana karşı yarışıyor gibiydi. Dedem konağın önüne gelince bastonunu istedi ama desteksiz yürümesi kolay değildi. Fatih amca ve Tuna hemen yardıma koşular. Sonunda salona geçildiğinde, odasına yakın olan tekli koltuğa oturdu. Kızları hemen yanı başındaydı. Ben ise kapıya en yakın yerde duruyordum. Belki de içten içe her an kovulabileceğim içgüdüleriyle tetikte olmaya çalışıyordum, bilmiyorum. Tuna bu defa beni yalnız bırakmadı. O da yanımdaydı.

Herkesin geçmiş olsun dileklerini alan ve teşekkür eden dedem bir an gözlerini bana dikti. Ne diyeceğimi bilemediğim için çok da gür olmayan bir sesle, “Geçmiş olsun,” dedim. Buna karşılık kaşlarını çatınca kalbim patlayacakmış gibi korktum. Yanlış bir şey mi söylemiştim?

“Büyük torunlarım, gelin şöyle yakınırım,” dedi. Dönüp Tuna’ya baktım. Benden mi bahsediyordu? Tuna güldü. “Bizden bahsediyor,” dedi beni hafifçe dürterken.

Tereddütlü adımlarla Tuna'yı takip ettim. Yanına yaklaşıncı ölümden dönen bir insan olmasına rağmen ne kadar da dik durabildiğine şaşırdım.

"Akşama ne yemek var, Gülcihan?" diye sorunca halamın yüzündeki renk gitti. "Baba, ne yapacaksın sen bizim yiyeceğimiz yemeği, senin yemeğin belli. Doktorun verdiği diyeteye uyacaksın."

Dedem tam konuşacaktı ki Gülcihan hala sözünü kesti: "Sakın itiraz edeyim deme, baba, günlerdir hepimizin canından can gitti. Artık doktor ne dediyse o. Hem Polat da günde 2 kere gelip seni bir kontrol edecek. İçimiz rahat etsin."

"Polat Hemşire, köyde dedemin okuttuğu çocuklardan biri," diye fısıldadı hemen kulağıma Tuna. Başımı salladım. Demek dedem görüldüğü kadar taş kalpli biri değildi.

Dedem yüzünü buruşturdu. "Çekilin, odama geçeceğim, kafam şişti burada."

Kendi başına kalkmaya yeltenince yine küçük bir kaos yaşandı. "BABA, DUR! TUNA'YLA FATİH YARDIM ETSİN, AYY!"

Neyse ki Tuna hemen destek olarak dedemin odasına yerleşmesini sağladı. Ben de ister istemez derin bir nefes aldım.

Misafirler tamamen gittiğinde saat akşamın onuydu. Odama geçtiğim anda tam anlamıyla kendimi yatağa bıraktım. Duş almadan uyumak istemiyordum ama çok yorgundum. Bugün beklediğimden çok daha iyi geçmişti. Anthony'yi aramak bugün olan her şeyi harfi harfine anlatmak istiyordum ancak telefonum sanki yüzlerce metre uzaktaydı. Daha fazla dayanamadım, gözlerim kendiliğinden kapandı.

Dedemin hastaneden çıkmasının üzerinden tam beş gün geçti. Eve dönüşünün daha ikinci gününde bahçeyle uğraşmaya başladı. Düşünüleninden daha hızlı bir şekilde desteksiz yürüyor,

kimseden yardım istemekten hoşlanmıyordu. Her gün, bahçedeki güllerle ilgilenirken onu izledim. Bazen benimle kısa sohbetler ediyor ama bu sohbetler hayatımla ilgili detaylardan çok, doğanın güzelliği ve Tanrı'nın bize bahsettiği diğer lütuflar üzerine oluyordu. Kesinlikle sıkıcı değildi. Hatta bazı söyledikleri bana gerçekten farklı bir bakış açısı kazandırmıştı. Böylesine hayat dolu bir insanın neden oğlundan ayrı kalmayı tercih ettiğini hiçbir zaman anlayamayacaktım. Yine de bu kadar sene sonra, içimdeki yangını devam ettirmektense söndürmeyi tercih ettim. Zaten iki gün içerisinde Detroit'e dönecektik. Ellie'nin okulundan daha fazla uzak kalmasını istemiyordum. Tabii, benim de işimin başına dönmem gerekiyordu. Ayrıca ablamı, eniştemi ve en çok da Tommy'yi özlemiştim. Anthony'ye olan özlemim sözlerle ifade edilemeyecek kadar çoktu. Parmağımdaki yüzüğe bakıp, her şeyin gerçek olup olmadığını sorguladığım onlarca an oluyordu. Hatta bazen dedemle karşılıklı oturup kahve içtiğimizde bile geliyordu bu his. Her şey öylesine uzakken şimdi düşüncelerimin bile ötesinde bir gerçekliğe ulaşmıştı.

Dedem bahçedeki işini bitirdi. Bu defa benimle kahve içmedi ama çardakta yanıma oturdu. Fındık haladan ayran istedi.

O ayranını yudumlayıp omzumda tuttuğu havluyla terini silerken, Fındık hala kendini yorduğuyla ilgili şikâyet ediyordu. Bu yorumlar dedemin umurunda bile değildi.

"Baba, kime diyorum? Bak, hiç üzerine alınıyor musun?"

Dedem cevap vermedi.

"Off," dedi fındık hala, ardından yanıma oturdu.

Dedem derin bir nefes alıp bana döndü: "Yarın seninle atmaca avına çıkalım mı?" diye sordu.

"Atmaca nedir?" dedim.

"Kuş," dedi hemen Fındık hala. "Babam gençliğinden beri çok sever atmaca avını. Rahmetli Cihan abimle de çok çıkarlardı. Çocuktum ama hatırlıyorum."

Bu yorum üzerine dedemin yüzünü sıkıntı sardı. Babamı hatırlayıp üzüldüğü anlaşılıyordu. Kalbini yormasını istemiyordum. “Olur,” dedim hemen, konuyu uzatmamak için.

“Ben de gelirim baba, he?” diye sordu Fındık hala heyecanla ama dedem olumsuz anlamda başını salladı. “Torunumla yalnız gideceğim. Başka kimse gelmesin.”

Fındık halayla birbirimize baktık. İkimiz de bu katı cevabın ne anlama geldiğini anlamamıştık ama yorum yapmadık.

Gri kazağımı katlayıp dikkatle valize yerleştirdim.

“Şimdiden tüm valizini topladın, Del. Benim her şeyim ortada duruyor,” dedi Ellie. Odamdaki koltukta oturmuş, mısır yiyordu. Fındık halamın dün akşam ateşte pişirdiği mısırlardı bunlar. Akşam yemeğinden sonra servis etmişti. Anlaşılan o ki Ellie, onları sabaha kadar saklamıştı.

“Hazırlıklı olmayı seviyorum,” dedim valizin kapağını gelişigüzel kapamadan önce. Saatime baktım. Dedem ve Tuna’yla birazdan yola çıkacaktık. İçimde farklı bir his vardı ve bunun nedeni dedemle yeni yeni anılar biriktiriyor olmamdan kaynaklıdır diye düşündüm.

“Neyse ki deden, Tuna’nın da sizle gelmesini istemedi. Yoksa son günümüzde ayrı kalacaktık. Şimdi akşama kadar birlikte takılma fırsatımız var,” dedi Ellie.

Tuna bizi, dedemin gitmek istediği yaylaya bırakıp gidecek, sonra da tekrar almaya gelecekti. Bu av işi ne kadar sürerdi, bir fikrim yoktu ama zamanlamayı ayarlayacaklarına emindim. Kendimi garip hissetmem normal diye düşündüm bir kez daha. Belki de dedemle konuşacak konu bulamamaktan ya da bana hayatımla alakalı soracağı sorulara doğru cevapları verip veremeyeceğimden korkuyordum, emin değilim.

Bahçeye inince Tuna arazi aracının arka kapısını benim için açtı. “Sevgili kuzenim, lütfen böyle buyur.”

“Sadece Ellie olmayınca değer görüyoruz,” dedim burnumu havaya kaldırıp.

Tuna sırıttı. “Olur mu, benim hayatımda senin gibi değerli iki kadıncık daha var sadece,” dedi. O sırada Nurcihan hala ve Fındık hala bahçeye çıkınca, “Yani dört de olabilir, sonuçta kalabalık bir aileyiz,” deyince güldüm.

“Ellie ile ciddiysen Kate’i de say.”

“Değil mi? Doğru bak,” dedi Tuna hemen.

Dedem kapıda görününce Tuna ona yardım etmek için harekete geçti.

“Kafesle gaco hazır mı?” diye sordu dedem araca binmeden. “Hazır hazır, dede. Merak etme.”

Dedem kafa salladı. Bahsettikleri şeyleri anlamamıştım. O an, av fikrinin aslında bir canlının canına kıymak olduğunu fark ettim. Buraya gelene kadar kafamdaki tek kaygı, dedemle baş başa olacağımızdı. Şimdiyse kuş öldürmeye gittiğimi fark ediyordum.

Çay tarlalarından ve birçok yeşil alandan geçtikten sonra tepeye çıkmaya başladık. Tuna’nın arazi aracı dik yolları geçerken zorlanmıyordu ancak evden uzaklaştıkça bir miktar huzursuz hissediyordum. Sonunda araç durduğunda Tuna tedirginliğimi anlamış olacak ki ben inerken açıklama yaptı.

“Biz hep burada avlanırsınız, kuzen, merak etme.” Az ileride duran yeşilliklerle kaplanmış küçük kulübeye benzeyen alanı gösterdi.

Kulübenin üstü ve iki yanı kapalı, diğer iki yanı ise açıktı. Hemen önünde zemine sabitlenmiş iki direk ve bu direğe gerdirilmiş bir ağ vardı.

“Atmacalar bu ağa takılıyor,” dedi Tuna. Dedem çoktan inmiş, kulübeyi kontrole gitmişti. Birkaç dakika sonra ucunda kuş uçan bir dal çıkardı. Sanırım kuş, dala bağlıydı.

"Aaa, hemen yakalamış galiba," dedim.

"Yok, yok," dedi Tuna gülerek. O gaco kuşu, onu yem olarak kullanıyoruz. Atmacanın avlamayı en sevdiği kuştur."

"Bir kuşu yemek için başa kuşu ona yem mi edeceğiz?" diye sordum dehşetle.

Tuna bu defa kahkaha attı. "Hayır, kuzen. Burada blöf yapıyoruz. Zaten gacoyu yakalayamadan atmaca ağa takılıyor. Ayrıca elbette yemek için avlamıyoruz. Atmaca çok asil bir kuştur. Dedem onu evcilleştirip ailenin bir ferdi gibi bakıyor. 8 yaşında atmacası bile var."

"Yaa," dedim şokla. "Çok ilginç."

"Öyle," dedi Tuna hemen. "Karadenizliler için atmaca avı bir tutkudur. Özellikle eski toprak insanlar kaç atmacaları olduğuyla övünür."

"Anladım," dedim.

"Neyse, ben artık kaçıyorum. Sen de dedemin yanına geç, sabırla bekleyin bakalım," dedi Tuna sırıtarak.

Endişeyle sordum: "Eee, ne kadar sürer?"

Tuna güldü. "Şanslıysan 1 saat, değılsen 1-2 ay."

"NEE?" dedim.

"Akşama alacağım seni, kuzen, merak etme," dedi ve aracına bindi. Tuna aracıyla uzaklaşırken bir süre arkasından baksam da gideceğim yer belliydi. Çok da hızlı olmayan adımlarla dedemin olduğu otlarla çevrili kulübeye ilerledim. İçerisinde iki tane tabure vardı. Dedem birine oturmuş, uzattığı daldaki kuşun kanat çırpmasını sağlayarak ayını çağırıyordu.

Tam karşısına oturdum. Alan dardı ama iki tarafı açık olduğu için klostrofobik hissettirmiyordu.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordum, on dakikalık bir sessizlik sonrasında. Dedem duymadı ya da cevap vermek istemedi. Bir on dakika daha sessizce geçti. Belki de konsantre olması için sessizlik gerekiyordu.

“Hiç sıkıntı çektin mi?” diye sordu birden. “Bir şeyden eksik kaldın mı?”

Ne demek istediğini anlamak için birkaç saniye soruyu düşündüm. Sonra derin bir nefes verdim. “Maddi olarak çekmedim. Ama önce babamın, sonra da annemin kaybı kolay değildi.”

Başını salladı. Dalı bir kez daha oynattı, kuş kısa bir süre havalanıp dala geri kondu.

“Osmanlı döneminde, atmaca avcılarını yeteneklerinden dolayı saraya özel olarak çağırırlarmış. Atmaca avlamak hem sabır hem de zekâ işi. Zaten oldukça zeki olan bir yaratığı kandırmaya çalışıyoruz. Aslında bir nevi sen mi üstünsün yoksa ben mi üstünüm çatışması. Atmaca gururludur. Başını eğmez. Şansın varsa karşına çıkar, yoksa günlerce beklersin. Bir bakmışsın, sen onu avlamak isterken o seni avlıyor, gününü geceni çalışıyor. Zor iş tir atmaca avı.”

“Öyle görünüyor,” dedim onu onaylayarak.

“Atmacalarımı evlatlarımdan ayırmadım hiç,” diye devam etti. “Ama yanlış yaptım. Evlatlarım da böyle bileğime bağlı olsun, benden hiç kopmasınlar istedim. Tabii, onlar kanatlarını kullanmak, çok daha uzaklara gitmek istediler. Atmacaya da benziyordu aslında Cihan’ım. Mesela biz şimdi Gürcistan’dan göç edecek atmacaları bekliyoruz avlamak için.”

Eliyle bir yönü gösterdi. Babamdan bahsettiği an kalbime bir yumru oturdu, yutkundum.

“Cihan’ım da gitmek isteyince izin vermedim. Pişman mısın desen, bilmiyorum. O zaman olsa yine yüreğim gitmesine izin verir miydi, bildiğim gördüğüm âdetten, gelenekten ayrı karar alır mıydım? Zannetmiyorum. Vadesi dolmuş, Rabbim yanına erken almak istemiş. Ama belki böyle gitmezdi diyorum bir yandan.”

Derin bir nefes alınca kederini ben de hissettim. Babam benim de içimde bir yaraydı. Matt hayatımıza girene kadar bir

baba figürüm bile olmamıştı. Çoğu zaman anılarla teselli bulmaya çalışırdım. Bazen içimdeki özlem dolup taşar, bazense bomboş hissederdim.

Dedem içli bir şekilde öksürünce hemen ona dikkat kesildim. “İyi misiniz? Yoruldunuz mu? Dalı biraz da ben tutayım mı?”

Elini kaldırdı. “İyiyim, merak etme. Bazı itiraflar ağır geliyor.”

Öyle söyleyince daha da panikledim. “İsterseniz bunlardan sonra bahsedelim, kalbinizi bu düşüncelerle yormayın.”

“Olmaz,” dedi hemen. “Sana söyleyeceklerim mühim. Mera-mımı anlatmam lazım.”

Demek gerçekten bana anlatmak istedikleri vardı. “Dinliyorum ama lütfen kalbinizi yormayın,” dedim. Başını salladı.

“Baban küçükken Leyla diye bir kızı yanıktı. İlkokul arkadaşlarıydılar. Ama kız çok dişliydi. Babana hiç yüz vermedi. Baban da vazgeçti sonra ama kızı öfkeliendirmeye bayılırdı. Ne zaman görse, *kızım olursa adını Leyla koyacağım* diye Leyla’yla uğraşırdı. Derken Leyla ve ailesi taşınıp büyük şehre gitti. Ama baban bir kere kafasına yazmıştı. Kızının adı Leyla olacaktı.”

Dedemin gözlerinin dolduğunu görünce şaşırdım. Evlat özlemi ve acısı bambaşka bir şey olmalıydı. Hiçbir zaman yaşamamayı umdum.

“Sen de Leyla ismini kabul etmişsin. Sağ olasin. Ben de sana artık Leyla diyeceğim.”

Dalı bir kez daha havalandırdı. Kuş uçup dala geri kondu. Ardından tamamen bana döndü.

“Leyla, kızım... Onca yıl yaşananları, yaptığım hatayı unutmak çok zor. Ama ben 75 yaşında, geleneğine ve dinine bağlı yaşamış bir adamım. Bu saatten sonra değişemem. Sen benim kabulümsün, ailemin bir ferdi, en büyük torunum ve yine en büyük mirasçısın. Baban için yıllarca koruduğum varlıklarımın hepsi senin...”

Ben araya girmeye çalışınca beni eliyle durdurdu. “Sözümü bitirmemi bekle. Daha diyeceklerim var.”

Başımı salladım.

“Ama bu yaşıma kadar kabul ettiğim gerçeklerim hâlâ baki. Görüştüğün o adam geldi, senle evlenmek için iznimi istedi.”

Anthony'den bahsettiğini duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

“O adamla evlenmene razı gelemem. Benden bunu bekleme. 25 yıl süren bu ayrılığımız artık son bulsun istiyorum. Ben ölmeden seni telli duvaklı görmek, oğluma yapamadığım düğünü sana yapmak istiyorum.”

“Anlayamadım,” dedim birden. “Az önce onay vermeyeceğinizi söylediniz.”

“O adama onay vermiyorum. Ama memlekette sana damat mı yok? Layığın bir gençle tanıştırap evlendirmek istiyorum seni. Rize’de çok parlak gençler var. Dilimizin, dinimizin, âdetimizin bir olduğu bir gençle evlen, kızım. Benim vaktim doluyor. Seni başka bir millete emanet etmek, gözüm açık gitmek istemiyorum.”

Ben bu sözleri idrak etmeye çalışırken dışarıdaki ağa bir kuş takıldı ve acıyla feryat etmeye başladı. Dedem yerinden fırladı. “Ahh! Yakaladık!” dedi heyecanla. Atmacayı ağdan kurtarmasını izlerken bir an kendimi tam olarak o kuş gibi hissettim. Az önce dedem beni kabul ettiğini ancak onun istediği biriyle evlenmem gerektiğini söylemişti. Hayatımın aşkından vazgeçmemi, tüm hayatımı geride bırakmamı ve tam da bu atmaca gibi, yeni bir hayata başlamamı istemişti. Bana uzattığı zeytin dalında gerçek bir ağ yoktu ama hayali bir ağ vardı.

Dedem atmacanın sevincini yaşarken, “İzninizle ben biraz etrafı gezeceğim,” dedim. Orada daha fazla kalacak mecalim yoktu. Dedemin az önce hayatımı baştan kurduracak isteklerde bulunup şimdi atmacasını sevmeye başlamasını anlayamıyordum. Bu iki olay arasındaki geçiş, akıl dışı geliyordu.

Hayat ne ironikti. Dedem gerçekten de 1 saatte atmacayı yakalamayı başarmıştı. Ancak şimdi ben adımlarıma yüklenerek

ondan olanca gücümle uzaklaşmaya çalışıyordum. Hayatım boyunca bu aileye uyum sağlamak için çizdiğim tüm yol ve yaşam stili artık bulanık geliyordu. Anthony olmadan hiçbirinin anlamı yok gibiydi.

Yağmur başladığında adımlarım daha da hızlandı. Bir de yeni birinden bahsediyordu. Yeni bir aday, yeni bir damat... Kim olacağı bile belli değildi. Beni Anthony'den kurtaracak herhangi biri olsun, yeterdi. Bu düşünceyle beraber daha da irkildim. Dedem kalbimi böylesine yönetebileceğini mi sanıyordu? Babama da daha önce yaptığı bu muydu? Şu an kaçtığım gibi, babam da ondan kaçmak istemişti belki de.

Dedemi anlamaya çalışıyordum. Onun hayatını yaşamış birinin düşünce yapısına ve değer algısına anlam vermeye, empati yapmaya çalışıyordum. Anthony'yi tanımaya çalışsa, sonrasında bana uygun olmadığına karar verse, onu anlayabilirdim. Ancak dedemin ön yargıları Anthony'ye tek bir şans vermeyi bile kaldırmıyordu.

Yağmur hızlanınca büyük bir ağacın altına sığındım. Ne kadar uzaklaşmıştım, bir fikrim yoktu. Dönüş yolunu bulabilirdim değil mi? Sorun olmazdı. Ama yağmur denecek gibi durmuyordu. Yarım saat önce aydınlık görünen gökyüzünü griden siyaha dönen bulutlar kaplamıştı. Pantolonumun paçaları artık sınılsıklamdı. Ağacın dibine çöküp kendimi yağmurdan korumaya çalıştım. Öylesine sıkışmış ve kötü hissediyordum ki, bir süre adım atmamaya karar verdim. Arabada ya da konakta ağlamak istemiyordum, tüm acımı ve kalp kırıklığımı bu ormanda bırakabilsem ne güzel olurdu.

Yüzümü, durmaksızın yağmur damlaları bırakan gökyüzüne çevirdim. Bugün, bu geziye çıkmadan önce ne olursa olsun hazırlıklı olacağıma ve ağlamayacağıma dair kendime söz vermiştim. Ama şu an bu sözün önemi kalmamış gibiydi. Gözyaşlarım da yağmur damlalarının hızıyla yanaklarımdan süzülüyordu.

Yarın huzurla Detroit'e dönmeyi planlarken, şimdi bambaşka bir hikâyenin içinde bulmuştum kendimi. Dedemin teklifini düşündükçe ağlamaya devam ediyordum. Nasıl düşünürsem düşüneyim, elle tutulur bir yanı yoktu. 25 yıl öncesinin tekrarını yaşıyor gibiydik. Babama yaptığını bana yapıyordu.

Dedemin gözünden bakınca her şey ya siyah ya da beyazdı. Tek doğru ya da tek gerçek vardı. Griye yer yoktu. Ben onun için önce siyah, sonra griydim. Belki de bu toleransı sadece bana tanımişti. Griyken beyaza geçmem için uğraşıyor, kendi adına beni gerçek bir Hazel yapmaya çalışıyordu. Hikâyenin bu kadarını anlayabiliyordum. Ama asıl zor olan kısım, dedemin isteğini asla kabul etmeyeceğimdi. Kalbim kiralık değildi ki, nasıl birini çıkarıp yeni birini davet edebilirdim?

Rize'de akrabalarımınla geçirdiğim tüm zaman ve katettiğimiz yol gözümün önünden geçti. Belki de tüm bu mesafeleri yakacaktım. Ailemle aramdaki bağı, bu teklifi reddederek tamamen koparacaktım. Neresinden bakılırsa bakılsın bu çok zor bir karardı. Açık havada olmama rağmen boğuluyor gibi hissettim. Sanki yüzümü ıslatan yağmur damlaları küçük bir hortum oluşturup beni içine çekiyordu. Panik atak mı geçiriyordum yoksa? Sakin olmaya ve sağlıklı nefesler almaya çalıştım.

Hava iyice kararmıştı. Saatiime baktım. Akşam altı olmuştu. Biz buraya üç gibi gelmiştik. O kadar vakit geçmiş miydi? Hiç farkında değildim. Beni merak etmiş olmalılardı. Ama telefonum hiç çalmamıştı. Telefonum sessizdeydi herhalde. Yağmurluğumun iç cebinden telefonumu çıkardım. Ekranda herhangi bir bildirim yoktu. Tuna'yı aramaya çalışana kadar sinyal olmadığının farkında bile değildim.

Ayağa kalktım. Telefonu yukarı kaldırıp sinyal almayı bekledim. Yoktu. Panik, yavaşça içime süzüldü. Sakin olmalıydım ama hava gittikçe kararıyorken ve etrafta ağaçtan başka bir şey görünmüyorken, sakin olmak oldukça zordu.

Buraya hangi yönden gelmişim? Sağanak yağmurun altında geldiğim yönü bulmak da kolay görünmüyordu. Ancak telefonum çekene kadar çabalamak zorundaydım. Koşmaya başladım. Doğru yöne gittiğimi düşünüyordum. Nefesim kesilince biraz dinlenip telefonu kontrol ettim. Hâlâ çekmiyordu.

Bir süre daha ilerlemeyi ve telefonu kontrol etmeyi sürdürdüm. Hava soğumaya başlamıştı ancak ben adrenalinin etkisiyle bunu hissetmiyordum. Devamlı hareket eden vücudum sıcaktı. Sadece acıkmıştım.

Hava tamamen karardığında içimde bir umutsuzluk bulutu süzölmeye başladı. Saatlerdir burada kaybolmuş hâldeydim. Telefonumun sinyali yoktu ve beni aramaya gelen kimse de yoktu. Acaba dedeme bir şey mi olmuştu? O yüzden benim durumumdan haberleri olmamış olabilir miydi?

İçimdeki sıkıntı ikiye katlandı. Şimdi hem kendim hem de dedem için endişelenmeye başlamıştım. Daha fazla ilerleyecek gücüm kalmadı. Yine bir ağacın dibine çöktüm. Telefonumu umutsuzca açtım. Tam da düşündüğüm gibi hâlâ sinyal görünmüyordu. Ağlayacak kadar bile enerjim yoktu. Havanın iyice karardığını görünce telefonumun şarjını muhafaza etmem gerektiği gerçeğiyle yüzleştım. Artık birilerine ulaşmak için değil, yönümü bulmak için telefonuma ihtiyacım vardı.

Bir anda gülmeye başladım. Gerçekten şaka gibi bir olayın içine düşmüştüm. Yarın evime dönmem gerekiyordu ancak ben burada, ağaçların arasında kaybolmuştum ve umutsuz bir şekilde bekliyordum. Bana mı öyle geliyordu yoksa yağmur daha da mı şiddetleniyordu, emin değildim. Ama artık saçımı ıslatan her damla, başıma büyük bir darbe almışım gibi hissettiriyordu. Karnımın içinde oluşan o korkunç boşluk ve yokluk hissi gittikçe büyüyordu. Birkaç adım daha atmaya çalıştım. Eş zamanlı olarak gök gürlemeye başladı ve gökyüzü bir anlığına aydınlandı. Etrafın ne kadar karanlık ve vahşi görüldüğünü o anda idrak ettim. Koca bir ormanda yapayalnızdım ve büyük

bir fırtınanın içine hapsolmuştum. Belki de beni arıyorlardı ama hava şartları buna izin vermiyordu. Telefonumun sinyali ile bir şekilde bana ulaşabilirlerdi, değil mi?

Daha fazla umutsuzluğa kapılmak istemiyordum, yoksa kendimi bir ağacın kovuğuna saklayıp sonumu bekleyecektim. Aklıma Anthony geldi. Dün akşam konuşmuş olmamıza rağmen bugün henüz konuşma fırsatımız olmamıştı. Beni merak etmiş olmalıydı. Bir an için eğer bu ormandan sağ çıkamazsam onu hiç göremeyeceğimi ve parmağımdaki yüzüğün gerektirdiği şekilde beraber olamayacağımızı fark ettim. Bu düşünce, canımı ölüm korkusundan daha çok acıttı. Kurtulmak istiyordum. Artık her şeyi unutmak, bu zamana kadar bana ev olan Detroit'e dönmek istiyordum. Artık elimde olanlarla yetinecektim. Belki de bu kadar ileri gitmemem gerekiyordu. Benim zaten bir ailem vardı. Ablam, eniştem, yeğenim ve kızlar vardı. Kimse için olmasa bile onlar için hayatta kalmalıydım.

Midem inatla guruldamaya devam ediyordu. En azından susuz değildim. Yağmur suyunu içmeye çalıştım. Yiyecek bulmak için etrafıma baksam da bu tarz bilgiler, benim en zayıf olduğum alanlardı. Belgesel izlemeyi bünyem kaldırmazdı ve vahşi doğada hayatta kalmakla ilgili tek bir şey bilmezdim. Eskiden izlediğim bir filmde gördüğüm yağmur suyunu yaprakta toplamak gerektiği dışında bir şey bildiğim yoktu. Bu yüzden ben de tek bildiğim şeyi yaparak, ortası derin, geniş bir yaprak aramaya çalıştım. Bunu yaparken telefonumun fenerini kullandım ancak olduğum yer çok da düz bir yer sayılmazdı. Her an bir engel çıkıyor, ayağım takılıyordu. Etrafım bir kez daha aydınlandı. Ardından da güçlü bir şimşek sesi havada yankılandı. Korkmam gerekirdi, sonuçta ormandaydım. Sadece açlık ve soğuk değil, aynı zamanda vahşi hayvanlar da ciddi bir tehlikeydi ama nedense korkmuyordum. Henüz herhangi bir hayvana rastlamamıştım ve böyle devam etmesini ümit ediyordum.

Yaprakları geniş bir ağaç gördüğüm anda adımlarını hızlandırdım. Yağmurlu havalarda bu coğrafyanın tehlikeli olduğunu biliyordum. O yüzden adımlarım dikkatliydi. Ağaca ulaşıp ağacın ayağını köklerine dayadım ki kayıp düşmeyeyim. Karanlıkta, ne cins bir ağaç olduğunu seçemiyordum. Yapraklarına ulaşmak için biraz tırmanmam gerekiyordu. Bu şekilde telefon fenerini açık tutmak zordu. İlk denememde başarısız oldum. Kör gözle ağaca tırmanmak zaten çılgınlıktı. Telefonumun fenerini açıp cihazı boynumun tam altına, yağmurluğun fermuarının önüne sıkıştırdım. Bu şekilde ilk dala uzanmak çok da zor görünmüyordu.

Ben daha ağacın üstüne bacağımı atmadan, zeminden büyük bir titreşim dalgası yayıldı. Panikle kollarımı ağacın gövdesine doladım. Telefonum boynumdan kurtulup az ileriye düştü. Feneri, küçük bir alanı aydınlattı. Ama benim tüm odağım az önce duyduğum titreşimdeydi. Birden, titreşimin devam ettiğini fark ettim. Ayağımın altındaki zemin kaymaya başladığında, bunun depremden daha farklı bir olay olduğunu idrak etmem uzun sürmedi. Aman Tanrım! Heyelandı bu...

Toprak kayıyor, parçalara ayrılıyordu. Telefonun etrafı aydınlatan feneri sayesinde her şeyi görüyordum ama bu bir şans mı yoksa lanet mi, karar veremedim. Panik ve korku tüm bedene hâkim oldu. Ağaca daha sıkı sarıldım. Eğer kökleri sağlam olsa beni korurdu. Hem burada gördüğüm en büyük ağaç bu değil miydi?

Birkaç saniye geçti. Korku tüm hücrelerimi sarmıştı. Hem kaçıp gitmek hem de sonsuza dek bu ağaca sarılmak istiyordum. Kaçarsam toprağın altında kalacaktım. Tek umudum ağaçtı. Ağaç bu dilediğimin tersi gibi birden köklerinden çatırdamaya başladı. Her şey o kadar hızlı oldu ki bir anlığına kâbus gördüğümü sandım.

Tutunduğum ağaç köklerinden ayrıldı. Muazzam bir ses çıkararak önce rüzgâra, ardından yer çekimine teslim oldu. Ne

kadar yüksekte olduğumuzu, yuvarlanış hızımız sayesinde fark ettim. Bir an Londra'daki şantiye kazası anıları zihnime dolmuştu ama bu, ondan farklıydı.

İlk darbeyi koluma aldım. Bir kayaya sürterek düşmeye devam ettim. Sırtımı yaralamam uzun sürmedi. Düşme hızım azaldı ama ben bir yerlere çarpmaya ve yaralanmaya devam ediyordum. Şimdilik acıyı sadece iğne batması gibi hissediyordum ama ölmez de hayatta kalırsam, zeminle buluştuğumda canım çok daha fazla yanacaktı. Saniyeler ağır geçiyor gibiydi ancak gerçek böyle değildi. Ağır bir çarpışma yaşadığımda çok fazla acı hissetmeden bilincimi kaybettim. Tüm dünyam hızla karardı.

15. Bölüm

ANTHONY

Bahçeye çıktığımda onu bulmam çok da uzun sürmedi. Üzerindeki rahat kıyafetlerle bir bankta oturmuş, baharın tadını çıkarıp etrafı izliyordu.

Onu, her geldiğimde daha iyi görüyordum. Zaten her zaman güzel bir kadın olmuştu ama şimdi sağlıklı ve güzel bir kadındı. Yanına iyice yaklaşıp kadar kucağında bir albüm olduğunu fark etmedim. Albümün ortasına gelmişti ve bir fotoğrafı okşuyordu.

“Melanie,” dedim geldiğimi haber vermek için. Hemen sesime doğru döndü. Samimi bir şekilde gülümsedi. “Merhaba, Anthony. Seni görmek çok güzel,” dedi.

Yanına oturdum. “İyi görünüyorsun.”

“Çok daha iyiyim,” dedi hemen. “Fotoğraflara mı bakıyorsun?” diye sordum. Avucunun altında kalan fotoğrafı bir kez daha sevdi. “Evet, Arthur’la olan fotoğraflarımıza bakıyordum.”

Bana, incelediği fotoğrafı gösterdi. Arthur’la baş başa çektikleri ve mutlulukları gülüşlerinden okunan bir fotoğrafı.

“Bu fotoğrafı seninle karşılaştıktan bir hafta sonra çektiymiştik. Arthur çok mutluydu. O zaten genelde mutlu bir adamdı. Belki de bu yüzden onun yokluğunda mutlu olmak bu kadar zor geldi.”

Melanie gerçekten her geçen gün daha çok yol katediyordu. Onu her ziyaret ettişimde Arthur’dan daha çok bahsediyor, hem onun ölümünü hem de benim Arthur olmadığımı artık idrak etmiş gibi görünüyordu. Bu gelişme vicdani yükümü oldukça rahatlatıyordu, inkâr edemezdim. Delilah’la çok yakında evlenecektim. Melanie’nin de iyi olmasını istiyordum.

“Bence oldukça iyi gidiyorsun,” dedim. “Londra’ya ne zaman dönmek istediğine karar verdin mi?”

Başını salladı. “Evet, ne zaman döneceğime karar verdim ancak Londra’ya gitmeyeceğim. Ailemin yanına, Yorkshire’a döneceğim.”

“Güzel bir karar,” dedim gülümseyerek.

“Delilah nasıl? Her şey yolunda mı?” dedi.

“Evet,” dedim ve derin bir nefes aldım. “Ona evlenme teklif ettim, kabul etti.”

Melanie’nin kaşları havaya kalktı. Vereceği tepkiden korktuğumu fark ettim. Tam iki yıl boyunca Melanie’nin sevgilisi rolünü oynamıştım ve hâlâ iyileştigine inanamıyordum.

Şaşkınlığı gülümsemeye dönünce rahat bir nefes aldım. “Çok sevindim, Anthony. Mutlu olmayı herkesten çok hak ediyorsun.”

“Böyle hissetmene sevindim,” dedim.

Tekrar gülümsedi. “Merak etme, artık sağlıklı düşünebiliyorum. Senin Arthur olmadığının çok uzun bir süredir farkındaydım ancak kabul etmek zor geliyordu. Sana uzun zaman eziyet ettim. Beni affet.”

“Affedilecek bir şey yok,” dedim. “Yeni bir sayfa açıyor olmana sevindim. Sen de mutluluğu hak ediyorsun, Melanie. Artık bulmaktan kendini alıkoyma.”

“Görev anlaşıldı,” dedi tekrar albüme bakarak.

Melanie ile biraz daha sohbet ettikten sonra, tedavi gördüğü merkezden ayrılmak için otoparka yöneldim. Aracımın önüne geldiğim anda onun sesini duydum.

“Merhaba, oğlum. Bu ne güzel bir tesadüf.”

Annemle son karşılaşmamızın üzerinden çok geçmemişti. Beni, şirketlerin başına geçmediğim takdirde yapacakları konusunda tehdit ederken bu işe Lilah’ı karıştıracaklarını düşünmemiştim. Ancak annem, her zamanki gibi annelik içgüdülerini

hiçe sayarak, tamamen kazanma odaklı davranmış ve Delilah ile ilişkimizi bir skandala çevirmişti. Bugün Melanie ile görüşmemin bir nedeni de buydu. Annem, Lilah ile olan ilişkimizi çirkin bir şekilde basına servis etmeseydi, benim daha önce yaptığım açıklama yeterli olacak ve olay buralara varmayacaktı. Olanlardan sonra ortalık biraz yatışana kadar beklemeye karar vermiş, ardından da bugün Melanie ile görüşerek basın toplantısında bana katılmasını rica etmiştim. Yarın akşam, yani Lilah evine dönmeden önce basın toplantısını yapmış ve ilişkimizi tamamen aklamış olacaktım. Bunu Lilah'a çok uzun süredir borçluydum. Benim yüzünden yaşamak zorunda kaldığı utancı düşündükçe kendimden nefret ediyordum.

"Burada ne aradığını tahmin edebiliyorum," dedim buz gibi sesle. "Melanie'yi kullanarak nasıl bir çıkar sağlayabilirim diye düşünüyorsun, değil mi?"

Gözlerini kıstı. Benden bu cevabı beklemiyordu.

"Artık ne yaptığınla ya da yapacağınla ilgilenmiyorum. Sevdığım kadına saldırarak senin için kalbimde kalan son sevgi kııntısını da yok ettin. Ve artık Melanie'yi de rahat bırak."

"Melanie'den özür dilemeye gelmiştim," dedi sakın bir sesle. Sözlerinde inandırıcılık aramak istemiyordum ancak kulağa samimi gibi geliyordu. Şaşırsam da belli etmedim.

"Eğer doğruyu söylüyorsan, bu nazik bir hareket olur."

Arabamın kapısını açtım. Tam binecekken tekrar adımla seslendi. "Görüştüğün kadını araştırdım."

Alayla güldüm. "Şaşırmadım."

"Ona evlenme teklifi etmişsin," dedi.

"Aynen öyle," dedim, sesimi oldukça katı tutarak. "Hatta bu kadar araştırdıysan onun aslında Türk olduğunu da öğrenmişsindir. Eğer isterse onunla Türkiye'de yaşayabileceğimi, hatta inancımı da değiştirebileceğimi söyledim. Mümkün olsaydı, ırkımı da değiştirirdim. Yani onun için her şeyi yaparım. Bu

yüzden ona bir daha zarar vermeye kalkarsan beni gerçekten ezip geçmen gerekir.”

“Aman Tanrım, Anthony,” dedi annem. Elini kalbine koymuştu.

“Ara sıra da olsa Tanrı'yı hatırladığını duymak gerçekten hoş, anne,” dedim ve onu daha fazla dinlemeden aracıma binerek hızla oradan uzaklaştım.

Eve giden yolu yarıladığımda saat öğlen üçü geçiyordu. Türkiye’de saat gece 10 olmalıydı. Lilah henüz aramamıştı. Bugün dedesiyle ava gidecekti ve inanılmaz gergindi. Gün boyu onu aramak istemiş ancak kendimi tutmuştum. Dedesiyle arasında kapatacağı uzun yıllar vardı, onlara bu özel alanı tanımak istedim.

Eve yaklaştığımda telefonum çaldı. Ekrandaki isim Kate’di. “Merhaba, Kate,” dedim telefonu hemen açarak. Yarın kızların dönüşünü planlamak için arıyor olmalıydı. Ancak sesini duyduğum an ters giden bir şeyler olduğu anladım.

Kate’in sesi oldukça tedirgindi. “Merhaba, Anthony,” dedikten sonra derin bir nefes aldı. “Az önce Ellie aradı, sanırım bugün Delilah’ın gezisinde bir sorun olmuş, saatlerdir Delilah’a ulaşamıyorlarmış,” dedi.

Arabayı ani bir hareketle kenara çektim. “Lilah nerede?” dedim soğukkanlı olmaya çalışarak.

“Muhtemelen hâlâ dedesiyle gittiği ormanda. Arama kurtarma çalışmalarına başlamışlar ancak,” dediğinde sesi bir anlığına kırılınca, daha büyük bir paniğin etkisine kapılmamak için kendime hâkim olmaya çalıştım.

“Ancak ne, Kate?” diye sordum sakince.

“Ancak şiddetli yağış nedeniyle bölgede heyelan meydana gelmiş. Delilah’ın o bölgede olmasından endişeleniyorlar.”

Telefonumu kapattığımda kapkaranlık bir boşluğa düştüm. Kendime gelmem, duyduklarımı idrak edip harekete geçmem birkaç dakikadan fazlasını aldı. Daha önce çok korkunç anlarla

karşı karşıya gelmişim. Babamın ve abimin ölümü, hayatın karşıma çıkaracağı en büyük acılar gibi hissettirmişti. Ama hiçbirinde böylesine nefessiz kalmamıştım. Hiçbirinde kalbim sıkışmamış, kendimi ölüyor gibi hissetmemiştim. Lilah'a bir şey olacağı düşüncesi tüm hayati organlarıma *dur* komutu vermiş gibiydi. Sanki biri güç tuşuma basmış, hayatla tüm bağlarımı koparmıştı.

En sonunda bu derin boşluktan kurtulmak için kalbimi sakinleştirmeye çalışan elimi hareket ettirdim. Kantağı tekrar açtım, titreyen parmaklarımla telefonumun sık arananlar kısmına girdim. Brandon'ın ismine tıklarken içimden hiç durmadan aynı şeyi tekrar ediyordum: *O iyi, o iyi, Lilah'a bir şey olmayacak.*

Brandon telefonu ilk çalışta açtı. "Efendim, patron?"

"Brandon, en iyi arama kurtama ekibine ulaşman ne kadar sürer?"

"Bir saat patron," diye cevapladı.

"Otuz dakika olsun. Bir saate pistte olun."

"Anlaşıldı," dedi.

Telefonu kapattım ve Matt'i aramadan önce derin bir nefes aldım. Bir yanım aracımı son hızla bir duvara vurmak istese de soğukkanlı olup Lilah'ı bulmaya odaklanmalıydım.

Eve vardığımda valizimi yapmam sadece 5 dakikamı aldı. Brandon çoktan ekibi ayarladığının bilgisini vermişti. Eski bir ajan olduğu için bu tarz özel ekiplere erişimi, bizim gibi sivillerden çok daha kolaydı. Tanrı'ya şükür ki Brandon hayatımdaydı. Kurtarma ekibinin tüm üyeleri Detroit'te olmadığı için bazılarını aldırarak için helikopter organize etmek zorunda kalmıştık. Daha bir saat önce bir daha görüşmeyi düşünmediğim annemi bu nedenle aramıştım. Çünkü ancak annem gibi bir kadın, bu kadar kısa sürede istediğim insanları istediğim yere getirebilirdi. İlginç olan şu ki bana şans dilemiş, Lilah'ı bulmamı umduğunu söylemişti.

Şu an bir robot gibi hareket ediyor, tüm bu olanları dışarıdan izliyor gibi hissediyor, ancak plan yapmaya devam ediyordum. Bir kez daha soğukkanlı kalmam gerektiğini kendime hatırlattım.

Piste vardığımızda aynı anda dört araç durdu. Üç helikopter bizden önce inmişti. Brandon, Matt ve Dennis araçlarından inerken hepimiz zamanla yarıştığımızın farkındaydık. Benim için para ya da varlık hiçbir zaman ön planda olmamıştı ancak tam şu anda, sahip olduğumuz imkânlarla Lilah'ımın yanına gitmek için herkesi seferber edebiliyorduk. Tüm bunların bir faydasının olması ve sevdiğim kadına sağ salim ulaşmak için dua ediyordum.

Brandon hızlı bir şekilde kurtarma ekibini bize tanıttı. Uçağa yerleşip kalkmayı beklerken Dennis'in güçlü durmak için çok çabaladığını görebiliyordum. Matt elini hiç bırakmıyor, onunla sık sık konuşarak onu teselli etmeye çalışıyordu. Tuna'ya, defalarca aramış olmama rağmen ulaşamamıştım. Önümüzde en az 8 saatlik bir yolculuk vardı ve o zamana kadar Lilah'ın bulunmasını tüm kalbimle diliyordum.

16. Bölüm

Acıyla uyandım.

Canımın yandığını hissedince önce panikledim ancak sonra bir rahatlama hissettim.

En azından hayattaydım.

Acının tam kaynağının farkında değildim ancak canım gerçekten çok yanıyordu. Ağzımda yoğun bir çamur tadı vardı. Bunun sadece tat değil, gerçek çamur olduğunu anlayınca refleks olarak tükürdüm. Neler olduğunu hatırlamam uzun sürmedi. Artık eskisi kadar karanlık değildi, en azından hafif bir aydınlık hissediyordum. Etrafımı görmeye çalıştım ama yüzüm de çamurla kaplıydı. Sağ elimle yüzümü temizlemek istedim. Canım çok fazla yanınca dün gece düşerken aldığım ilk darbeyi hatırladım. Sağ kolum yaralıydı. Yavaşça sol kolumu hareket ettirdim. Sol kolum da acıyordu ama yine de sağ koluma göre sağlam olmalıydı. Elime yüzüme götürebildim.

Gözlerimi ve yüzümün kalanını tamamen silmeye çalıştım. Sonunda daha net bir görüntü belirdi. Tanrım... Etrafım hâlâ karanlıktı. Nerede olduğumu kestiremedim ama bir yerde kapalı kalmış gibiydim. Tamamen toprak altında değildim. Nefes alabiliyordum, hareket edecek küçük bir alanım vardı. Her yerim çamurla kaplıydı. Yapış yapıştım.

Sadece başımın etrafını görebildiğim için solumdan destek alarak doğrulmaya çalıştım. Bacağıma giren keskin acıyı hissedince hemen vazgeçtim. Etrafımda zarar görmüş dallar vardı. Ağaçların ve çamurun arasına sıkışıp kalmıştım. Enkaz altındaydım. Yine de enkazdaki küçük aralıklardan sızan ince güneş

ışıkları, olduğum yeri hafifçe aydınlatıyordu. Gün doğmuştu ve ben hayattaydım.

Kafamı biraz kaldırdığımda gördüm ki bacaklarımın tam üzerine bir ağaç düşmüştü ya da beraber düşmüştük, hatırlamıyorum. Ağacın dallarından biri de bacağıma saplanmıştı. Her hareketimin bu kadar acı vermesi bu yüzdendi. İçimi tekrar bir panik dalgası sardı. Burada sıkışıp kalmıştım. Artık beni bulmalarını dilemekten başka yapacak hiçbir şeyim yoktu.

Sakinleşmeye çalıştım. Etrafı dinlemeye başladım. Çok güçsüz hissediyordum, sesimi boşa sarf etmek, enerjimi hızla tüketmek istemiyordum. Gün aydınlandığına göre arama kurtarma çalışmaları çoktan başlamış olmalıydı. Buraya kadar dayanmıştım, beni bulmalarını bekleyebilirdim. Bacağımdaki yara daha kötü olmadan ve ben şuurumu yitirmeden onlara seslenebilecek enerjimin kalması için tekrar dua ettim.

Acı içinde kıvrılırken zaman hem yavaş akıyor hem de sonsuz bir akışa sahip gibi hissettiriyordu. Bir süre sonra sağ bacağımanın uyuştüğunu hissettim. Çektiğim acıya açlık ve susuzluk da eklenince çoğu zaman gözlerim kapalı bir şekilde hareketsiz duruyordum. Bu sayede etrafımda bana zarar vermek isteyen hayvan varsa beni fark etmemesini umuyordum. Acaba bu ormanlarda kurt var mıydı? Bacağımda ciddi bir kesik vardı, kanamam olmuştu hâliyle ve kan kokusunu çekici bulacak bir canlı olabilirdi. Kahretsin, gerçekten vahşi doğa hakkında doğru düzgün bir bilgim yoktu. Benim yerimde Ellie olsa, belki bu kadar çaresiz duruma düşmezdi bile. Çığlık atmak, yardım çağırmak istiyordum ama bir yandan da ormandaki sessizliği bozmaktan korkuyordum. Eğer yakınlarda beni kurtaracak kimse yoksa bas bas bağlamak, kendimi daha mı tehlikeye sokmak demek olurdu?

Bir süre sonra hafif bir yağmur başladı. Sesini duyabildim. Damlaların sesi susuzluğumu hatırlattı. Boğazımın kuruluğu artık yutkunmamı imkânsız hâle getiriyordu. Ağrılarım her geçen dakika artıyordu. Uyumak istiyordum ama tetikte de kalmam lazımdı. Yağmur bittiğinde bulunduğum kafes hafifçe aydınlandı. Güneş, tepeye çıkmış olmalıydı. Bu da çoktan öğlen olduğu anlamına geliyordu. Göz kapaklarımı açık tutmakta zorluk çekiyordum. Baş ağrım o kadar şiddetlenmişti ki, düşüş esnasında kafama ağır bir darbe almış olmaktan endişelendim. Belki biraz daha dinlenmeye ihtiyacım vardı. Birkaç dakikalığına gözlerimi kapattım.

ANTHONY

Yolculuğumuz boyunca gözümü bile kırpamadım. Elim her an telefonumda olmasına rağmen, güzel bir haber gelmedi. Güzel diyebileceğimiz tek şey, hava şartlarıydı. Herhangi bir rötâ olmadan sekiz saat olarak planladığımız uçuşu, yedi saatte gerçekleştirdik.

Rize'ye indiğimizde bölgedeki arama kurtarma ekipleri yaklaşık sekiz saattir arama çalışmalarını sürdürüyordu. Tuna'ya uçağa bindikten sonra ulaşabilmişim. Onunla ve Ellie ile yolculuk boyunca iletişim hâlinde kaldık. Bizim uçağa bindiğimiz saatte arama kurtarma çalışmalarının başladığını söylediler. Kalabalık bir ekip sevk edilmesine rağmen heyelan geniş bir alanda meydana geldiği için henüz tüm bölgede arama tamamlanmamıştı.

Tuna ve Ellie çalışmalara gönüllü olarak katılmışlardı ama henüz bir gelişme kaydedilmemişti. Bölgede bulunan birkaç ev, heyelan nedeniyle yıkılmış ancak evde yaşayanlar canlı olarak kurtarılmıştı. Her geçen dakika akıl sağlığımı korumam zorlaşıyordu.

Dennis ayakta zor durduğu için onu konağa bırakıp kurtarma çalışmalarına katıldık. Heyelan bölgesindeki manzara korkunçtu. Tanrım... Bu felaket sevdiğim kadının başına nasıl gelmişti? Bölgede, acil durum ekipleri, jandarma, Orman Genel Müdürlüğü, emniyet ve sahil güvenlik olmak üzere birçok ekip-ten 200 kadar kişi görev yapıyordu. Bizimle beraber gelen ekip 6 kişiydi. İlgili ekiplerle koordine olarak, bir sonraki bölgeye geçmek üzere yola çıktık. Yüksেğe çıktıkça manzara daha da korkunç bir hal alıyordu. Lilah'ın güvende olması için dua ediyor, soğukkanlı kalmak için de ekstra çaba sarf ediyordum.

Koruyucu kıyafetleri giydikten sonra enkaz sahasına gitmek üzere yola çıktık. Matt, Brandon ve beni dâhil edince ekibimiz dokuz kişi oluyordu. Bize bir de 5 kişilik Türk bir ekip eşlik etti. Herkes oldukça profesyonel olduğu için dikkatle onları izledim. Daha önce birçok arama kurtarma çalışmasına katılmış olsam da, söz konusu sevdiğim kadın olunca hiçbir hata yapmak istemiyordum.

Herkes oldukça sessiz ilerliyordu. Duyabileceğimiz en ufak bir yardım çığlığı bizim için çok kıymetliydi. Sabırla ve sessizce ilerlemeye devam ettik. Hava çok sıcak sayılmazdı ancak ben birkaç dakikada bir alımda biriken ter damlalarını siliyordum. Tanrı biliyor, onu sağ bulmak için kendi hayatımı oracıkta bağışlayabilirdim ancak o an elimden gelen tek şey, sevdiğim kadını aramak ve onun için dua etmektir.

Bir enkaz yığınının geldiğimizde kalbimin atışı korkuyla hızlandı. Selin etkisiyle heyelana takılan her şey paramparça olmuş görünüyordu. Bu tabloda canlı bulabilmek zordu. Türk ekibin yanındaki köpek, enkazın başına gidip havlayınca herkes dikkat kesildi. Köpek birkaç kez daha havladı ve kurtarma çalışmaları hızlı bir şekilde başladı.

Enkazın kaldırılmasına yardım ederken ellerimin titrediğini fark ettim. Bu korkunç birikintinin altında bir canlı vardı ve sağ olması, bana kalırsa çok zordu. Brandon yanımdaydı, omzumu

sıktı, “Sakin ol, patron. Umudunu kaybetme.” Başımı salladım ama ölesiye korkuyordum.

Bizimle gelen ekibin lideri Ferguson, “Burada!” diye bağırdı. Hepimiz birer birer yanına koştuk. Kazdığı yerden sadece bir bacak görünüyordu. Tüm ekip hızla, bedenin etrafını temizlemeye başladı. Hayatımın en korkunç anlarından biri bu olabiliyordu. Çıkaracağımız bedenin canlı olup olmadığını bilmiyorduk ve bu bedenin sevdiğim kadına ait olma ihtimali vardı. Tam o anda dizlerimin üzerine çöküp ağlamak istedim ancak yapamadım. Hızla bedene ulaşmak için çalışmaya devam ettik.

Çok değil, birkaç dakika sonra cansız bedene ulaştık. Lilah değildi. Yaşadığım rahatlamadan delicesine utansam da Tanrı’ya sonsuz kere şükrettim. Ağlama hissim geçmedi. Hayatımda hiç bu kadar ağlamak istediğimi hatırlamıyordum. Cansız beden genç bir çocuğa aitti. En fazla 19-20 yaşlarında olmalıydı. Bu genç yaşında hayata veda etmek zorunda kalmıştı. Sevdiklerinin neler hissedeceğini düşünerek solgun yüzüne son bir kez baktım. Birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Sağlam kalan ağaçlardan birinin arkasına geçerek derin nefesler aldım. Bir süre sonra Brandon yanıma geldi.

“Ekipten birkaç kişi kalıp ölen kişiyle ilgilenecek, bizim devam etmemiz gerek,” dedi. Başımı salladım. “İlk defa mı ölmüş birini görüyorsun?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. “Babamı ve abimi de görmüştüm ama buna hazırlıklı değildim,” dedim yutkunarak. “Daha çok genç.”

“Öyle, patron,” dedi Brandon. “Ama hayat böyle. Bu tarz afetlerde genelde daha küçük çocuklar ve bebekler kaybolur.”

Kalbime oturan karanlık daha da büyüdü. “Moral konuşması için sağ ol, Brandon,” dedim imayla. “Realist bir konuşmacıyım,” diyerek omuz silkti ve gruba katılmak için yanımdan ayrıldı. Onun ne kadar soğukkanlı olduğunu bazen unutuyordum. Bugün ben de öyle olmayı diledim.

Hava kararmaya başlamıştı ama ben umudumu kaybetmeyi reddediyordum. Tuna ve Ellie'nin beraber arama yaptığı ekip, enkazdan iki cansız beden daha çıkarmıştı. Tanrı'ya şükürler olsun ki biz bir daha bu korkunç tabloyla karşılaşmamıştık. Ben zayıf bir adam değildim ama bu afetin ortasında insanların hayatlarının pamuk ipliğine bağlı olduğunu bilerek arama yapmak korkunç bir gerginlikti. Matt de benim gibi sessizdi. Saatler önce ulaştığımız bedeni görünce yüzünün nasıl bembeyaz olduğunu, onun da benim gibi bencil bir şükür duygusu içine girdiğini fark etmiştim. Yükünün ne kadar ağır olduğunu tahmin ediyordum. Lilah'ı kendi kardeşinden ayırmadığını biliyordum. Ona gelecek herhangi bir zarar hem onu hem de hayat arkadaşını çok yaralayacaktı ve burada Dennis adına da bulunuyordu. Nereden bakarsam bakayım, burada olmanın kimse için kolay bir yanı yoktu.

Yaylanın en yüksek bölgesine geldiğimizde, yamacın bir kısmının heyelanla tamamen aşağı indiğini gördük. Buraya ne iş makinesi ne de insan inebilirdi. Enkaz aşağıda toplanmıştı. Köpeklerin bile inebileceğinden emin değildim ancak öylece oradan ayrılamazdım da. Her bir taşın altına bakmamız gerekse bile Lilah'ımı sağ sağlim bulmak için savaşıyordum.

Ferguson'un yanına gittim. "Enkaza ineceğiz, değil mi?"

"Elbette. Halatla ineceğiz," dedi. "Ben de gelmek istiyorum," deyince bir an düşünüp sonra ekipten birini çağırdı. Matt'le göz kontağı kurdum. Onun da gelmek istediğini biliyordum ancak ikimiz de tam profesyonel sayılmazdık. Bu yüzden, bu defa benim ilerlememe izin verdi.

Gerekli teçhizat için yardım aldıktan sonra yamaçtan inmek için harekete geçtik. Önce Ferguson, ardından da ben aşağı indim. En son inen kişi, yanında arama kurtarma köpeklerinden birini de indirdi. İnışımız kolay olmadı çünkü tutunacak hiçbir yer yoktu. Toprak, kum gibi dağılmış; heyelan, dokunduğu her yeri dümdüz etmişti.

“İyi misin?” diye sordu Ferguson, aşağıya indiğimiz anda. “Evet,” dedim ama gözüm, önümüzdeki enkazdaydı. Ağaçlar devrilmiş, üzerini toprak kaplamıştı.

“Buraya yakın herhangi bir yerleşim yok,” deyip duraksadı Ferguson. Cümlesini devam ettirmesine gerek yoktu. Bu enkazdan çıkacak canlı ya da cansız kim varsa, Lilah olma olasılığı yüksekti. Bunu biliyor ve onu canlı olarak bulmak için bir kez daha dua ediyordum.

İndiğimiz enkaz tam uçuşumun kenarına düşmüştü. Aslında bu, eski bir uçuşum değildi. Heyelanla birlikte oluşan bir uçuşumdu. Daha alt yamaçlarda oluşan enkaz da mevcuttu ancak adım adım ilerleyecektik. Önce, “Sesimi duyan var mı?” diye İngilizce olarak bağırdı Ferguson, ardından Türk ekibinden biri daha Türkçe olarak seslendi. Bir dakikadan daha fazla bir süre herkes nefesini tutarak bekledi ancak cevap gelmedi. Bu çağrıyı birkaç kez daha tekrarladık. Yine cevap yoktu. Sıkıntıyla iç geçirdim. Artık köpek, görevini yapacaktı.

Bir anda herkes tekrar sessizliğe büründü. Tek duyduğum şey, hızla atan korku dolu kalbimin sesiydi. Elimde olsa bir süreliğine onu da susturmak isterdim. Arama kurtarma köpeği kuyruğunu sallayarak enkazın etrafında dolanmaya başladı. Her bir hareketini dikkatle izliyordum ama orada birini bulmayı isteyip istemediğimden emin değildim. Enkazın hâli beni ölesiye korkutuyordu.

Köpek bir kez havladı. Herkes gergin ve umut dolu bir şekilde bekliyordu ama benim için zaman durmuş gibiydi. Köpek biraz daha enkazın etrafında döndükten sonra tekrar havladı. Ferguson’la birlikte hemen o bölgeye koştuk. Ellerim titriyor ve dizlerim bana ihanet ediyordu ancak kendimi dinlemedim. Ağaç dalları birbirine girmişti ve aralarından kendimize yol açmaya çalışıyorduk. Bu enkaz, bir önceki kadar yoğun değildi. Ağaçlar üst üste düştüğü için bir kafes gibi birbirine geçmişti ve yaşam alanı oluşturabilecek potansiyele sahipti. İçime bir umut

doğdu, çamurdan ve ağaçların önümü kesen dallarından kurtulurarak hızlı olmaya çalıştım. Ferguson da aynı benim gibi hızlı bir şekilde çabalıyordu. Sonunda küçük bir açıklığa ulaştık. Enkazın altında ufacık bir mağara oluşmuştu.

Önce saçlarını gördüm. Çamurun etkisi olmasa daha çabuk fark ederdim ama küçük bir sarı tutam, o olduğunu anlamama yetti. "Burada!" diye bağırdım neredeyse ağlayarak. Ondan sonra geçen her dakika, bir uçurumun ucundaymışım ve her an düşecekmişim gibi hissettim.

Lilah bizi duymuyordu. Bilinci yerinde değildi. Hava iyiden iyiye karardığı için fenerle enkazın altını aydınlatmaya çalıştık. Gözlerim, hafifçe inip kalkan göğsüne takılınca gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Şükürler olsun hayattaydı. Beni bırakmamıştı. Tanrım... Onsuz ne yapardım, bilemiyorum. Bu ihtimal, yokluk gibiydi. Hayatın durması, yaşamın yok olması gibi. Bu yüzden hiç düşünmemiştim bile. Lilah'a bir şey olsaydı, ertesi günü düşünebileceğimden emin değildim.

Sonunda yanına ulaştığımda, korka korka da olsa yaralanıp yaralanmadığını görmeye çalıştım. İlk yardım ekibi gelmişti, Ferguson bir yandan beni bilgilendiriyordu ama tüm sesler fon gibiydi artık. Lilah'ımın her yeri çamurla kaplıydı. Bu şekilde ne kadar yara aldığını görmek zordu. Başını vurmuş olmasından endişelendim. Elim nabzını bulmak için boynunun altına gitti. Nabızı yavaştı. Teni ılıktı ama yanakları buz gibiydi. Alnındaki çok da derin olmayan kesiği seçebildim. Fenerimi karın bölgesine, ardından da bacaklarına tuttum. Sonra sağ bacağına saplanmış olan ağaç parçasını gördüm. Gözlerim korkuyla büyüdü.

"Ferguson, ağaçbacağınasaplanmış," dedim dehşetle. Ferguson bana göre daha sakindi. "Sakin ol, gerekli ekipmanımız var, bana bırak," dedi.

Açtığımız tünelden çıkıp Ferguson'a yol verdim. Bir yandan tepemizdeki enkaz kaldırma çalışmaları devam ediyordu. Sonunda Lilah'ımı hem yaralayan hem de bir şekilde hayatını

kurtaran ağaç üzerimizden kaldırıldı. Sadece Lilah'ın bacağına saplanan dalın bağlantısı bırakıldı. İlk yardım ekibi enkaza ulaşığında Lilah'ın başını kucağıma almıştım ve bacağı için doğru şekilde ilk yardım yapılmasını bekliyordum.

Çamurla kaplı saçlarını okşadım. "Buradayım, tatlı Lilah'ım, kurtulacaksın," diye fısıldadım tekrar tekrar. Bilinci yerine gelmedi ama nedense beni duyduğuna inanmak istiyordum.

Sedyeye taşınmadan önce, "Seni bırakmayacağım," diye fısıldadım kulağına. "Buradayım, seni tutuyorum, sevgilim. Seni asla bırakmayacağım," dedim tekrar.

Lilah ambulansa bindirilirken birkaç dakika onu bırakmak zorunda kaldım. O metaforik 90 saniye boyunca, onu koruyan ağacın önüne diz çöküp şükrederek ağladım.

17. Bölüm

Üşüdüğümü hissediyordum. Birazcık uyumak için kapat-
tığım gözlerimin kontrolünü kaybetmiş gibiydim. Beni
çağıran uyku o kadar tesirliydi ki, gerçekliğe dönemiyordum.
Sanki hâlâ dün geceki gibi havada süzülüyor ancak bu defa yara
almıyordum. Kendimi bu rüzgâra bırakmaktan başka şansım
yok gibiydi.

Savrulduğumu hissetmeye devam ederken tanıdık, sıcacık
bir ses duydum: “Seni bırakmayacağım,” dedi Anthony. “Bu-
radayım, seni tutuyorum, sevgilim. Seni asla bırakmayacağım.”

Gerçekten yanımda olmasını diledim. Bu kadar kontrolsüz
hissetmesem, sesini duymanın verdiği mutlulukla ağlayabilir-
dim ancak tek yapabildiğim, savrulmaktı. Sesine sıkı sıkıya tu-
tunup Anthony gelene kadar hayatta kalmak istedim.

Bir ışık patlaması vardı. Çok parlaktı. Bakmak zordu. Zaten
hâlâ gözlerimi açmakta zorluk yaşıyordum.

Gözlerimi hafifçe araladım ama tüm görüntüler bulanıktı.
“Leyla Hanım, beni duyabiliyor musunuz?” diye sordu biri. Ses,
bir erkeğe aitti ancak tanıdık değildi. Leyla diye seslendiği ben
miydim? Zihnim karmakarışık.

Delilah, Lilah ve Leyla. Ne çok ismim vardı. Leyla bana ba-
bamın vermek istediği isimdi. Ama ismimi onun ağzından hiç
duyamamıştım. Onu görmemiştim bile. Eğer bir çeşit arafta
isem babamı görebilmek, adımın seslendiğini duymak isterdim.
Annemi de çok özlemiştim. Annemle babam beraber olabilirler
miydi? Keşke onları fotoğrafların dışında beraber görebileceğim

küçük bir an olsaydı. Bana seslenen sese cevap verecek enerjim yoktu. Bunun yerine bir kez daha gözlerimi kapatıp bilinçsizliğin arafına doğru kendimi bıraktım ve ailemi görmeyi diledim.

ANTHONY

Lilah'ı hastaneye yetiştirdiğimizde hipotermiye bağlı olarak nabızı yavaşlamıştı. Ayrıca kanaması olduğu için kan değerleri iyi durumda değildi. Hemen yoğun bakıma alındı.

Hayati tehlikeyi atlattığını duyana kadar dünya sadece hastanenin beyaz koridoru ve doktorun dudaklarından çıkacak sözlerden ibaretti. Saatler geçmek bilmiyordu. Aklımı yitirmek üzereydim. Yoğun bakım servisinin önünde beklemekten daha büyük çaresizlik yoktu. Lilah'ın olmadığı bir dünya düşüncesi beni çılgına çeviriyordu.

Ne zaman lavaboya gitsem, aynaya her baktığımda hıçkırarak ağlamak istiyordum. Kendimi bırakmak, bu korkunç bekleyişi sonlandırmak istiyordum ama Lilah'ın bana ihtiyacı vardı. *Benim de ona.*

İkinci gün akşamüzeriydi. Hâlâ koridordaydım. Midem açlık yüzünden isyan ediyordu ancak ben derin bir karanlığın içinde gibiydim. Kendi bedenime düşman gibi...

Yoğun bakım servisinin otomatik kapısı açıldı. Ben, Brandon ve ailesi hastane koridorundaydık. Hepimiz umutla doktora baktık.

"Hastanın değerleri daha iyiye gidiyor," dedi. "Bilinci henüz yerine gelmedi. Bir aksilik çıkmazsa yarın, bacağı için ameliyata alacağız."

Tanrı'ya bir söz vermiştim. Delilah iyileşirse tüm hayatımı onu mutlu etmeye adayacaktım. Bize verdiği ikinci şansı çok iyi değerlendirecektim.

Hepimiz derin bir nefes aldık. Delilah'ın halaları ağlayarak birbirlerine sarıldılar. Dennis, Matt'e koştu. Tuna yanıma

gelerek omzumu sıktı. Ben de içimden sonsuz teşekkürler ediyordum. Daha önce çok inançlı biri sayılmazdım ancak artık öyle hissetmiyordum. Tanrı beni gerçekten duymuştu. Minnettardım.

Hastanedeki üçüncü günün akşamında ameliyata alınmadan önce Delilah'la odada yalnızdım. Dennis tüm gün odada, yanındaydı. Neyse ki artık yanıdayken ağlamıyor, sadece dua ediyor ve kardeşinin saçlarını seviyordu. Ameliyat bizi endişelendiriyordu. Ağaç dalı hâlâ bacağının içindeydi ve sinirlere çok zarar vermemiş olmasını umuyorduk. İyi düşünmek istiyorduk. Ameliyattan önce tüm ailesi gelip Lilah'ı görmek istedi. Henüz bilinci açılmasa da herkes ona iyi şanslar diledi. Dedesi de her gün hastaneye geliyordu. Ameliyat öncesinde torununa kapıdan baktı ve üzgün bir şekilde diğerleriyle beraber bekledi. Yine de sağlık durumundan ötürü çocukları hastanede fazla kalmasına izin vermiyor, birkaç saat sonra eve gitmesinde ısrarcı oluyorlardı.

Şimdi odada sadece ikimiz vardık. Matt, Dennis ile beraber odanın hemen dışındaydı. Lilah'ın halaları kattaki bekleme salonundaydı. Tuna ve Ellie de tüm bu zaman boyunca yanıımızdaydı.

Lilah'ın elini tutup, öptüm. Hemen zayıflamıştı. Çok değil, iki hafta önce ona verdiğim yüzük artık parmağına bol geliyordu. Elllerinde hafif çizikler vardı ama hızla iyileşiyordu. Hastaneye ilk geldiğimizde tırnaklarının içi çamur doluydu. Dennis, onun ellerini ve tırnaklarını ağlayarak temizlemiş, onları izlerken karşımdaki sahneye dayanmak için çok direnmişim. Kalbimin tamamen Lilah'la dolu olduğunu biliyordum ancak şu birkaç günde, onsuz nefes alamadığımı gerçekten fark etmişim.

Lilah'ın avucumun içinde olan eli hafifçe kıpırdadı. Bunu günlerdir yapıyordu ancak yine de uyanmıyordu. Sanki bana verdiği bir çeşit cevaptı. Yanında olduğumu biliyordu. Elinin üstünü bir kez daha öptüm.

"Anthony," dedi zayıf bir sesle.

Başımı kaldırıp, günlerdir endişe ve heyecanla kavuşmayı beklediğim gözlerini gördüm. Sesi gibi bakışları da zayıftı.

"Sevgilim," dedim yüzüne yaklaşarak. "İyi misin? Nasıl hissediyorsun?"

Hafifçe öksürdü. Doğrulamak istiyordu ancak hareket etmesi lazımdı.

"Hareket etme lütfen," dedim, başını nazikçe tutarak.

"Bacağım?" diye sordu hemen. Demek yara aldığını biliyordu.

"Birazdan ameliyata alınacaksın," dedim, teselli etmesini umut ettiğim bir ses tonuyla. "İyi olacaksın, Lilah. Merak etme," dedim hemen. Gözlerini birkaç saniyeliğine açtı ama ayık kalmakta zorlanıyor gibiydi. Ağrısı olmaması için ağrı kesicilerin dozunu yüksek tutuyorlardı.

"Çok uykum var, Anthony," dedi üzgün bir sesle.

"Uyu, bebeğim, ben yanıdayım," dedim hemen.

"Biliyorum," dedi ve tekrar gözlerini kapattı.

Birkaç dakika sonra Lilah'ı ameliyata hazırlamak için almaları gerekti. Matt ve Dennis'e haber verecek fırsatım olmadı. Ameliyat kapısına kadar Lilah'ımı bırakmadım. Operasyondan çıktığında eski sağlığına kavuşması için dua ederek, ona kısa bir süreliğine veda ettim.

DELİLAH

Bu defa gözlerimi açtığımda bilincim yerindeydi, uyku beni geri çağırmıyordu. Bulunduğum odanın ışıkları kısılmış olmalıydı, rahatça gözlerimi açabildim. Etrafıma baktım. Duvarları gri olan bir hastane odasıdaydım. Ablamın hemen yanımda yatışını görünce şaşırdım. Zihnim ilginç derecede berraktı, en son ağaçların altında kaldığımı hatırlıyordum, sonrası bir uyku hâli gibiydi. Hem üzerinden yıllar geçmiş gibi hem de sadece saatler

önce oradaymışım gibi hissediyordum. Hatıralarım netti ama hislerim hâlâ karışık.

Ablam hemen yanımdaki refakatçi yatağına kıvrılmıştı. Bir süredir hastanede olmalıydım. Etrafıma dikkatle bakınca köşede bir koltukta uyuyan Anthony'yi gördüm. Kalbim anında atağa geçti. Hasta bile olsam, onu gördüğümde oluşan fiziksel ve kimyasal tepkime her koşulda gerçekten şaşıırıyordum. Saatin kaç olduğunu bilmediğim için onları uyandırmak istemedim. Görünüşe bakılırsa ablam derin uykundaydı, sanırım henüz uyanmamı beklemiyorlardı. Hafifçe doğrulmaya çalıştığım anda kolundaki ve bacağımdaki yara kendini hatırlattı. Vücudum koca bir külçe gibiydi. Elimi saçlarıma götürdüm. Aman Tanrım! Çamurla kaplanmışlardı. Korkunç görünüyor olmalıydım. Karşımda oturan Anthony'nin beni her koşulda seveceğini bilsem de bu durum beni bu şekilde görmesini istediğim anlamına gelmiyordu. Sanki tüm organlarım kaybolmuş, içim boşaltılmış gibi hissediyordum. Tüm enerjim nereye gitmişti?

"Hey," dedi Anthony. Sanırım kıpırdanıp durduğumdan onu uyandırmıştım.

"Selam," dedim. Koltuğundan kalkıp yanıma geldi ve sessiz bir şekilde pencerenin önünde duran sandalyelerden birini çekip yanıma oturdu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu bir yandan da elimi okşarken.

"Daha iyi günlerim olmuştu," diyerek gülümsedim.

Elimi hafifçe sıktı. "Daha iyi olacaksın, sevgilim. Ameliyatın çok iyi geçti. Bacağında bir sorun olmamasını umuyorlar."

"Doğru, bacağımdaki yara ciddiye benziyordu," dedim düşünceli bir şekilde. "Kaç gündür hastanedeyim?"

"Beşinci gecemiz," diye cevap verdi. Ağzım şokla açıldı. Fısıltıyla konuşmaya çalışsam da tepkime engel olamadım: "Tanrım, bu çok uzun bir süre!"

Dennis yattığı yerde kıpırdandı, ardından gözlerini açtı. Hızla doğrulup yanıma geldi, Anthony'den boşta kalan diğer elimi tuttu.

"Tanrı'ya şükür, Delilah, uyanmışsın!" Gözleri hemen dolunca elini sıktım. "İyiyim, abla. Daha fazla endişelenme."

"Bizi çok korkuttun," dedi ablam. Hemen gözyaşları akla-maya başladı. "Seni de kaybedeceğim diye çok korktum, kardeşim."

Ablam Dennis çok kayıp yaşamıştı. Kendi kurduğu ailesi dışında hayatta kalan bir tek ben vardım. Önce öz babasını kaybetmiş, ardından annemiz tekrar benim babamla evlenince yeniden babası olacağı umuduna kapılmış ancak benim babamı da çok erken kaybetmişti. Annemin 13 yıl sonra gelen ölümü, araya zaman girse de kapanmaz bir yaraydı. Küçük ailemizde, benden başka akrabası kalmamıştı.

"Korkma," dedim hemen. "Gerçekten iyiyim."

Dennis gözyaşlarını silip hafifçe tebessüm etti. "Pekâlâ, istediğin bir şey var mı?" diye sordu bir anne tavrıyla.

Gülümsedim ve elimi neredeyse kaburgalarımın yapışmış karnıma götürdüm. "Sanırım karnım aç," dedim.

"Hemen yiyecek getirelim," dedi Dennis. Anthony'ye döndü: "Ama yine de bir hemşirelere danışalım, *uyanınca yemek yiyebilir* demişlerdi, değil mi?"

"Evet," dedi Anthony. "Ben halledip geliyorum." Anthony elimin üzerini öptü, bana sıcak, *her şey yolunda* diyen gülümsemesini sunduktan sonra odadan dışarı çıktı. Ablam o gidince ağlamaya başladı.

"Dennis lütfen ağlama," dedim.

"Bu defa mutluluktan ağlıyorum. Tanrım! Bu başına nasıl geldi?"

"Kimsenin suçu yok," dedim hemen. "Biraz düşünmek için ormanda yürüyüşe çıktım, sonra yolumu kaybettim, yağmur başlayınca işler çığırından çıktı."

Dennis uzanıp yanağıma okşadı. "Bizi bir daha bu kadar korkutma, Delilah. Anthony ile aklımızı kaybedecektik. Neyse ki Matt soğukkanlı kalarak bizi toparladı.

"Matt de mi burada?" diye sordum. Başını salladı. "Odada en fazla iki refakatçiye izin veriyorlar. Hatta bir ama Anthony seni bırakmayı katiyen reddettiği için günlerdir şu koltukta uyuyor ve başında bekliyor."

Anthony'nin az önce kalktığı koltuğa baktım. Benim canım sevgilim, çok zor zamanlar geçirmiş olmalıydı.

"Seni o buldu," dedi ablam. "Detroit'ten özel bir kurtarma ekibini bir saatte organize etti, sonra da buraya geldik. Heyelan ve selden dolayı 5 kişi hayatını yitirdi. Sen de aynı kaderi paylaşırsın diye çok korktuk."

Sesi kırılınca derin bir nefes aldı. "Anthony, Matt ve Brandon kurtarma ekibine katıldı. Seni bulmaları 12 saat sürdü.

Kaşlarım havaya kalktı. "Brandon da mı burada?"

Ablam başını salladı. "Anlaşılan o ki Brandon eski bir CIA ajanıymış, yani bu konularda bayağı tecrübeli. Çok yardımı dokundu."

"Vay canına."

"Anthony seni enkazın altında bulmuş, bacağındaki kesikten dolayı enfeksiyon kapmış için bilincin yerinde değilmiş."

Kesik kesik hatıralarım vardı aslında. Anthony'nin yanımda olduğunu söylediğini duymuştum. Bunu hayal ettiğimi sanıyordum. Demek ki gerçektir.

Ablamın elini sıktım. "Çok üzgünüm, Dennis."

"Şimdi iyisin ya, önemli değil, tatlım," dedi. Biraz daha gözyaşı döktükten sonra iyi olduğuma ikna oldu.

Yaklaşık 1 saat sonra hava aydınlanmıştı. Anthony kapıyı tıklattıktan birkaç saniye sonra elinde paketlerle içeri girdi. "Bu saatte onları nereden buldun?" diye sordum. Anthony sadece güldü. Onun ardından içeri Matt girdi. Eniştemi görünce manevi babamı görmüş gibi oluyordum, mutlulukla gülümsedim. Ama

daha gelenler vardı. Eniştemden sonra Gülcihan, Nurcihan ve Fındık hala, Fatih amca, son olarak da Tuna ve Ellie odaya girdi.

“Ah kuzum,” dedi halalarım yanıma gelerek. Bir yandan canımı yakmamak için dikkatli davranıyorlardı. Nurcihan ve Gülcihan hala ellerimi tuttu. Fındık hala da onların yanında üzgün bir şekilde bana bakıyordu. “Aklımızı çıkardın, Leyla,” dedi ağlamaklı.

“İyiyim, ne olur üzülme,” dedim.

Gülcihan halanın gözlerindeki yaşlar durmuyordu. “Sen bize Cihan abimin emanetisin. Bunca yıl sonra sana tam kavuşmuşken seni kaybettik sandık. Rabbime şükürler olsun ki seni bize bağışladı.”

Gülcihan hala etrafına baktı. Oda kalabalıktı ve söyleyecekleri konusunda emin değil gibiydi. Derin bir nefes alıp bana döndü: “Kızım, babam sana kötü bir şey mi söyledi? Niye yanından ayrıldın? Günlerdir uyku uyuyamıyorum. Seni babamla yalnız bırakmasa mıydık? Kalbini mi kırdı? Canını mı sıktı, güzel kızım?”

“Anne, bunları daha sonra konuşursunuz,” dedi Tuna yanıma yaklaşarak. “Bu arada, geçmiş olsun, kuzen.”

“Gülcihan hala, üzülme. Kötü bir şey olmadı,” dedim onu rahatlatmak adına. Belki dedem beni yaralamak için kendi seçtiği biriyle evlenmemi istemiş, bunun makul olduğunu düşünmüştü. Niyetinin kötü olduğunu düşünmüyordum ama bende oluşturacağı etkiyi hesap edememişti.

Gülcihan hala gözyaşlarını sildi. “Karnın acıkmış, sana yemek yaptık, kızım. Güzelce bitir hepsini. Bir an önce toparlan.”

“Tamam, merak etme.”

Fatih amca da oldukça üzgün görünüyordu. Geçmiş olsun dileklerini ilettikten bir süre sonra, rahatça dinlenmem için Ellie hariç herkes odadan ayrıldı.

Onlar gittikten sonra Matt yanıma geldi. “Bakıyorum da biz yokken hayran kulübün genişlemiş.”

Gülümsedim. “Sizi çok özledim. İyi ki yanımdasınız.”

“Her zaman,” dedi Matt göz kırparak.

Ellie o sırada yatağımın kenarına oturdu. “Gerçekten iyi misin, Del? Seni yalnız bıraktığımız için Tuna’yla çok pişman olduk. Keşke biz de ava katılsaydık.”

“Sorun değil, Ellie. Tüm bunları kimse tahmin edemezdi. Artık olanları düşünmeyi bırakın,” dedim. Ellie somurttu ama bir yandan da rahatlamış görünüyordu.

“Artık yemek yiyebilir miyim?” dedim.

Uzun süredir sessizce bir köşede beni izleyen Anthony ayağa kalktı. “Çorba hâlâ sıcak, hemen getiriyorum.”

Dennis yardım etmek için Anthony’nin yanına gitti.

Birden gözlerimin yaşardığını hissettim. Az önce asla bir araya geleceğini düşünmediğim tüm ailem benim için bu odadaydı ve bir şekilde birbirlerine uyum sağlamışlardı. Bu sahneyi daha önce hayal bile etmemiştim.

Anthony yemek masasını önüme çekip çorbayı ve servisi koydu. “Afiyet olsun,” dedi.

“Teşekkür ederim.”

Ablam derin bir nefes aldı. “Matt, Ellie, hadi biz de bir şeyler yemeye gidelim.”

Matt başını salladı. Ellie mesajı hemen anlamadı ancak ablam gözlerini büyütünce, fark edip ayağa kalktı.

Odanın kapısı kapandığında Anthony ile baş başa kaldık. “Benim içirmemi ister misin?” diye sordu. Sağ kolumu hâlâ tamamen kullanamıyordum ancak sol elimle de yemek yiyebiliyordum.

“Sol elimle yerim, teşekkürler,” dedim.

Çorbadan ilk kaşığı aldım. Sanki bomboş midemde, uçurumdan aşağı atılmış bir taş gibiydi. Yine de iyi geldiğini hissettim. Birkaç kaşık daha aldım ama ilginç bir şekilde şimdiden doyduğumu hissediyordum. Belki de verilen takviyeler beni yeterince besliyordu.

“Aç hissediyordum ama hemen doydum.” Ağzımı silip peçeteyi tepsiye bıraktım.

Anthony hemen masayı geriye çekti. “Başka bir şeye ihtiyacın var mı?”

Yüzümü buruşturdum. “Dişlerimi fırçalamak ve saçımı yıkamak,” dedim mutsuz bir şekilde. “Kim bilir nasıl görünüyorum.”

Anthony elimi tuttu. “Bana her zaman dünyadaki en güzel varlık olarak görünüyorsun, bunun için endişe etme.”

“İyi ki yanımdasın,” dedim elini sıkarak.

Gülümsedi. “Her zaman, tatlı Lilah.”

Anthony onu tanıdığımdan daha farklı görünüyordu. Belki bana öyle gelmişti, bilmiyordum ancak durgun görünüyordu. Her zamanki hâli gibi değildi.

“Beni sen kurtarmışsın,” dedim. Hafifçe gülümsedi.

“Keşke daha fazlasını yapabilseydim, seni bu hâlde görmek canımı çok yakıyor.”

“Gerçekten iyiyim, daha da iyi olacağım. Endişelenme.”

Anthony hâlâ rahatlamış gibi değildi. Dudaklarını elimin üstüne bastırdı. Birkaç saniye orada kaldı.

“Seni kaybetme düşüncesi beni mahvetti, Lilah. Hayat durmuş gibiydi. Sanki senin olmadığın bir dünyada ertesi gün olmayacak gibi...”

“Anthony,” dedim üzüntüyle.

“Bu yüzden lütfen bana anlat. Seni ne üzdü, sevgilim? Çünkü seni tanıyorum. Bilmediğin bir ormanda, böyle riskli bir bölgede kaybolacak biri değilsin sen. Bana anlat ki, canını her ne sıkıyorsa yardımcı olayım. Lütfen beni karanlıkta bırakma.”

Aslında kimseye bir şey anlatmayı düşünmüyordum. Demi haklı bulmasam da onun açısından bakınca isteğini

anlayabiliyordum. Tabii, bu, kalbimin kırıldığı gerçeğini değiştirmiyordu. Ancak asıl kalbimi kıran, Anthony'nin karşımdaki çaresizliği idi.

Dedemin söylediği sözler, başıma gelenlerden sonra herkesin kapıldığı endişe ve üzüntü, ormanda aptalca tek başıma dolışmam ve şu an bulunduğum durum bir anda ağır geldi. Gözlerim yaşların sıcaklığı ile ısındı. Az önce Anthony'nin neşesini yerine getirmek için uğraşırken şimdi yoğun bir his bulutunun altında kalmıştım. Sonunda göz pınarlarımda biriken yaşlar serbest kaldı.

"Lilah," dedi Anthony panikle. "Seni üzdüm mü? Çok özür dilerim, sevgilim. Çok ısrar ettim."

"Sorun yok," dedim elimin tersiyle gözlerimi silerek. "Biraz duygusallaştım sadece."

Burnumu çekip gülümsedim. "Dedem kendince haklı olduğunu düşündüğü bir şey istedi benden. Şimdi düşününce onu anlamaya çalışıyorum ama ilk duyduğumda ağır geldi. Av alanından uzaklaşmak benim hatamdı. Kimsenin suçu yok."

"Deden senden ne istedi, Lilah?" diye sordu Anthony anlayışla.

"Onlardan daha fazla ayrı kalmamı istemiyor. Buraya yerleşmemi, onun uygun gördüğü biriyle evlenmemi istiyor.

"Ne?!" dedi Anthony şokla. "Onun uygun gördüğü biriyle mi?" Gözlerine daha fazla bakamadım. Parmaklarımla oynadım. "Öyle."

Bir anda söylediklerimden pişman oldum. "Elbette bu teklifi düşünmedim bile, Anthony. Sadece bu barış teklifini reddettiğimde buradan sessiz sedasız ayrılacak olmak beni üzüyor. Dedem, ailenin geri kalanı ile görüşmemi istemeyebilir. Ona göre bu yaptığım babamın yıllar önce yaptığı seçimden farklı olmayacak."

Derin bir nefes aldım. "Tarih tekerrür edecek."

Anthony elimi sıkıca tuttu. "Lilah, bana güveniyor musun?"
"Elbette," dedim.

"Her Şey güzel olacak. Hiçbir Şey düşünme, tamam mı? Sen sadece iyileŐmeye odaklan," dedi yumuşak bir sesle.

"Olur," dedim.

Uzanıp bu defa beni yanağımdan öptü. "Seni seviyorum, tatlı Lilah," dedi.

"Ben de seni seviyorum, Anthony," dedim umutla. Bir kez daha, *umutla*.

18. Bölüm

ANTHONY

Lilah'ın hastanedeki sekizinci günüydü. Bugün ağrısı çok olduğu için ağrı kesici takviyesi yapmışlardı. Bu yüzden sersemlemişti. Şimdi bir bebek gibi uyuyordu. Zorunlu ihtiyaçlarım dışında Lilah'ın yanından neredeyse hiç ayrılmamıştım. Duş almak ve üstümü değiştirmek için bir saatliğine otele gidiyor, hızlıca dönüyordum. Sanki ben olmazsam korunaksız kalacak gibi hissediyordum. Bu hisler oldukça mantık dışıydı ancak kendime hâkim olamıyordum.

Telefonum titreyince, cebimden çıkarıp tamamen sessize aldım. Arayan Tuna'ydı. Odada benimle beraber oturan Dennis'e telefonu işaret ederek odadan dışarı çıktım.

Selamlaştıktan hemen sonra, "Konuşabildin mi?" dedim Tuna'ya.

"Evet, bu defa ikna etmek için uğraşmam gerekmedi. Seni şirkette bekliyor. Bir saate gelebilir misin?"

"Yarım saat yapalım mı?" diye sordum. Delilah uyanmadan dönmek istiyordum.

"Olur," dedi Tuna.

Hastaneden çıkmadan önce Dennis'e hemen döneceğime dair mesaj attım. Arabaya bindiğim anda telefonum tekrar çaldı. Arayan annemdi. Delilah'ı bulduğumuzdan beri her gün arıyor ve nasıl olduğunu soruyordu. Vicdan azabı çektiğini hatta neredeyse heyelana onun sebep olduğunu düşünecektim çünkü annemin beni bu kadar sık araması ve sevdiğim kadını sorması, bu senaryolar kadar saçmaydı.

"Dinliyorum," diye açtım telefonu.

"Aramalarım seni neden bu kadar mutsuz ediyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum, anne," dedim sıkkın bir sesle. Yeterince gergindim. O da pek yardımcı olmuyordu.

“Seni merak ediyorum,” dedi. Derin bir nefes aldım. “Ölüm-cül hastalığa falan mı yakalandın? Bu defa tatlı dilini kullanarak mı aramızda barış sağlamaya çalışıyorsun?”

“Tanrı aşkına, Anthony!” dedi.

“Anne, senin Tanrı’yı bu kadar andığını hiç görmemiştim,” dedim.

“Pişmanım, tamam mı?” dedi tekrar. “Şu an ölmüyorum ama bu, ölmeyeceğim anlamına gelmiyor. Bundan sonraki ömrümü oğluma yakın geçirmek istiyorum.”

Gözlerimi bir saniyeliğine kapatıp açtım. “O köprünün altından çok sular aktı, anne. Şimdi kapatmam lazım, önemli bir görüşmem var.”

“Anthony...” dedi tekrar ama onu daha fazla dinlemedim ve telefonu kapattım.

Mehmet Hazel’in şirketi çok büyük değildi ama yeterliydi. Zaten Rize’de kurulan bir şirketin maksimum hacmi bu kadar olmalıydı. Tuna beni girişte karşıladı. Onunla daha yakındık artık. Kuzeninin hayatındaki yerimi kabullenmişti. Delilah’ın sadece mutlu olmasını istiyordu.

“Bu defa dedemi nasıl ikna etmeyi planlıyorsun, bilmiyorum ama umarım işe yarar,” dedi.

“Ben de öyle umuyorum,” dedim.

Asansörden yukarı çıktık. Odasına geldiğimizde Tuna yine yanımdaydı. Tercüman olarak görev yapacaktı.

Mehmet Bey, bu ziyaretimde o kadar da ters görünmüyordu. Hem geçirdiği rahatsızlığın hem de Lilah’ımın başına gelenlerin etkisiyle omuzları eskisi kadar dik değildi belki de.

“Merhaba,” dedim. Tuna bunu çevirmedi. Mehmet Bey başını salladı, şaşırdım.

“Çok uzatmayacağım. Delilah yaptığınız teklifi anlattı. Her ne kadar sizin doğrudan suçunuz olmasa da, o akşam orada olmasının sorumlusu sizsiniz. Bu kadar sarsılıp kendini kaybetmesinin ve kaybolmasının sorumlusu da.”

Tuna bir an tereddüt etse de söylediklerimi çevirdi. Mehmet Bey’in omuzları biraz daha çöktü. Ayağa kalkıp bağırıp çağırmasını, itiraz etmesini bekledim ama o sadece gözlerimin içine bakmaya devam etti. Devamında neler söyleyeceğimi merak ediyordu.

“Delilah iyileştikten sonra sessiz bir şekilde buradan ayrılmayı düşünüyor. Sizi anlamaya, size hak vermeye çalışıyor ama biz evlenme planı yaparken yaptığınız teklif akıl dışı.”

Tuna çevirdi, dedenin bakışları biraz sertleşti ancak bana yine cevap vermedi. Derin bir nefes aldım.

“Delilah çok yaralı. Ama bu yara fiziksel değil, kalbi çok kırık. Onun buradan böyle ayrılmasını istemiyorum. Bu yüzden evliliğimizi kabul etmek zorundasınız.”

Tuna yine biraz tereddüt etse de söylediklerimi hızlıca çevirdi. Sanki dedesinin tepkisinden o da çok çekiniyordu. Mehmet Bey’in kaşları çatıldı. Az önce düşük olan omuzları dikleşti. Bana sert bir cevap vermeye hazırlanıyordu ama sözünü kestim: “Sizden Delilah ile beraber beni de kabul etmenizi istiyorum. Müslüman mı olmamı istiyorsunuz? Olurum. İnşaat şirketiniz var, benim de ortağı olduğum büyük bir şirket var. Yatırımcı aradığınızı duydum. Sizinle ortaklık anlaşması yapıp Türkiye’ye hacimli yatırımlar yapabilirim. Türkçe öğrenmem de çok uzun sürmez.”

Tuna söylediklerimi duyunca gözleri kocaman oldu. “Emin misin?” dedi çevirmeden önce. Başımı salladım.

Dedesine bakıp söylediklerimi çevirirken hâlâ şaşkındı. Mehmet Bey’in kaşları Tuna’nın her cümlesiyle beraber havaya kalktı. Üzerindeki gerginliğin biraz olsun azaldığını görünce bir nebze rahatladım.

“Torununuzun mutlu olmasını istiyorum. Tüm ailesinin yanında olmasını. Babasıyla aynı kaderi paylaştığını düşünüyor. Bunu tersine çevirmek istiyorum. Bana yardım edin.”

Büyük bir nefes bıraktım. İstediğimi almadan buradan tek bir adım dahi atmayacaktım.

DELİLAH

“Hazır mısınız?” dedi Fındık hala kapıdan.

Üzerimde sadece iç çamaşırlarım vardı. Neredeyse 20 gün sonunda banyo yapacaktım ama kolumdaki ve bacağımdaki yara nedeniyle hareketlerim kısıtlıydı. Bacağımın büyük bir kısmını jelatinle kaplamıştık. Kolum neredeyse iyileşmişti ama kolumu da sarmış, risk almamıştık.

“Hazırım,” dedim. Fındık hala banyodan içeri girdi. Ne yazık ki hâlâ hastanedeydik. O yüzden banyo imkânım kısıtlıydı ancak tenime sıcak suyun değmesine o kadar ihtiyacım vardı ki, kendi evimin konforunu aramıyordum.

“Ayy kız Leyla, nasıl da küçücük kalmışsın!” Halam beni görünce şaşırmıştı. Gerçekten oldukça kilo vermiştim.

“Merak etme, toparlarım,” dedim.

“Şu hastaneden bir çıkalım da, seni kuş sütüyle besleyeceğiz. Bak gör, yanakların dolacak.”

“Yanaklarım ne olacak?”

“Dolacak, yani şişecek. Al al olacak.”

Ben anlamayınca Fındık hala güldü. “Amannn, ben de laf anlatıyorum işte. Dur, suyu açayım.”

Ben tabureye oturunca halam suyu açtı. Su ayağıma değince bile mest oldum. Duş almayı çok özlemiştim. Halam önce saçlarımı ıslattı, ardından dikkatle suyu üzerimde dolaştırdı.

“Kız senin bu divane âşık da kapından hiç ayrılmıyor. Banyo yapacak dedirttim Tuna’ya, *ben kapıda beklerim dedi*, hemen. Maşallah, ne güzel adam be!”

Güldüm. “Öyle.”

“Ablan da ne güzel kadın he. Kocas da tam filmlerdeki patronlar gibi. Seni çok sevdikleri de belli, içimiz biraz rahat etti. Kimsesiz büyümedin diye.” Fındık halanın sesi biraz kırıılır gibi oldu. O sırada saçımı ikinci kez şampuanlıyordu.

“Ablam ve eniştem sevgi doludur. Annem ve babam gibi olamazlar ama yine de beni hiç yalnız bırakmadılar.”

“Sağ olsunlar, yüzleri gibi güzel insanlar,” dedi halam.

20 gündür hastanedeydim ancak dedem ziyarete gelmemiştir. Testlerimde bir sorun çıkmazsa iki gün sonra taburcu olacaktım. Olanlardan sonra konağa dönmek yerine birkaç gün otelde toparlanıp Detroit’e gitmeyi düşünüyordum.

Ellie geçen hafta eniştemle beraber Detroit’e dönmüştü. Ablam hâlâ yanımdaydı ama Tommy’yi yalnız bıraktığımız için vicdan azabı çekiyordum. Canım ablam zaten bana bakmak için uğraşırken hastalanmıştı. Dün akşam onu otele dönüp dinlenmesi konusunda ikna etmek için çok uğraşmışım. Sonunda Fındık hala yanımda kalmaya gelince ikna olmuştu.

“Dedem nasıl?” dedim Fındık halaya. Bu soru dünden beri aklımdaydı ancak sormak için cesaretimi toplamam gerekiyordu. Beni henüz görmeye gelmemiştir.

Fındık hala derin bir nefes aldı. “Nasıl olsun, keçi inadıyla gün dolduruyor. Babama söz geçer mi? Anlamıyorum bu adamı. Sen kendine gelene kadar hep hastaneye geldi. Ne zaman ki uyandın, eve kapandı. Gülcihan ablam bir ara ona çok kızdı, sonra da pişman oldu. Yine kalp krizi geçirir diye korktuk.”

“İyi yapmışsınız, üstüne gitmeyin. Ben gitmeden görmeye gider, onunla vedalaşırım,” dedim.

“Ne zaman yolculuk, belli mi?” dedi Fındık hala. Sesi şimdi çok üzgün geliyordu. Saçımı duruladığı için hemen cevap veremedim.

“Doktorumla fizik tedavi planlaması yapacağız. Taburcu olduktan birkaç gün sonra dönmeyi düşünüyorum.”

Fındık hala karnımı keselerken durup bana baktı. “Seni tamamen iyi etsek de öyle gitsen ya, kuzum? Konakta sana çok iyi bakardık.”

“Fındık hala, ben konağa dönmek istemiyorum,” dedim yumuşak bir sesle. “En doğrusu otele dönmek.”

“Olur mu öyle şey?” dedi halam ama o da babasının inadının farkındaydı. Dedem her şeye rağmen seçimlerime saygı duymayacaktı. Bu durumda kimseyi kırıp üzmeden ayrılmaktan başka yapacak bir şeyim yoktu.

19. Bölüm

Taburcu olduğum gün artık bacağımın üstüne rahatça basa-
biliyordum ancak yine de kol değneklerinin yardımına ih-
tiyacım vardı. Kolum tamamen iyileşmiş sayılırdı, rahat hare-
ket edebiliyordum. Buraya geldiğim zamana göre çok daha iyi
bir hâldeydim.

Ablam, Anthony, Fındık hala, Gülcihan hala ve Tuna ya-
nımdaydı. Hepsi bana gülümsüyordu. Sevildiğimi biliyor ve
hissediordum. O gün ormanda kaybolduğumda kendime söz
verdiğim gibi artık elimdekilerle yetinecek, daha fazlasını iste-
meyecektim. Dedem beni tamamen kabullenmese de artık bu-
rada da bir ailem vardı.

“Delilah, tatlım,” dedi Dennis arabaya binmeden hemen
nce. “İstersen seninle bir kuafre gidelim. Uzun süredir hasta-
nedesin. Hem biraz bakım yaptırırsın hem de kendini daha iyi
hissedersin. Göz ucuyla Anthony’ye baktım. Neredeyse bir ay-
dır, saçı başı birbirine karışmış bir kadının başında bekliyordu.
Ablam haklıydı.

“ok iyi olur,” dedim. “Ama bildiğin bir yer var mı?”

Fındık hala hemen yanımıza geldi. “Ben biliyorum ya ku-
zum. Benim kuafrme gidin, çok iyi bir salondur.”

Anthony yanıma gelip beni alnımdan öptü. “Sen her hâlinle
güzelsin.”

Halalarım utanıp başlarını çevirdi.

“O zaman otelde görüşürüz,” dedim Anthony’ye. Bana göz
kırptı. Kalbim hızla çarpmaya başlayınca yanaklarımın kızardı-
đını hissettim.

“Hadi gidelim, tatlım,” dedi Dennis.

Fındık hala güldü. “Amanının, yeni gelin gibi kızardı bu kız gene!”

“Çok konuşma, Fındık. Hadi, sen de git Leyla ile, bir ihtiyaçları olur,” dedi Gülcihan hala. Bana sarıldıktan sonra Tuna ile arabaya bindi.

“E hadi bari,” dedi halam sırtarak. Onun bulaşıcı neşesine daha fazla dayanamadık. Dennis’le biz de güldük.

Kuafördeki işimiz tahmin ettiğimizden de uzun sürdü. Buradaki kuaförden ne beklediğim konusunda bir fikrim yoktu ancak Fındık hala bizi bir güzellik salonuna getirmişti ve bu salon, benim bilmediğim birçok hizmet dâhil tüm güzellik hizmetlerini veriyordu.

Bunu gören ablam benimle beraber birçok bakım yaptırdı. Fındık hala da, “Ben de gelmişken bir bakımdan geçeyim,” diyerek bize eşlik etti. Sonuç olarak kuaförden çıktığımızda hava kararmıştı. Ama çok daha iyi hissediyordum. Saçlarıma, ellerime, ayaklarıma ve cildime bakım yaptırmış; fön çektirmiş ve hafif de makyaj yaptırmıştım. Makyaj kısmında ablam devreye girmiş, yüzümü renklendirmemi o talep etmişti ve ben de itiraz etmemiştim. Anthony’nin kafasındaki hasta imajımı silmek istiyordum. Beni gördüğünde yaralı bir kadın gibi değil, güzel ve sağlıklı bir kadın olarak döndüğümü hissetsin istiyordum.

Ablam Dennis bana yeni aldığı kıyafetlerden birini getirdi. “Çıkmadan bu elbiseyi de giy, tatlım. Hastanede o hâlde giymek istemezsin diye ısrar etmedim ama sana çok yakışır.”

Dennis’in desteğiyle elbiseyi giydim. Gözlerimin renginde, açık mavi, bele oturan, dizlere kadar gelen bir elbiseydi ve kumaşı yumuşacıktı. Dennis rahat etmem için geniş etekli bir elbise seçmişti. Elbisenin omuzdan el bileklerime kadar gelen kol kısmı ince şifondandı. Yakası da kareydi.

“Dennis, bu çok güzel ama biraz abartılı değil mi?” diye sordum.

“Saçmalama, tatlım. Tabii ki abartacağız. Bugün hastaneden çıktın.”

Gülümsedim. “Peki.” Bir yandan da Anthony’nin beni böyle görünce vereceği tepkiyi düşünüyordum.

Ayrıca ablam ve Fındık hala da oldukça güzel görünüyordu.

“Önce halanı bırakırız, ardından otele geçeriz,” dedi Dennis.

Matt’in buradayken kiraladığı arabayı artık Dennis kullanıyordu. Ben arka koltuğa dikkatlice oturdum. Halam da yanıma oturdu.

“Rahat mısın? Ağrın yok, değil mi?”

“Gayet iyiyim,” dedim.

Konağın önüne geldiğimizde kalbim bir anda değişik duygularla sarmalandı. Burada çok anım vardı. Kimisi acı, kimisi tatlıydı ama babamın doğup büyüdüğü yeri bulduğum, kardeşleriyle tanıştığım için her şeye rağmen kendimi şanslı hissediyordum. Tabii, yine de kapıya geldiğimizde yaşadığım o mide kasmasını engellemiyordu bu durum.

Arabadan inmeden Fındık halanın telefonu çaldı. “Gülcihan ablam arıyor,” dedi telefona yanıt vermeden.

“Efendim, abla.” Karşı tarafı bir süre dinledikten sonra kaşlarını çattı.

“Anlamadım, babam mı diyor?”

“Bilmem ki, sorayım.” Karşıdan gelen tepkiyle yüzünü buruşturdu.

“Abla, sorayım dedim, ne bağıırıyorsun? Zorla mı getireceğim kızı?”

“Tamam, kapaaatt, soruyorum.”

Konuşmalara kulak misafiri olunca ne olduğunu merak ettim. “Kötü bir şey yok, değil mi?”

“Yok yok, canım. Babam seni görmek istiyormuş. Konağa çağırıyorlar.”

Şaşırdım. “Şimdi mi?”

“Evet,” dedi.

Dennis’e baktım. O da ne diyeceğini şaşırmıştı. Keyfimin kaçmasından korkuyordu.

“Tamam,” dedim.

“Ben de geliyorum,” dedi Dennis hemen.

“Tabii,” dedim. Beni yalnız bırakmak istemeyişini anlıyordum.

Konağa girerken kalbim yine hızla atıyordu. Üzerimdeki kıyafetle şu an hissettiklerimin hiçbir ilgisi yoktu. Gergin bir şekilde dedeme yapacağım son veda faslını üzerimden atmak istiyordum. Bana söyleyecekleri konusunda gergin hissediyordum çünkü dedemi okumak konusunda hiç iyi olamamıştım.

Gülcihan hala kapıyı açtı. “Hoş geldiniz,” dedi kocaman bir gülümsemeyle. Bu kadar neşeli olmasını beklemiyordum. Ayrıca çok da güzel görünüyordu. “Hoş bulduk,” dedim içeriye bir adım atıp. Ablam da benim gibi ayakkabılarını çıkarıp içeriye girdi. Bahçede kol değneklerimle yürümüştüm ancak oda içleri gibi kısa mesafede bacağıma ağırlık vermeden yürümemde bir sorun yoktu. Gülcihan hala bir terlik uzatınca teşekkür edip terlikleri giydim. Ablam da uzatılan terliği giydikten sonra hemen koluma girerek yürümeme destek oldu. .

Gülcihan hala, “Salona geçin, buyurun,” dedi. Yüzündeki neşeye anlam vermek gerçekten güçtü. Salonun kapısına geldiğimde bir an için yanlış görüyorum sandım. Salon insanlarla doluydu. Ama burada olması imkânsız olan insanlarla.

Matt’ın yanından kalkıp kucağıma doğru koşan Tommy’yi görünce gözlerim doldu. “Yavaş, evlat. Teyzenin bacağı hassas,” diye bağırdı Matt arkasından. Matt bu uyarıyı yapmasa bu ânın gerçek olduğuna inanamayacaktım.

Tommy gelip koluma sarıldı. “Delilah teyze, seni çok özledim.”

"Ben de seni, tatlım," dedim. Sesim neredeyse çıkmıyordu. "Sakın ağlama, makyajın akmasın," dedi ablam.

Kate ve Ellie bir adım öne çıkınca yeni bir şok yaşadım. "Aman Tanrım... Kate, sen de mi buradasın? Ellie, sen dönmemiş miydin? Tanrım..."

Kate koşup bana sarıldı. Ağlıyordu. "Ah Del, Tanrı'ya şükür iyisin. Seni çok merak ettim."

"İyiyim," dedim. Gözyaşlarımı tutmak gittikçe zorlaşıyordu. "Ama nasıl olur, siz... Buraya nasıl geldiniz?"

"Beni unuttun," dedi biri.

"Henry?" dedim şokla. Matt'in arkasındaydı. Boyu kısa olduğu için onu fark etmemiştim. Bugün daha fazla şaşırıramazdım. "HENRY, SENİN BURADA NE İŞİN VAR?" diye bağırdım.

"Değil mi?" dedi sırtarak. "İşte böyle harika bir insanım." Henry yanıma geldi. Bana nazikçe sarıldı. Gözlerimden akan birkaç damla yaşı sildim.

"İnanamıyorum, hepiniz buradasınız," dedim tekrar. Çok mutluydum. Tüm sevdiklerim yanımdaydı ama neden herkesin burada toplandığını anlamamıştım.

Kalabalığın en sonunda Anthony vardı. Göz göze geldiğimiz anda tüm bunların onun planı olduğunu anladım. Bana her zamanki gibi aşkla, özlemle ve şefkatle bakıyordu. Gözlerinden beni ne kadar çok sevdiğini okumak o kadar kolaydı ki, bu adam beni bir ömür boyu mutlu edebilirdi, emindim. Elinde eflatun rengi kocaman bir çiçek buketi vardı. Üzerinde ise ona çok yakışan, benimki gibi mavi bir takım elbise. Bana gülümседikten sonra dudaklarını çizgi hâline getirdi. Sanırım bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. O sırada koltukta oturan bir kadın ayağa kalktı.

Aman Tanrım... Bu kadın... Anthony'nin annesiydi. Kadın beni başıyla selamlayıp gülümseyince ne yapacağımı bilemedim. Tek yapabildiğim şaşkınca bakmaktı.

Donup kaldığını gören Fındık hala Anthony'nin yanına gitti. "Ben çiçekleri alayım damat bey, sağ ol."

Sonra da bana döndü: "Hadi kuzum, sen de kahveleri yapmaya mutfağa gel bakayım. Deden fazla beklemez."

"NE?" dedim şokla.

Kate ve Ellie birbirine bakıp sııttı. "SENİ İSTEMEYE GELDİK, DEL!"

Bir an gözlerim karardı. Sanırım bayılacaktım. *Bu an gerçekten yaşıyor muydu?*

Mutfağa geçtik. Fındık hala kahveyi yapmaya başlamıştı. Ben ise mutfak masasında oturmuş, boşluğa bakıyordum.

"Galiba şoka girdi," dedi Kate endişeyle. "Önceden söyleseydik keşke."

"O zaman nasıl sürpriz olacaktı?" dedi Ellie.

"Del, iyi misin? Su ister misin?"

Kafa salladım. Kate su verirken Fındık hala yanıma geldi. "Kuzum dondu kaldı. İyi misin? Kız, damat içeride, seni istemeye geldiler. Sevinsene."

Başımı kaldırıp halama endişeyle baktım. "Ya dedem olay çıkarırsa?"

"Ay çıkarmayacak dedik ya. Bana güven." Sonra sııttı. "Damanın kahvesine tuz koyayım mı? Âdettendir." Ellie, Fındık halanın elindeki tuzu görünce konuyu hemen anladı.

"Evet, evet!" diye zıpladı Ellie. Kate onun kolunu dürttü. Bazı şeylerin değişmediğini görmek güzeldi.

"Aferin kız Ellii, hemen çıktın. O zaman bolca döküyorum," dedi Fındık hala. İki dakika geçmeden mutlulukla, "Kahveler hazır!" diye bağırdı.

"Aa, doğru ya... Kızımız sakat, nasıl götürecekt?" dedi sonra. O sırada Gülcihan hala geldi.

"Hadi Fındık, amma oyalandınız!"

"Abla, kahveler hazır da kızımız böyle nasıl götürsün?"

Gülcihan hala, "Eli ve Keyt yardım etsin," dedi. Böylece Ellie ve Kate ellerinde kahve tepsileriyle salona girdiler. Fındık halanın söylediklerini onlara tercüme edip önce büyüklerden başlamalarını söylemiştim. Son kahve Anthony'nindi ve tuzluydu.

Neyse ki kızlar herhangi bir sorun olmadan kahveleri dağıttı. Henry ve Tuna salonun girişine oturmuşlardı. Henry kahvesine garip garip bakıyordu. Benzer bakışlar Anthony'nin anesi Bayan Laura için de geçerliydi. Ama benim tüm dikkatim Anthony'deydi. Tuzlu kahve içeceği için üzülüyordum, bir yandan da vereceği tepkiyi merak etmeden duramıyordum.

Anthony kahvesinden bir yudum aldıktan sonra suratı ekşidi. Göz göze geldiğimizde ona özür dolu bir bakış gönderdim. *Sorun yok* der gibi baktı ve dudaklarını kapatarak gülümsedi. Hayran olduğum gamzeleri ortaya çıktı. Bu ânı hayal bile edemezdim. Ailemin âdetlerine, sadece okuduğum, izlediğim şeyler sayesinde aşinaydım ama yine de bir şekilde bu ana gerçekten aitmişim gibi hissettim.

Gülcihan hala öksürerek boğazını temizleyince Fındık hala yanıma geldi. "Kız, herifle bakışmayı kes, bunca büyüğün arasında ayıp!"

Hemen önüme döndüm. Fındık hala arkamda kıs kıs gülüyordu. En azından aramızda çok eğlenenler de vardı.

Dedemin varlığı, odaya adım attığı an hissedildi. Kahve içmeye katılmamıştı. Midemde bir kasılma hissettim. Hâlâ burada olmamızı, tüm bu seremoniyi delice buluyordum. Dedemin bu durumu kabullenme ihtimali yok gibiydi. Onunla göz göze gelmekten kaçındım. Sanki bir suçlu gibi kaçmak istiyordum.

Dedem yerine oturunca, Bayan Laura boğazını temizledi. "Tanrı'nın emri ve peygamberin sözü ile kızınız Delilah'ın, oğlum Anthony ile evlenmesini istiyoruz."

İngilizce konuşuyordu ancak bu repliklerin Türkçe versiyonunu daha önce dinlediği açıktı. Anthony'nin annesi geleneksel sözleri söylemede oldukça başarılıydı ve isteğinde samimi görünüyordu.

Tuna, Laura'nın söylediklerini Türkçe'ye çevirdi. Ben hâlâ herkese şaşkınca bakmakla meşguldüm. Beynim olanları algılıyor ama söze dökemiyordu. Ellie, Kate ve Henry sırtıyordu. Gülcihan halanın kızları Zeynep ve Zeliş, Henry'ye kaçamak bakışlar atıp kıkırdıyordu. Gülcihan hala ve Nurcihan halanın omuzları dikleşmişti, babalarına bakıyorlardı ama nedense ifadeleri pek de endişe barındırmıyordu. Fatih amca ve Fındık hala da bir köşede ilgiyle dinliyordu.

Dedem derin bir nefes aldı. Bastonundan destek alıyordu ama her zamanki gibi dik duruyordu. Birden bana dönünce şaşırdım. Ben gözlerimi kaçırısam da benimle göz göze geldi. "Sen ne dersin, kızım?" diye sorunca istem dışı etrafıma bakmak istedim. Bana soruyor olmalıydı, değil mi?

"Ben mi?" diye sordum. "Evet, sen tabii. Bu adamla evlenmeyi istiyor musun?"

Anthony'ye döndüm. O zaten beni izliyordu. Bakışları rahatlatıcıydı. *Her şey yolunda* dedi dudaklarını oynatarak. Gülcihan halam bir kez daha öksürdü. Hemen önüme döndüm.

"Evet," dedim dedemin sorusuna.

Dedem başını salladı. "O zaman hayırlı olsun," dedi. Herkes sevinince Anthony, annesi ve tüm arkadaşlarım sonucu tahmin etti. Dennis, Ellie, Kate ve Henry alkışlamaya başlayınca, Zeliş, Zeynep ve Tommy de onlara katıldılar. Tommy'ye göz kırptım. Ben de farkında olmadan gülüyordum. Mutluluğumu gizleyemiyordum.

Fındık hala gelip yanaklarımdan öptü. "Hadi kalk, dedenin ve halalarının elini öp."

"Bu gerçekten oluyor mu? Dedem nasıl ikna oldu?" diye sordum fısıltıyla.

“Oluyor, oluyor. Damat ikna etmiş,” dedi.

Dedemin yanına giderken hâlâ tereddütlüydim. Az önce yaşadığımızı düşündüğüm şeylerin tatlı bir rüya olmasından korkuyordum. Elini uzatınca önce çeneme ardında da alnıma koydum. Fındık hala daha önce nasıl yapmam gerektiğini öğretmişti. Kollarını bana doğru açınca önce şaşırdım ama onu fazla ayakta bekletmeden sarıldım.

“Beni affet,” dedi fısıltıyla.

Gözlerim doldu. “Affettim,” dedim ben de fısıltıyla. Bana sıkıca sarıldı. Neredeyse hüngür hüngür ağlayacaktım ama kendimi tuttum. Bu an, o andı. Tamamen kucaklandığımı, artık tüm köklerimin yeşerdiğini hissettiğim o an. Belki saçmaydı ama kalbimdeki o kesik, yavaşça kapanmıştı. Yaraların bu kadar kolay iyileşeceğini kim tahmin ederdi ki?

Halalarım da benim kadar duygusaldı. Hepsi bana sıkıca sarılıp beni tebrik ettiler. Sıra Matt ve Dennis’e geldiğinde gözlerim tekrar doldu. Dennis ağlıyordu. “Benim tatlı küçük kardeşim,” dedi dudaklarını büzerek. “Senin adına çok mutluyum.”

Dennis’e de sıkıca sarıldım. Bacağıma dikkat etmem gerekiyordu ama hiç acı hissetmiyordum, ânın mutluluğunda kaybolmuştum. Matt de bizi tebrik ettikten sonra Bayan Laura’nın yanına gittim. Elimi tuttu. “Umarım çok mutlu olursunuz,” dedi.

“Buraya kadar geldiğiniz ve bize destek olduğunuz için teşekkürler,” dedim.

Anthony de o sırada benim ailemin tebriklerini kabul ediyordu. En sonunda arkadaşlarımin yanına gittiğimde hepsi kollarını bana doğru açtı, kocaman bir kucaklaşma yaşadık. Bu gece daha fazla ağlamak istemiyordum ancak gözlerim mutluluk yaşlarıyla dolmayı bırakmıyordu.

20. Bölüm

FİNAL

Ellie ve Kate ile terasta oturuyor, yıldızlara bakıyorduk. Dün akşam olanlar hâlâ gerçek dışı geliyordu. Yarın olacaklar da tabii. O gece dedeme *evet* demenin, iki gün sonra d   n m olacağı anlamına geldiğini bilmiyordum.

“İstemezsen yapmak zorunda değiliz. Ama deden buradan ayrılmadan önce seni gelinlikle görmek istediğini söyledi,” demişti Anthony. Hem korkmu  hem de duygulanmı tım. Anthony ile her koşulda evlenirdim ancak iki gün koca bir d   ne hazır olmak için çok erkendi. Tüm ailemin ve arkadaşlarımla neden burada olduğunu daha iyi anlamıştım artık. Ablam gelinli imi bile getirtmi ti! Her şey hazırdı, tek hazır olmayan gergin ruh h limdi.

“Rahatla biraz, Del,” dedi Kate. “Yarın çok güzel bir gün olacak. Hepimiz burada olduğumuz için çok mutluyuz.”

“Ben de,” dedim hemen. “Sadece korkuyorum, kızlar.”

“Korkma,” dedi bu defa Ellie. “Tüm ailen ve sevdiklerin yanında, Del. Artık korkacak bir şeyin yok ki.”

“Haklısınız,” dedim dudaklarımı bükerek. “İyi ki varsınız, kızlar.”

Kızlar bana sarılınca kendimi daha iyi hissettim. Birkaç saniye geçmeden kollarını bana dolamı  olan Ellie sırtıttı.

“Del, Anthony artık Müslüman olduğuna göre, ne dersin, kestirmiş midir?”

“Neee?” dedim  okla. “Neyi kestirecek?”

“**AYY EVLENECEKSİN AMA HÂLÂ SAFSIN,**” dedi eliyle makas işareti yaparak.

“Saçmalama!” diyerek itti onu Kate. “Öyle bir şey olursa nasıl evlenecekler! Yani sonuçta Anthony bir süre sıkıntı yaşayacağı için...”

“Aman Tanrım!” dedim, ağzım sonuna kadar açılmıştı. “Siz neden bahsediyorsunuz? Tanrım... Lütfen susun.”

“Ayhhh, çok sıkıcı ve bağınazsın, ben gidiyorum,” dedi Ellie. Kate ona göz devirip bana döndü. “Sakin bu konuda yorum yapma,” dedim. Ağzına bir fermuar çekip şirince güldü.

Anthony’nin tercihi konusunda gerçekten de ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Onun neye inandığına karışmak benim vazifem değildi. Aslında kimsenin değildi. Ama ben şu an inandığım her şeyi kendim benimseyerek, tamamen öz irademle kabullenmiştim. Eğer Anthony bunu sadece benimle evlenmek ya da mutlu olmamı sağlamak için yaptıysa, bu vicdan yükü hayat boyu peşimi bırakmazdı.

Telefonum çalınca Kate göz ucuyla ekrana baktı. “Ah, Anthony arıyor. Ben de içeri geçiyorum, sen rahatça konuş.”

Kate yanımdan ayrılınca, üzerimdeki kalın şala bir battaniye gibi sarılarak telefonu yanıtladım: “Selam,” dedi Anthony yumuşacık bir sesle. “Uyumadın, değil mi?”

“Henüz değil,” dedim.

“Nasıl hissediyorsun? Yarın için heyecanlı mısın?” diye sordu.

“Heyecanlıyım elbette. Ama korkuyorum da, Anthony. Her şey fazla hızlı olmadı mı? Endişelenmekten kendimi alamıyorum.”

Anthony güldü. “Hızlı mı? Aylardır seninle olmayı hayal ediyorum ben, sevgilim. Sen buna hızlı mı diyorsun?”

Ben de güldüm. “Tamam, tamam. Onu kastetmedim. Ama daha senin inanç değiştirmeni bile doğru düzgün konuşamadık. Bir şeyler eksik gibi geliyor hep.”

“Sevgilim...” dedi Anthony yumuşacık bir sesle. “Deden eski kafalı biri gibi görünebilir ama beni de şaşırttı. Beni hayatımda gördüğüm en güzel ibadet yerlerinden birine götürdü. Dağların,

hatta bulutların bile üzerinde bir yapıydı. Sonra bu kararın çocuk oynacağı olmadığını, hür irademle, inanarak ve isteyerek vermem gereken bir karar olduğunu söyledi. Böylece oradaki din insanı ile görüştüm. O kişi de bana yine bu zamana kadar duymadığımı, fark etmediğim bir aydınlatma yaşattı. Sonra deden, birkaç gün düşünüp öyle gelmemi söyledi. Ama ben zaten seni sağ bulduğum anda tüm kalbimle inanmıştım, Lilah. Tanrı zaten tek. İnan bana, düşündüm ve kararımı verdim. Seni bana bağışlamasını, bununla gelecek her şeyin kabulüm olduğunu söyledim. Şimdi buradayım. Çok da mutluyum.”

Sözleri karşısında gözlerim doldu. Burnumu çektim. “Kadınları etkilemek konusunda oldukça başarılısın.”

Kısık bir gülme sesi geldi. “Sadece seni, Lilah.”

Bu defa ben de güldüm. Derin bir nefes aldı. “Şimdi yarına biraz daha hazır hissediyor musun?”

“Evet,” dedim.

“Yarın seni kollarıma almak için sabırsızlanıyorum, müstakbel karım,” dedi boğuk bir sesle.

Yanaklarımı tutup gülümsedim.

“İyi geceler, Anthony.”

“İyi geceler, Lilah.”

Ne zaman evlilikle ilgili hayal kursam, hep mihraba yalnız yürüyeceğimi düşünmüştüm. Ama şu an olduğumuz yerde mihrap yoktu. Ve ben asla yalnız değildim. Etrafım sevdiklerimle doluydu. Koca bir ailem vardı artık. Yalnızlıktan çok uzaktım.

Ayder Köprüsü’nün üzerinde, yemyeşil sık ağaçların, masmavi bir gökyüzünün ve büyüleyici bir manzaranın ortasında müstakbel eşim Anthony’nin elini tutuyordum. Altımızda berak dere akıyor, etrafımızda tüm sevdiklerim bize kocaman gülümsüyordu. Köprü’nün etrafına masalar kurulmuştu. Rize’nin

her metrekaresi gibi burası da düzlük değildi. Köprünün hemen bitiminde kalan restorana sığamadığımız için masaların bir kısmı dışarıya hazırlanmıştı. Tüm masalar beyaz şakayıklarla süslenmişti. Ağaçların etrafına dolanan beyaz kurdeleler rüzgârla beraber uçuyordu. Daha fazlasını isteyemezdim. Öyle mutluydum ki, kalbim tüm bu neşeyi kaldıracak kadar büyük değil diye korkuyordum.

Gelinliğim tül ve dantelin muazzam bir birleşimiydi. Ayak bileklerimin hemen üstünde bitiyordu. Ablam kuyruklu gelinliklerden korktuğumu unutmamıştı. Kollarımdan ve yakamdan kelebeğe benzer danteller uzanıyordu. Çiçeğim sol elimdeydi. Diğer elimi Anthony sıkıca tutuyordu. O kadar yakışıklıydı ki, ona baktığımda gözlerim doluyordu. Bej rengi bir takım giymiş, aynı renkte papyon takmıştı. Esmer teni ve koyu renk saçları, kıyafetinin tam zıttıydı. Bugün gamzelerini çok sık görüyordum çünkü çok fazla gülümsüyordu.

“Bu ânı çok uzun süre hayal ettim,” dedi Anthony elimi öperken. Gözlerimin içine baktı. “Öyle büyüleyici görünüyorsun ki, gerçekten gökyüzünden benim için inen bir melek olduğuna inanıyorum. Sen benim bu dünyadaki en büyük mükâfatımsın.”

“Sen de benim,” dedim. Ona söylediğim her sözcük içimde çağlayan şelaleden ona doğru akıyor gibiydi. Duygularım her an köpürüyor, kalbimden taşıyordu. Beraber köprüde yürümeye başladık.

Az ileride tüm sevdiklerimiz bizi bekliyordu. Dünyanın en mutlu, en umutlu ânı bu olmalıydı.

“Kız Leyla, öyle güzelsin ki!” dedi Fındık halam. “Abla baksana, aynı benim 10 yıl önceki hâlim değil mi?”

“Hee, aynı 10 yıl önceki hâlin. Ya Fındık, şu sabi bile evlendi, sen hâlâ adam beğenmiyorsun!” dedi Gülcihan hala.

Fındık hala iç çekti. "Napayım kendime lâıyını bulamadıysam?"

Fındık hala Brandon'a bakıp tekrar ve bu defa derin bir iç çekince Gülcihan hala, Fındık halanın kolunu sıktı. "Kız, bakma elin adamına! Bu aileye bir yabancı damat yeter! Vallahi bu sefer babamın kalbi dayanmaz."

Fındık hala yüzünü buruşturup önüne döndü. Onun haricindeki herkes çok eğleniyordu. Davetlilerin bir kısmı dans ediyor, bir kısmı sohbet ediyordu. Henry, Ellie, Kate ve Tuna iyi bir dörtlü olmuşlardı. Tommy kendine birkaç arkadaş bulmuştu bile. Bayan Laura, Matt, Dennis ve Brandon ile büyük davet masasının bir ucunda oturuyordu. Anthony biraz önce yanlarına gitmişti. Dedemin yanında Nurcihan halamla Fatih amcam oturuyordu. Dedem ona baktığını fark edip bana döndü. Gülmüsedti. Hâlâ bu duruma alışamamıştım. Hâlâ bir rüya olmasından korkuyordum.

Saatler ilerliyordu. Gecenin sonunda Anthony ile otele geçecektik. Aslında bu da beni geriyordu. Gergin olmamam gerekirdi, sevdiğim adamla bir gece geçirecektim ama benim kadar münzevi yaşayan biri için bu gece çok büyük bir yenilikti.

Bu sabah düğünden önce dini nikâhımız kıyılmıştı. Anthony'nin dilinden duyduğum Arapça sözler beni şoka uğratmıştı, gülmekle ağlamak arasında kalmıştım. Tanrı'nın huzurunda ruhlarımızı ve bedenlerimizi birbirine teslim etmiştik. Hemen bir saat sonra da resmî nikâhımız kıyılmıştı. Her şey çok hızlı ve çok baş döndürücüydü.

Hava iyice soğumaya başlayınca Gülcihan hala yanımıza geldi. Anthony ile beraber masada oturuyorduk. Defalarca dans etmiş, yöresel müziklere ayak uydurmaya çalışmış ama becerememiş, sonra gülerek yerimize oturmuştuk.

"Hadi kızım, siz artık otelinize geçin," dedi halam.

"Hemen mi?" diye sordum.

“E hemen Leyla, daha ne kadar bekleteceksin adamı? Tüm gece sana melül melül bakarken Mecnun olup çıktı.”

Tam olarak ne demek istediğini anlamadım ama sanırım Anthony'nin devamlı bana bakıyor olmasıyla ilgiliydi.

“Tamam,” dedim biraz utanarak.

“Anthony, artık gidelim mi?”

“Tabii,” dedi, elimi tuttu ve ayağa kalktık.

Tüm konuklarla vedalaşmak hem keyifli hem de gergin bir uzatma gibiydi. Ablam bana yine sıkıca sarıldı. “Çok mutlu ol, tatlım. seni çok seviyorum,” dedi ağlamaklı. Matt hem bana hem Anthony'ye sarılarak güldü. “Delilah, bu adam canını sık- tığı an beni arayabilirsin. Hatta direkt valizini toplayıp eve dön. Hiçbir zaman geç değil.”

Ben sırtınca Anthony üzölmüş gibi yaptı. Her hâliyle çok tatlı, çok çekiciydi. Kızlarla vedalaşmak yine zor oldu. “Her de- tayı bize anlatmalısın, Del,” diyordu Ellie. Kate yine onun om- zuna vurdu. Henry arkalarında bu konuşmaları duymazdan gel- meye çalışsa da yine de gülüyordu.

Dedemin yanına gittik. Anthony de ben de elini öptük. “Ha- yırlı olsun, hep mutlu olun,” dedi gür sesiyle. Anthony gülüm- sedi. Ben de teşekkür ettim.

Son veda, halalarıma ve kuzenlerimeydi. Hepsine sarıldıktan sonra duygulandım. “Her şey için teşekkür ederim. Siz olmasay- dınız bu anı hayal bile edemezdim.”

“Asıl biz teşekkür ederiz, kızım. Gelip bizi bulduğun için, bizi yok saymadığın için.”

Vedalar hep duygusal olurdu ancak bir Rizeli aileye aitsen, mutlaka son dakika trajedisi çıkabileceğini öğrenmiştim.

“TUNAAA, GİTMEDEN ŞU DAMADA SÖYLE, 2 REKÂT NAMAZINI KILMADAN DOKUNMASIN LEYLA'YA!”

“Anne, koca adama ben ne diyeyim ya? Hem nereden bilsin namaz?”

“Bilecek, efendim. Kızı almasını biliyor!”

“Of anne, tamam!” dedi Tuna. Anthony’yi çağırıp birkaç dakika uzaklaştıklarında gülmeye başladım.

Otelin terasına çıkmış, serin havanın yüzüme etki etmesini umuyordum. Bu gece gökyüzündeki yıldızlar hem çok parlak hem de çok yoğun. Sahilin tamamı karanlık olmasına rağmen yıldızlar yakamoz etkisi yapıyordu, denizin üstü bir inci gibi parlıyordu. Muhteşem bir manzaraydı ancak ben fazla odaklanamıyordum. Anthony ile otel odamıza gelmiştik. Buraya gelene kadar aramızda sanki ölüm sessizliği vardı, elimi sıkıca tutuyordu ama daha fazlasını yapmadı. Gerildiğimi hissetti diye yorumlamıştım. Bunun için üzgündüm ama kendime engel olamıyordum.

Terasın demirlerine tutundum, başımı gökyüzüne çevirdim. Üzerimde hâlâ gelinliğim vardı. Daha duş bile alacak cesareti bulamamıştım. Tanrım... Bu kadar ödleğ biri değildim ben.

“Üşüyeceksin,” dedi Anthony arkamdan. Omuzlarıma ceketini sarınca rahatladım. O kadar gergindim ki bana sarılırsa bu hâlimi yanlış anlar diye korkuyordum.

“İyi misin?” dedi yumuşak bir sesle. Başımı salladım.

Parmağıyla çeneme dokunup, bakışlarımızın buluşmasını sağladı. “Titriyorsun, sevgilim,” dedi.

“Farkında değilim,” dedim.

“İçeri girelim mi?” diye sordu yine yumuşacık bir sesle.

“Hayır,” dedim aniden. “Yani hava çok güzel,” diye çevirmeye çalıştım ama Anthony kısık sesle güldü.

“Lilah, bu gece hazır olmadığın hiçbir şey yapmayacağız,” dedi tatlı bir sesle.

Derin bir nefes aldım. “Biliyorum, sadece böyle korktuğum için kendime kızıyorum.”

“Korkma,” dedi parmağını çenemden dudağıma kaydırıp. “Ben hep senin için burada olacağım. Olmadığım tüm zamanları telafi edeceğim. Seni hep çok seveceğim.”

Gözlerim istem dışı kapandı. Ben de ona dokunmak istiyordum. Elimi kaldırıp yüzünü buldum, kirli sakalına dokundum, yanağını okşadım.

“Seni seviyorum, Anthony,” diye fısıldadım.

Parmağını dudağımdan çekti, elini enseme kaydırды. Gözlerinin içine bakınca içindeki ateşi gördüm. Bir an tereddüt eder gibi oldu ama buna izin vermedim. Kendimi hafifçe ona doğru itince, hiç vakit kaybetmedi, dudaklarımız birbirine çarptı.

Beni daha önce hiç böyle öpmemişti. Anthony’nin her zaman sınırları vardı. Benim sınırlarıma saygı duyan sınırları. Ama şimdi tüm engeller ortadan kalkmıştı. Beni âdeta içer gibi öpüyordu. Her dokunuşu o kadar tutku doluydu ki, daha önce böyle hislerle dolacağımı düşünmemiştim bile. Sanki tüm dünyada sadece biz vardık, geri kalan her şey bulanıktı. Sadece o vardı, onun elleri, onun dudakları... Beni kucağına aldı, odamıza götürüp yavaşça yatağın üstüne bıraktı. Önümde diz çöktüğünde bir an afalladım. Zaten sarhoş gibi hissediyordum, kendimde değil gibiydim.

“Şimdi durabilirim,” dedi nefes nefese. “Ama daha sonra duramam, sevgilim.”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Durma.”

Anthony bana hayatımda gördüğüm en çapkın gülümsemeyi gösterdi. Elimde olmadan ben de ona gülümsedim.

Elleri gelinliğime uzanınca gözlerimi kapattım, kendimi tamamen ona bıraktım. Parmaklarının bu kadar etki etmesi normal miydi? Tüm vücudum karıncalanıyordu. Nabzım sınırlarını zorluyor olmalıydı.

“Tanrım... Lilah, nefesimi kesiyorsun, seni incitmekten korkuyorum,” dedi yoğun bir sesle.

Şimdi korkanın o olması ne kadar ironikti. Beni hiç incitmedi, tek bir beden olana kadar, sadece beni ne kadar çok sevdiğini gösterdi.

Ben Delilah Leyla Howard.
Toprağım beni kabul etti.
Tüm kimliklerimi keşfettim.
Köklerimi buldum, tohumlarımı serptim ve çiçek açtım.
Sadece üç renkten ibaretken, yağmurla ıslandım ve
gökkuşağına karıştım.

Epilog

“Bayan Howard, Bayann Howard! Sayın CEO’muz Anthony Howard sizi ofisinize çağırıyor!”

Henry, departmanın ortasında bağırınca elimdeki kalemi ona fırlattım. Hemen ajandasını kendine kalkan yaptı.

“Zevzeklik etme!” dedim kızarak.

Henry omuz silkti. **“Herhalde on beş gün süren balayınızı daha fazla nasıl uzatabilirsiniz diye tartışmak için çağırıyor.”**

“Sus!” dedim ayağa kalkarken. “Beni rezil ediyorsun!”

“Ama çok eğlenceli,” dedi sınıtarak. Yanından geçerken saçını çektim.

“Ahh acıdı!”

Anthony beni ekip katında bulunan odasında bekliyordu. Bu odada asistanının her an ortaya çıkma ihtimali yoktu ancak bu defa da ekibin gözü önündeydik. Ofisin storları kapalıydı, yani içerisi görünmüyordu ama yine de tedirgindim.

İçeri girdim. Masasında oturuyordu. Suratında haylaz bir gülümseme vardı.

“Buyurun, Bay Howard,” dedim.

“Siz buyurun, Bayan Howard,” diye cevap verdi.

Dişlerimi sıktım. **“Anthony, ne var? Bugün 3. defa odana çağırıyorsun, daha öğlen bile olmadı.”**

“Çok özlüyorum,” dedi dudaklarını bükerek. Gardımı hemen düşürmeyecektim. Sert bakışlarım yumuşamayınca ayağa kalktı. “Zahmet veriyorum, değil mi? Bundan sonra ben masana gelirim.”

“HAYIR, ANTHONY!” diye bağırdım.

Gözleri büyüdü. “Tanrım! Sevgili karım tırnaklarını çıkardı.”

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. "Yapma lütfen. Bırak da işimi yapayım. Ekibime karşı mahcup oluyorum."

"Haklısın," dedi yüzünü ekşiterek. "O zaman bir kere öpebilir miyim? En azından bu gerçek bir veda olsun."

Kendimi daha fazla tutamayıp güldüm ama bir yandan da kızıyordum. "Anthony, ofisteyiz!"

Bana birkaç adım yaklaştı. "Camların arkasını göremezler."

"Ama..."

"Sadece bir öpücük."

"Aklımı çelme," dedim kızarak.

Sırıttı. "Sen de istiyorsun."

"Hayır," dedim.

"Beni istemiyor musun?" diye sordu gücenmiş bir şekilde.

"Hayır, öyle değil..."

Ben anlamlı bir kanıt oluşturana kadar Anthony bana tamamen yaklaşmıştı. Yüzümü avuçlarının arasına aldı ve aklımı daha da başımdan alacak şekilde bir öpücük verdi.

Birkaç saniye sonra hiçbir şey olmamış gibi masasına geri oturdu. Benim dizlerim tutmuyordu be!

"Tuna aradı," dedi tatlı bir sesle. "Seni bu yüzden çağırdım."

Gözlerimi kıstım. Az önceki gösteri ve akıl oyunu neydi peki?

"Buraya geliyormuş, Detroit'e."

Sevinçle, bir an kızgınlığımı unuttum. "Harika haber!"

"Ama bir dakika," dedim duraksayarak. "Beni neden aramış?"

"Bana Amerika'yla ilgili birkaç şey sordu. Sanırım seni biraz tutucu bulduğu için beni aradı."

Ağzım açık kaldı. "Bana tutucu mu dedi?" diye sordum.

"Yani evet, buna benzer bir şeydi."

Derin bir nefes aldım. "Başka bir konu yoksa ben gidiyorum."

"Öğleden sonra toplantı yapalım mı?" diye sordu. "Baş başa?"

Sırıttığını görünce, "Anthony!" diye patladım.

Yüzünü astı. "Peki."

Dışarıya çıkmak için kapısını açtığımda son bir defa arkama baktım. Bana öpücük gönderiyordu. Tanrım...

Hızla kapıyı kapattım. Yarın ilk iş istifa edecektim. Hatta bu akşam!

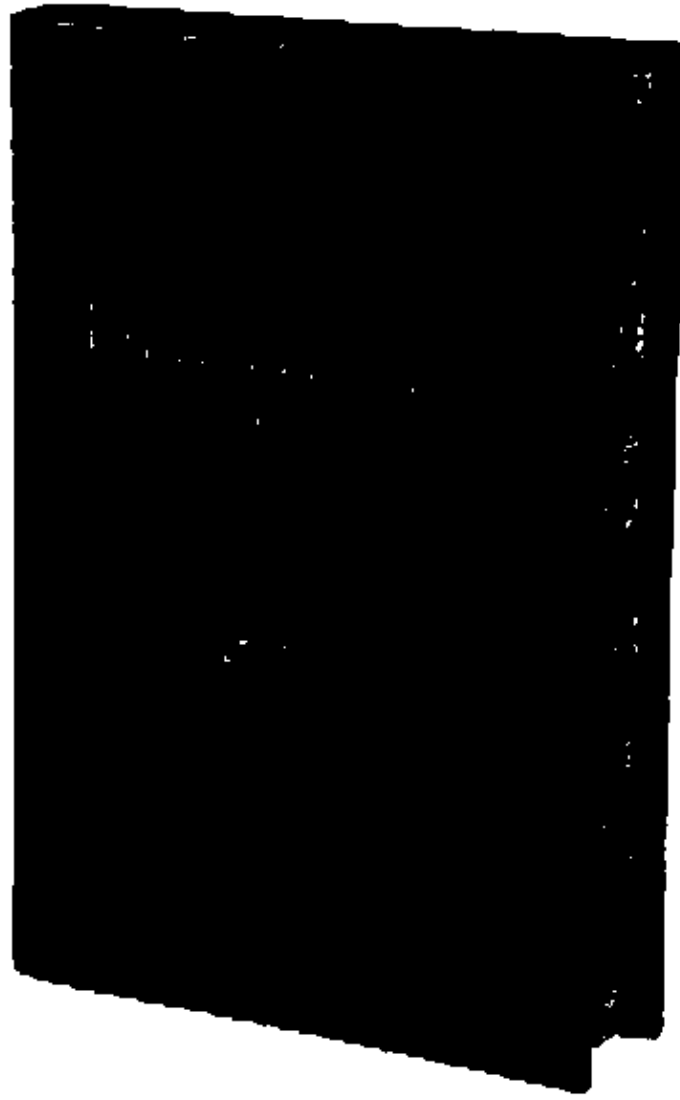
Off, akşam olmazdı. Akşam kesin beni yine kandırırdı.

SON

Teşekkür

Delilah'ın hikâyesi 8 yıldır hayal gücüme konuk olan, karakterlerinin devamlı zihnimde konuştuğu bir serüvendi ve bu karakterlerin uzun zamandır söyleyecekleri çok şey vardı. Umuyorum hikâyelerini doğru bir şekilde anlatabilmişimdir.

Bu serüvende yanımda olan canım Artemis Milenyum ekibim ve beni hiç yalnız bırakmayan siz sevgili okurlarıma çok teşekkür ederim.

Bazılarımızın hayat ile sınavı daha doğmadan başlar. Tıpkı Delilah'ınki gibi.

Lacivert Serisi ile büyük bir okur kitlesine ulaşan T. Y. Mazer yepyeni romanında, köklerini aramaya çıkan güçlü bir kadının; aşk, aile ve kültür üçgeni arasındaki kendini bulma hikâyesini okurlarıyla buluşturuyor.

Ben, Delilah Hazel. Yarı Türk, yarı Amerikalıyım. Hayatımın koca bir yalan üzerine kurulduğunu anladığımda henüz çok küçüktüm. İsmim annem tarafından bir öfke nöbeti sonrasında konulmuş. İsmimi konu alan şarkılar bile özlem dolu, sitemkâr... Soy ismim babamın köklerinden geliyor.

Ben, Lilah Hazel. Anthony Howard'a kadar hayatında sadece üç renk barındıran ama onunla karşılaştıktan sonra gökkuşağının bir efsane olmadığını anlayan yalnız bir günahkârım. Günahım isminde kazılı. Anthony karşıma çıktığında, bana gözlerindeki ateşle baktığında günahım kalbime de kazılı hâle geldi. Yasak elmanın çekiciliğini, şeytanın baştan çıkarıcılığını o zaman fark ettim. Kabul görmek adına, yaşadığım hayat, sınırlarım, prensiplerim darmadağın olurken ayakta kalmak için çabaladım. O, özenle inşa ettiğim duvarları yıktıkça yenisini yapmak daha zor hâle geldi. Ama direndim.

Ben, Leyla Hazel. Sahip olduğum isimler içinde en gerçeği bu. Sonunda köklerimi bulmaya ve kimliğimle yüzleşmeye karar verdim.

Ve şimdi, size sıra dışı hikâyemi anlatacağım.

T.Y. MAZER, eğitim hayatının ilk senelerinden beri şiir, deneme ve hikâyeler kaleme almıştır. Üniversite yıllarından sonra da roman yazmaya başlamıştır. Yazar, günlük yaşamında nerede olduğu fark etmeksizin hayal ederek her olayı kurguya dökme eğilimindedir. Gittiği tüm ülkelerden yeni bir roman fikriyle dönerek bunları hayata geçirmeye çalışmıştır. Umutsuz bir romantik olmasının yanı sıra, iflah olmaz bir ergen kalbine sahiptir.

Evli ve iki çocuk annesi olan yazar, Uluslararası İlişkiler Bölümünden mezun olmuştur. Ardından İTÜ'de yüksek lisansını bitirerek akademik kariyer sahibi olmak istemiş ancak roman yazmanın cazibesine dayanamamış ve tercihini yazarlıktan yana kullanmıştır.

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.**

<https://t.me/ayisigikitap>

